

**ROČENKA
LEZECKÉHO
KROUŽKU
PRACHOV**

2013

Lezecký kroužek Prachov 1907, Husova 59, 506 01 Jičín

Obsah

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (12. pokračování)	4
Tendon Český pohár Jičín.....	8
MEMORIÁL I. ŠPITÁLSKÉHO a V. CHAROUSKA	
aneb Nic není dokonalé a stále je co zlepšovat.....	11
0. ročník Jumps session Jičín	13
Němečtí klasici.....	15
Moje popolejzání v roce 2013	16
Křehká poupata	17
Bambiro(c)k	19
Ostrovská chuťovka	21
Jak pytlili 2 aneb Osobní rekord v pytlení.....	22
Matterhorn za trest a za odměnu.....	25
Perla Orientale aneb Perla za perlou.....	28
Chorvatsko 2013	34
Dolomity, díl druhý.....	36
Pověsit problémy na hřebík	41
Kanáry a ještěři, žáby a sokoli aneb Gran Canaria (duben 2013)	45
Jdu na jih, jdu na sever.....	48
Jizerský člověk 2013	
I.	55
II.	58
III.....	62
Prachovský výšvih 2013	70
Podkarpatské cyklotoulky	72
Příhrazské schody 2013	73
Příspěvky LKP pro rok 2014	75
OSMISMĚRKA O CENY	76

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání

(12. pokračování)

Už je tady zase podzim a mezi prachovskými věžemi skrze lehké mlhavo prosvěcuje slabé listopadové sluníčko, obloha je však zvláštěně bleděmodrá. Takže jdeme zase dál. Ještě jedno ohlédnutí do krásné bělavé západní stěny Krakonoše a stojím pod stěnami dvou dalších dominant jižního okraje Skalního města – pod údolními stěnami Malé věže a Hradecké věže.

Malá věž vůbec není malá, možná tak ještě od jihu z náhorní strany. Tou také vede soustava koutů a komínů „Staré cesty“. Tento výstup byl jedním z několika, kterým jsem ještě bez lana se spolužákem Pavlíkem Krupkou (ten měl na rozdíl ode mě za sebou již několikátýdenní předstih) dne 2. září 1968 zahájil svou prachovskou horolezeckou kariéru.

Tato věž zaznamenala pro nás dva s Pavkou ještě jedno „prvenství“. Zhruba o rok později jsme spolu postávali pod východní stěnou této věže a mlsně prohlíželi zeď plnou členitých spár. Důvod byl pádný! V tehdy dostupné literatuře a ani ve vrcholové knížce jsme nenalezli v popise žádnou vylezenou cestu. Jupííí! Budeme mít vlastní prvovýstup!

Spárami jsme se nějak probili na vršek a nadšeně učinili do vrcholové knížky zápis o čerstvě zhotovené vlastní nové cestě. I název, který jsme zvolili, se nám zdál vrcholem duchaplnosti i vtípu – „Cesta pilných mravenečků“. Naše štěstí ale netrvalo dlouho. Jakmile jsme se s novou linií pochlubili tehdejším starším borcům, pobaveně nám oznámili, že všechny spáry na této straně jsou už dávno vylezené. Na naši připomínku, že nikde není nic uvedeno, nám bylo vysvětleno, že tak nevýznamné varianty se prostě nevypisují zvlášť a každý si může vybrat, kterou si pro výstup zvolí. Tak jsme zase smutně ve vrcholové knížce náš první „prvovýstup“ přeškrtnali, přesto jsme se s Pavkou ještě dlouho nemohli ve skalách zbavit přezdívky „pilní mravenečkové“.

Jednou v létě jsme spolu s dalšími mladěchy posedávali u Turistárny a obdivovali opravdický stěnový kruh ležící na stole. Do té doby jsme ještě nezatlučený kruh vlastně neviděli a jejich osazování pro nás bylo neznámým, skoro mystickým obřadem. U stolu seděl s přáteli Pěťa Mocek a barvitě líčil, jak s tímto jediným kruhem má vymyšleno, že zdolá tehdy ještě panenskou údolní stěnu právě Malé věže. I když byl pro nás Mocan lezeckým Pánembohem, přesto jsme se tvářili skepticky znajíce absolutní hladkost této zdi. Petr nás ovšem jako ještě mnohokrát později překvapil.

Použil jednu ze spár našich „Pilných mravenečků“ při severovýchodní hraně a zhruba v polovině stěny začal ručkovat v převisu doprava do údolní stěny. Zde pak nabušil onen obdivovaný kruh. V té chvíli nám všem přihlížejícím bylo jasné, že je vyřešeno. Stačilo pak už jen několik úkoků doprava do začínající spáry a tou už nebylo problémem vystoupat na vršek. Tak vznikl „Pražský ryzlink“ a tuto cestu jsme pak později mnohokrát opakovali, protože je nejen pěkná, ale především exponovaná. Akorát mě vždycky mrzelo, že nemá vlastní přímý spodek. V levé části údolky sice probíhal dlouhý sokolík rozšiřující se výše ve spáru, začínal však až asi 4 metry nad zemí a pod ním zase jen hladká zeď. Tehdy jsem ještě netušil, že tento problém o řadu let později dokážu sám vyřešit.

Ale ještě na okamžik zpět do východní stěny. Neúspěch s „Pilnými mravenečky“ mi na ni na dost dlouhou dobu vzal chuť. Jednou po dešti v létě roku 1976 jsem posedával na okraji Visutých zahrad a znovu nakoukl do východní zdi. Tentokrát jsem si s údivem povšiml, že horní část této strany tvoří krásný dlouhý samostatný pilíř s opticky dost členitou stěnou. A k jejímu začátku by se dalo využít našich „Pilných mravenečků“ Jakmile jsem po pár dnech odchytil ve skalách Komára, dali jsme se do díla. Spárami jsme se dostali na římsu k začátku samostatné stěny a já začal opatrně stoupat. Stěna byla překvapivě plná pěkných říms kombinovaných se zvláštními bizarními talíři. Sem tam jsem dal malou smyčku nebo hrot a stále to šlo dobře, protože členitá stěna se ukázala být nezvykle pevnou. Pár metrů pod vrškem jsme pohodlně dali kruh a po pár dalších krocích bylo vyřešeno. Tak vznikla cesta „Prstoklad“, protože jsme tam prsty kladli opravdu opatrně.

O 12 let později jsem se znovu toulal s Honzou Macounem, Bobasem Zemanem a Dankou Havlíkovou pod údolkou stejné věže a náhodou jsem si všiml, že onen nedobytný sokolík má na svém začátku malý výrazný hrot, který by se dal chytit a z něj zavrtat na kruh. Přímou to určitě nešlo, ale zleva od hrany bylo vidět několik mělkých chytů. Nakonec se do nich dalo ze hrany dosáhnout a ukázalo se, že se dají docela dobře držet. Po několika pokusech jsem byl úspěšný. Hrot se skutečně dal držet tak, že se za něho dalo vyběhnout a postavit se. Do sokolíka sedlo účko a kruh byl za chvíli tam, kde měl být. Sokolík byl ještě zpočátku docela těžkej, ale na zem už to nebylo a čím výše, tím to bylo lepší. Nejprve jsem zamýšlel pokračovat „Ryzlinkem“, protože by to byla pěkná direkta k této cestě. Ale pak zvítězila hamižnost a já si raději narovnal svůj „Prstoklad. Ale dost už východu a údolí, jdeme dál.

Středem západní stěny vede krásná ruční spára a jistě bylo jen otázkou času, kdo se o ni pokusí. Již na počátku 70. letech minulého století se zhruba v polovině objevil kruh, ale projekt zůstal další roky opuštěný. Pak se pochlapil Vlado Zemančík a za asistence tehdy nerozlučné „Žízaly“ Lenky Benešové se pokusil cestu dokončit.

Žížala jistila u kruhu a Vlado po několika metrech zavrtal, sedl do skobky a začal vrtat díru pro kruh. Pak ale stačila chvilka nepozornosti, Vladovi vyklouzl těžký rourák z ruky a přistál Žížale na hlavě, naštěstí jen naplocho. Stejně to ale byla děsná šlupka a spolulezkyň byla na další postup zcela nepoužitelná. Skončilo to jen otřesem mozku, ale tahle dvojka se už do tohoto projektu nevrátila.

Nedokončená cesta nakonec musela počkat až na Standu Šilhána s Lád'ou Šlechtou. K nim se ještě na konec lana připojil Joska Rákoncaj a v létě roku 1979 cestu konečně dolezli. Tato doba však bohužel patří do období Standova „předvojového“ šílenství, kdy se domníval, že bez lezení pro něho končí život a jen úplně zbytečně bláznil a riskoval. Proto vytloukl 1. kruh a 2. Zemančíkův kruh posunul až na samotný konec hodně mizerně zajištěné spáry. Tím této krásné linii zajistil totální neoblību a pochopitelně se skoro neleze. A je to veliká škoda. I když tyhle aktivity z principu odmítám, tak zrovna tady by přidání dalšího kruhu vůbec neškodilo.

Pár kroků svahelem dál k západu a stojíme pod další krásnou věží se stejně úžasnou údolní stěnou. Je to Hradecká věž. Ve starých průvodcích se můžeme občas setkat s německým názvem Prachover Scheibe. Nejstarší cesty vedou pochopitelně z kratší jižní náhorní strany a jsou pro pěknou členitost poměrně oblíbené a frekventované. Prvním, kdo se pokusil zdolat věž od údolí, byli „Chára“ Vlád'a Charousek a Jarda Jáně s dalšími prachovskými borci. Jarda vysmahal převislou spáru začínající z kdysi oblíbeného bivaku (ve kterém je již bohužel řadu let jen vydatně nasráno) a dal kruh. Dál následuje krásná handriská, sice prakticky nejištěná, ale stále se dá pěkně držet. Na jejím konci je 2. kruh a také sem většina zájemců dorazí celkem bez komplikací. Poslední úsek zdolal Chára a vede po klasické prachovské hraně na vršek. Problém je však v tom, že tenhle úsek Vlád'a smrknul bez kruhu, i když zde v podstatě není žádné jištění. Navíc pod hranou je balkon, o který by se lezec v případě hození tlamy kompletně rozplácnul. Cestu jsem jako první lezl asi 3x, vždycky mi tam ale nebylo nijak dobře při pohledu dolů. I tady by zřejmě slušel kruh, ale zase by se tím zlikvidovalo ono adrenalinové lezení tak oblíbené v dobách „minimalizace železa“.

Další cesta z údolí vede v jeho levé části a využívá krásné šikmé trhliny. Nad její konec dal v roce 1974 Pepa Nežerka kruh a Vlád'a Charousek pak při severovýchodní hraně pokračoval přes další kruh na vrchol. Bylo tehdy prestiží každou novou cestu co nejdříve zopakovat (a tradičně prvovýstupcům pomluvit). Vzápětí se k prvnímu přeletu odhodlali Standa Šilhán s Honzou Šimonem. Dolezli na konec spárky, dali na konec slušné jištění, ale 1. kruh byl stále daleko a nedařilo se k němu dolézt. Jejich marné snahy jsem s davem dalších přihlížejících sledoval a snažil se ze země alespoň radit. Nakonec mě oba lezci vyzvali ke spolupráci s tím, zda bych místo chytřejch keců nedal pokus. Právě tehdy v „bačkorové“ době jsem si na zkoušku zakoupil cyklistické

botky, neboť měly také za podrážku tolik potřebnou mechovku a navíc seděly na noze pevně i na malých stupech a na rozdíl od bačkor se proto na noze „neužvejkávaly“. Tedy to, co později splňovala íbíčka, která ale tehdy ještě neexistovala.

Rychle jsem vyžabkoval již zajištěnou spárou a ukročil na malou římsu, kde předchozí pokusy skončily. Kruh byl ještě asi 2 metry nade mnou, pod ním však skutečně nic. Pak jsem si ale uvědomil, že hrana je jen metr vlevo, tak jsem ji uchopil a v tom byl onen figl! Pár kroků a už jsem seděl u kruhu (tehdy se to ještě normálně dělalo!). Standa s Honzou zřejmě uznali, že jsem z nich asi momentálně namakaněj nejvíc, tak nenamítali nic proti tomu, abych pokračoval. Podél hrany jsem došel na balkon a za zvláštní hrot v polici se přehoupnul opět doprava do údolí. Po několika dalších krocích jsem nahmatal zvláštní tenký přílepek. Bylo mi jasné, že za něj musím nahoru, ale ten talířek vypadal fest na ulomení. Dlouho jsem váhal, protože kdyby se uloupnul, tak by to byl děsnej let. Nakonec jsem si řekl, že za něj museli vzít Chára i Nežerák a já sám přece nejsem o nic těžší. Talířek naštěstí udržel a já, byť dost rozklepanej, byl u 2. kruhu. Na vršek už to bylo pár nelehkých kroků, ale už by to nebyla taková držka. Stupy mi tehdy dokonce velkoryse radil Slavoš Kameník přihlížející ze Stromových věží, přestože tehdy mezi námi vládlo těžké nepřátelství.

Jen pro pořádek musím připomenout cestu odbočující od 2. kruhu „Pietní cesty“ a pokračující podél těžké trhlinky doleva středem údolky přes další dva kruhy. Tuto linii („Ke kafičku cigárko“ IXc) osobně neznám, ale určitě to bude festovej nárez jako většina Špekovejch cest.

Na závěr dnešní procházky se vraťme ještě zpět pod jižní stěnu Hradecké. Kromě klasické „Staré cesty“ a hezké Krupičkovy „Jižní levé cesty“ připomenu dva jiné výstupy.

V roce 1989 vylezla středem jižní stěny svou vlastní cestu Danka Havlíková sólo, protože zde není prakticky žádné jištění. Lezecky na to Danka jistě bezpochyby měla, ale jak jsem ji za dlouhá léta mohl při našem společném lezení poznat, byla až chorobně opatrná. Zoufale dávala jakékoliv jištění, a jakmile nebylo něco dobře zabezpečené, tak do toho jako první nešla. Vzpomínám, jaká neuvěřitelně složitá bezpečnostní zařízení dokázala vymyslet, když měla nalézt do hůře přístupného slaňáku. A najednou dokázala smahnout takhle nejištěnou hrůzu? Do dneška tohle extempore nechápu. Škoda, že se na to Danky už nebudu moct nikdy zeptat.

V roce 1998 jsem si všiml dosti širokého kusu prázdné zdi mezi západní hranou a Krupičkovou cestou. Navíc tenhle kus začíná krátkou převislou spárou, která končí pod velkou římsou, na které je navíc pořádný madlo. Za něj se mi podařilo vyběhnout a na římsu postavit. Kruh se vrtal dobře a nad ním už jen pěkná ubíhající stěna. Tak

vznikla moje vlastní linie za VII a názvem „ALMA MATER“ jsem si připomněl svá studia ve východočeské metropoli, po které nese tato věž své jméno.

Na jednu procházku toho bylo až dost, tak zase savana za rok. A to nás čekají takové populární vršky jako Prachovská Jehla a Čapka, další dvě jehly – Kočičí a Žlutá, ale především obě mohutné Rektorky.

Zdeněk Petráň

Tendon Český pohár Jičín

Takže: Závody v Jičíně městě pohádek, pro 21. září se spíš hodilo v Jičíně městě lezců, lezkyň a mladých lezčat.

Těch se sešlo do 10 h, kdy závod začal, 106, což vzhledem k poprázdninovému termínu, kdy asi moc závodníků na stěně nelezlo, je pěkný počet. Ale co vlastně předcházelo závodnímu dni? Krom kouzelného "zaklínadla" Chyty pryč ze stěny a šup pod "vapku" zbývalo najít ty, co slibili, že postaví cesty pro velké, malé a ty ještě menší. Pár dní hledání to zabralo, ale nakonec všech sedm cest bylo připravených k předlezení. Toho se právě kolem 10 h chopil Vítek Lachman a "Džej-džej" Honza Jeliga. Díky tomu, že Honzik přidal ruku a nohu k dílu, proběhlo všechno bez větších problémů. Pouze dvě cesty daly předlezcům natolik zabrat, že si v nich museli odpočinout, aby mohli cvaknout poslední TOPovou expresku.

Poté už přišli na řadu první závodníci!

Vezmeme to pěkně popořadě! Cesta číslo jedna – stavěl ji Cipísek, vybral si technický koutek se spoustou zapuštěných chytů, ne všechny se mu však hodily, takže dlouho "páskoval křížky". To byla však jediná vada na kráse, na poslední metry si připravil trumf v podobě komínového lezení: děti si tedy mohly vyzkoušet něco z pískařské techniky! Jak jim to šlo? Klukům líp, šest jich mělo čest držet oběma rukama poslední chyt. Holky už se s cestou tak dobře nepopasovaly, pouze Nela Tvrzníková jako jediná dosáhla topu!

Druhou cestu Cipísek maličko přepísknul – to jsem si ale mohl myslet –, když ji oklasifikoval jako šestku od Mocka. Pro tuhle cestu si vybral šedivé hady, stisky, oblíny a zatočil ji jako hadici, přidal ještě krátký slezení dolů, takže byla opravdu vypečená! Nejdál z kluků dolezl Marek Jeliga, který by cestu asi i dal, ale špatné nabrání chytu ho stálo pád. Na cestě bylo ale vidět, že v nejmenší kategorii máme silnou základnu!! Holky se s cestou praly statečně, ale většinu z nich zastavil poslední krok v traverzu před úkrokem dolů.

Třetí cesta pro druhou nejmladší kategori C – zde spojil síly Cipisek s Mankou: vybrali si modré chyty. Jejich spolupráce přinesla pěknou technickou cestu s odšlapy do stěny, závěrem gradovala vypečeným bouldrem! Cesta se však nikomu vylézt nepodařila, závěrečný úsek shodil všechny, co se k němu dostali. Byly vidět pěkné bojovné výkony, proběhlo taky pár pěkných pádů, takže jistič musel ukázat, jak se jistí na písku! Zde při porovnání holek a kluků jasně vítězí holky!

Cesta s číslem čtyři byla čistá práce Manky, ta se svými jemnými a malinkatými prstíky připravila hned "na startu" jemnou výměnu, která překvapivě mnoha závodníkům vystavila stopku!:(Tady se vystřídaly postupně kategorie C, B, A plus J (dívky) a druzí nejmladší kluci C. Právě ty cesta nejvíc potrápila! "Céčkové" holky se s ní popraly statečně, nejstatečněji Eliška Adamovská, která zde přelezla hodně starších závodnic! Úplně nejdleší výkon zde předvedla Iva Vejmolová, která jako jediná dolezla do stropu. Cesta tedy zůstala bez vylezení a ukázala některým závodnicím, kde jsou jejich slabiny! Manka totiž udala klasifikaci 6c+ pod strop, stropem dál k topu dohromady 7a+, specifíčnost cesty ale dala závodnicím zabrat!

Cesta s číslem pět začínala dlouhým traverzovým nástupem, který hodně potrápil závodnice kategorie A a J, ty zde začínaly a ukázalo se, že Manka, která vymyslela první dvě expresky, má o maličko delší rozpětí než dívky. To znamenalo, že se tu taky bojovalo už od prvních metrů! Jeden chyt se tedy posunul blíž, ač to stejně nebyl problémem cesty, pouze se malinko zlehčil nástup. Cestu taky lezly tři nejstarší kategorie kluků, ti zde ukázali, že cesta se lézt dá! Byly k vidění pěkné výkony a pády ze všech možných pozic! Cesta se dočkala jediného topu od Petra Čermáka, který ji chválil.

Poslední kvalifikační cestu číslo šest po zelených pravém stropem lezli pouze kluci "reprouši", to znamená B, A a Junioři. Klasifikace 7b+ bez výraznějšího bouldru, pouze cesta říkala – nepovoluj, nebo spadneš, fixuj to pořádně! Některým se to dařilo, tak se dolézalo daleko. Ale i zde byl k vidění "pouze" jeden top, ten se podařil specialistovi rychlolezci Honzovi Křížovi. Jenom on skočil na hranu, poté šáhnul do cvakacího chytu a se vši parádou si vychutnal jediný Top!

Taková byla kvalifikace, které dle mého soudu nic nechybělo! Skončila někdy po 13 h, jelikož ale byla v plánu schůze trenérů a rodičů, tak se uzavření izolace, která nejprve čekala dvě nejmladší kategorie (D a C), posunulo na 14 h.

Finále se odehrávalo na malinko upravených kvalifikačních cestách. Nejmladší lezli zelenou čtyřku, kam jsme jim přidali dva chyty a jeden stup. První na řadu šly holky, bojovaly statečně! Nejstatečněji se cestou probouvala Eliška Bulenová, která o pohyb vyhrála. Kluci však v této kategorii mají navrch, takže cestu dolezli o řádný kus dál! To, co Elišce stačilo v holkách na vítězství, by u kluků stačilo na šesté místo. Kluky je hrozně těžké rozřadit, což se i ve finále potvrdilo, když Lukáš Doleček a On-

dra Slezák dolezli ve finále stejně. Naštěstí měli rozdílný výkon v šedivé cestě z kvalifikace, tak se vítězem stal právě Ondřej Slezák!

Kategorie C lezly upravenou cestu pět. Ta, až na jedno místo, jim seděla výborně; v jednom místě byl však chyt moc otočen a špatně se trefoval dynamickým krokem. Vznikly zde shodné výsledky, rozhodovalo tedy umístění z kvalifikace, a to jak u holek, tak u kluků. U kluků nejlépe závod sednul Matějovi Burianovi a holky vyhrála již zmíněná Eliška Adamovská.

Poté se uzavřela izolace pro zbytek závodního pole! Na kluky čekala oranžová cesta, kde do té doby chyběly chyty, na holky zelená šestka! Chyty naskákaly na oranžovou, lano do zelený se taky nacvaklo, mohla tedy začít obhlídka! Kluci se ptali, jak na to, a samozřejmě se nic nedozvěděli... Vymyslet si to musí každý sám! Viděna byla spousta kreací, ale taky zajímavých provedení! Padalo se opět všude, už od třetí až po poslední expresku!

Kategorii B ovládl Vojta Vlk, který dolezl cestu ze všech kluků nejdál: nebýt zazmatkování u třetího chytu od konce, asi by cestu dolezl! Starší kluky o plus vyhrál Martin Jech před Honzou Křížem, v Juniorech si bez větších problémů dolezl pro první místo Petr Čermák, který předvedl po Vojtovi druhý nejlepší výkon!

Holky na zelené finálovce taky předváděly, že lezení jim není cizí! Výkony pěkně gradovaly! Nejprve holky B svedly pěkný boj o příčku nejvyšší, Katka Zachrdlová a Eliška Vlčková, která nakonec o chyt vyhrála! Pak konečně ukázala Jana Vincourková (kategorie A), která se v kvalifikaci hodně trápila, že lézt umí, a přelezla jak mladší holky, tak spousta kluků! Vrcholem dívčího finále byl výkon Ivy Vejmolové, která ve své kategorii vyhrála o parník a zároveň dolezla ze všech holek nejdál!

To ale ručičky na hodinách ukazovaly skoro půl šesté! Vyhlášení proběhlo bez potíží, takže se po 18 h všichni mohli rozjet do svých domovů!

Mě mrzel těžší nástup na zelené cestě, ale jinak jsem byl s průběhem závodu spokojen, jističi ukázali, že na Prachově se jistit umí, rozhodčí byli bez problému, tudíž nebyly důvody k protestům!

Vyhráli ti nejlepší, jiní viděli, kde jim ujíždí vlak... Děkuju všem, co na závodech přidali ruku k dílu, kamarádům z Lezeckého kroužku Prachov! Rozhodčím, Lumírovi za výsledky, Marii za komentování a bandě z Řáholce!:) Tendonu za poskytnuté ceny a Českému horolezeckému svazu za finanční podporu! Díky všem!

Za pořadatele Vítěk "Lachtan" Lachman

MEMORIÁL I. ŠPITÁLSKÉHO a V. CHAROUSKA

aneb Nic není dokonalé a stále je co zlepšovat...

Tak jako tradičně se i tentokrát poslední sobotu v listopadu konal memoriál I. Špitálského a V. Charouska, a to již 33. ročník. Co, kromě té tradice, však bylo tak výjimečné, že to stojí za písemnou zmínku v naší ročence?

Určitě super počasí a také vysoká účast talentovaných sportovců, převážně členů našeho milého LKP. To počasí, to je klika, hrozně milá, ale pomáhající minimálně k tomu, že nejsme od bláta nebo nám nemrznou prsty na našich končetinách. To důležitější je bezpochyby nadprůměrný počet závodníků!!! Nejsm si jist, čím je toto ovlivněno, každopádně výsledková listina napovídá o významném zastoupení „silných“ 70. a 80. ročníků, jen tak dál... Není to však jen tato věková skupina, která dělá tento závod, jsou to i naši veteráni (např. bezkonkurenční Ruda Klíma) a také něco mezi, tzv. skoro veteráni (např. Dvořky, Pind'a...). Konec konců je jedno do jakých skupin se finálně zařazujeme, prostě něco dělejme...

Co tedy ten podnázev tohoto sdělení „...nic není dokonalé a stále je co zlepšovat“? No, zde se předně musím zmínit o našem-pořadatelském vztahu k Magdě Ticháčkové. Je výborný, máme ji všichni rádi, jen to nějak dáváme divně najevo. Loni jsme při vyhlašování použili její vlastní čepici jako jednu z cen a letos jsme tak nějak spletli její výsledný (vynikající) čas a nevyhlásili ji na druhém místě při závěrečném ceremoniálu. Magdo, je to shoda náhod a okolností, určitě se polepšíme, zachovej nám přízeň. Aby to ale jen nevypadalo, že někomu něco bereme nebo mu zhoršujeme čas, za který překonal tuto krásnou trať, je nutné na tomto místě také zmínit, že umíme dávat. Například Míše Strýčkové jsme zase její výkon trochu vylepšili a dovolili ji tak poznat pocit být na bedně při vyhlašování v kategorii žen. Snažila se nás sice upozornit, že v tom máme trochu hokej, ale my když dáváme, tak dáváme.

Dobře, příště si na to dáme větší pozor (o pivo méně) a pokusíme se i administrativně co nejlépe zachytit skutečný průběh událostí. Další impuls ke zlepšení přišel v průběhu po-závodního odpočinku v hospodě od našeho milého Josky Haspry: „Víte vy (myšleno účastníci běhu) ... (píp), kdo byl vlastně Ilja Špitálský a Vláďa Charoušek, když běháte jejich memoriál?!!!“ Nutno říci velmi dobrá připomínka, snažíme se ji reflektovat krátkým sumářem na závěr tohoto příspěvku. A samozřejmě není to jen Ilja a Vláďa, jsou to i ostatní kamarádi, kteří tady už s námi nejsou a na které si můžeme vzpomenout během takovýchto našich setkání.

Na závěr budu už jenom děkovat☺. Díky Fugimu, potažmo Hudy sportu za kontinuální podporu, kterou nám poskytuje, díky Hospodo na Blatech, že jsi, tam kde jsi, no a díky vám všem za účast a dobrou náladu.

*Za team pořadatelů **Danáč***

Poslední verze výsledků:

**Výsledky horolezeckého běhu
Memoriál I. Špitálského a VI. Charouska
33. ročník
Blata 23. 11. 2013**

1.	Tomáš Vlach	1978	LKP	16:23	
2.	Stanislav Synek	1978	LKP	17:19	
3.	Tomáš Boček	1984	LKP – FCU	17:24	
4.	Tomáš Němec	1992	Valdice	17:36	
5.	Vít Lachman	1990	LKP – FCU	17:50	
6.	Pavel Strejček	1981	LKP	18:20	
7.	Jakub Kynčl	1984	LKP	18:26	
8.	Jan Mikeš	1973	LKP	18:40	
9.	Jiří Mazáček	1984	LKP - FCU	18:44	
10.	Barny	1973	LKP	19:16	
11.	Ondřej Barkman	1984	LKP – FCU	19:23	
12.	Dan Šebík	1967	LKP - PL	19:28	
13.	Štěpán Gabriel	1976	LKP	19:29	☺
14.	Karel Charousek	1975	LKP	19:51	
15 –16.	Štěpán Peroutka	1975	GanjaCirkus	19:52	
	Daniel Minařík	1978	LKP	19:52	
17.	Jan Chrpa	1986	LKP – FCU	19:55	
18.	Jarda Kejval	1973	LKP	20:16	
19.	Ještěr	1982	LKP	20:43	
20.	Pavčina Palasová	1993	LKP – FCU	21:13	1. žena
21.	Tomáš Srb	1966	LKP – PL	21:20	
22.	Madla Ticháčková	1979	LKP	21:25	2. žena
23.	Petr Rychtr	1975	LKP	21:32	
24.	Lukáš Grof	1982	LKP	21:56	
25.–26.	Milena Mikešová	1973	LKP	22:18	3. žena
	Pavel Šulc	1963	LKP	22:18	
27.	Michal Morávek	1966	LKP	22:41	
28.	Pavčina Dvořáková	1991	LKP – FCU	23:45	4. žena
29.	Jana Škorpilová	1974	SJC	24:05	5. žena
30.	Aneta Hyvlová	1991	LKP – FCU	24:52	6. žena ☺
31.	Tomáš Dvořák	1964	LKP	25:22	
32.	Ruda Klíma	1952	LKP	25:39	1. veterán
33.	Michaela Strejčková	1975	HOHO	25:47	7. žena

34.	Jan Fiala	1988		26:23	
35.	Lucie Adolfová	1990	LKP – FCU	26:45	8. žena
36.	Lucie Doušová	1990	LKP	26:55	9. žena

● bez moštění

Ilja Špitálský (* 21. 09. 1937, † 28. 07. 1967)

Byl velmi významný český horolezec, který tragicky zahynul v Alpách. Vděčíme mu za mnoho cest na Hruboskalsku, v Adršpachu i na Prachově.

V Prachovských skalách se podílel mimo jiné na:

Americká věž – Východní cesta; Orel – Severní stěna; Mravenčí věž – Východní cesta.

Vláša Charousek (*1952, † 30. 12. 1974)

Z mnoha provovýstupů v Prachovských skalách, které Vláša Charousek udělal nebo se na nich podílel se spolulezci jako Zdeněk Kořátko, Petr Mocek, Milan Ent, Josef Nežerka, Karel Charousek, Josef Linhart a mnoha dalšími, uvádíme:

Šikmá věž – Sedmimílové boty, JV hrana; Mravenčí věž – Vzdušná cesta; Vyhlídková věž – Severní levá cesta; Bella Vista – Chárova cesta; Obelisk – Jižní direttissima; Sluneční věž – Tlustá cesta; Drážďany – Šicí stroj; Mnich – Cesta vzduchoplavců; Hradecká – Šibenice; Jehla – Údolní cesta; Rektorka západní – Mauglího spára; Palcát – Západní stěna; Pečírková věž – Efedrin; Kobyla – Hit 70; Javorová věž – Zelené pláň.

0. ročník Jumps session Jičín

V pátek 17. 1.14 proběhl na naší stěně 0. ročník závodu Jumps session Jičín. Na start se postavilo 16 borců a 3 borčky z různých koutů Jičína, přilehlých vesnic a Hradce Králové. Závod proběhl během běžné páteční otevírací doby, nicméně nebyl provoz nijak zvlášť omezen.

Vše začalo v 18 h, když byla zahájena prezentace závodníků. Díky “veliké“ reklamě se většina závodníků o závodech dozvěděla až v pátek na místě. To však nikomu nevadilo a do této taškařice se všichni přihlásili. Při pohledu do startovní listiny byl závod obsazen téměř jako při českém poháru v lezení na obtížnost. □

Po prezentaci začalo 45 minut kvalifikačního kola, kde na účastníky čekalo 10 kvalifikačních skoků rozdělených na tři obtížnosti – jeden skok na hrazdu, dva skoky na žebřinách a sedm skoků na stěně. Z kvalifikace mělo postoupit šest nejlepších do finále. Bohužel obtížnost skoků byla hluboce pod schopnostmi skokanů a všech deset

skoků překonalo 13 lidí. Narychlo byly vytvořeny ještě tři semifinálové skoky se stejnými pravidly a 20minutovým časovým intervalem.

Semifinále již rozdělilo sedm nejlepších od zbylého startovního pole. Pravidla finále byla uzpůsobena pro vyšší atraktivitu diváků stylem skoků do výšky. Závodníci se střídali po jednom pokusu s maximálně pěti pokusy na skok. Pokusy rozhodovaly při výpadku borců na stejném skoku. Po výborně zvládnuté kvalifikace a semifinále vypadl Honza Růta na druhém finálovém skoku. Obtížnost skoků stoupala a po čtvrtém skoku vypadl Tomáš Mikan. Posledních pět závodníků postupovalo dále a dále přes všech pět skoků.

Z důvodu vysokého zájmu o skoky nejlepších ze strany závodníků i ze strany diváků byl přidán ještě jeden skok, který ve finále překonal pouze Jakub Jedlička a tím si zajistil první místo. Další pořadí bylo do poslední chvíle značně nejasné a rozhodli až sečtené pokusy u všech finálových skoků. Nejmenší počet pokusů pro zvládnutí pěti skoků měl Radek Jedlička (8 pokusů). O jeden pokus navíc měl Martin Kufa (9 pokusů). Dělené čtvrté až páté místo patří Honzovi Chlumskému s Petrem Havrdou.

Nikomu se nic kromě prolezených prstů a popraskaných puchýřů nestalo, tak si dovoluji zhodnotit 0. ročník Jumps session Jičín za velice úspěšný.

0. ročník to byl z důvodu nezkušenosti se závody a hlavně pravidly závodů ve skocích. Díky variantě 0. ročníků jsme zjistili, na čem můžeme zapracovat a co zlepšit. Budu rád za každou kritiku nebo náměty na zlepšení.

Výsledková listina Muži:

pořadí	jméno	kvalifikace (body)	semifinále (skočeno)	finále		
				skočeno	pokusů	
1.	Jedlička Jakub	200	3	6	11	
2.	Jedlička Radek	200	3	5	14	
3.	Kufa Martin	200	3	5	15	Finále
4.–5.	Chlumský Jan st.	200	3	5	20	
4.–5.	Havrda Petr	200	3	5	20	
6.	Mikan Tomáš	200	3	3	13	
7.	Růta Honza	200	3	1	6	
8.–10.	Splítek Ondra	200	2			
8.–10.	Hynek Michal	200	2			
8.–10.	Brendl Martin	200	2			Semifinále
11.–12.	Bukovský Dan	200	1			
11.–12.	Fišer Jan	200	1			
13.	Vehovský M.	200	-			Kvalifikace
14.	Trojan T.	120				

15.	Chlumský Jan ml.	110
16.	XY :-(	100

Výsledková listina - ženy JSJ 17. 1. 2014

pořadí	jméno	kvalifikace (body)
1.	Řeháková Veronika	80
2.	Palasová Pavlína	50
3.	Anna Faltová	0

Míra Jedla

Němečtí klasici

Občas přijedou st. Koťase navštívit lezci z Německa – Walter, kterému je 77 let, a Lothar 58 let. Walter emigroval za sociku z východního do západního Německa. Za dob totality za st. Koťasem hodně často jezdili a byli přátelé. Čekali na něj před jeho prací v mercedesu se západní značkou, a to se za nimi pak začal objevovat moskvič s STB. STB ale museli být hodně zklamaní, když museli hodiny čekat na Prachově a oni jen lezli a lezli...

St. Koťas už příliš neleze, a tak svěřuje Němce do našich rukou. Vždy se těším na setkání s nimi, protože je to opravdu nezapomenutelný zážitek. Letos přijeli znovu. První dny dovolené nejprve tráví v Oybinu, kde se rozlézají, aby nakonec zdolali i Kallich. Nejlehčí cesta je VIIIa. Začíná dost převislou spárou a končí zajímavým výletem žlábkem. Musela jsem se hodně snažit, abych ji vylezla.

Poté přejíždějí na Prachov, kde pokračují v lezení. Walter má už předem připravené, co by chtěl lízt, a rozhodně ho nic neodradí. Walter je velmi aktivní, plný života a radosti. Líbí se jim spáry. Hned na začátku se oblékají do dlouhých kalhot, košil a spárových rukavic, které pak nesundají celý den. Lothar, který je o generaci mladší, leze zásadně ve fialových elastákách. Rozlézáme se na Rektorkách, kde začínají severní spárou, pak přijdou na řadu klasiky Čapka a Jehla a oni jsou velmi nadšení. Zdenda jim i ukázal, jak se na Prachově lítá, a to na Kočce v cestě Východní přímá varianta. My se cítíme trochu zmožení poměrně těžkými výstupy, díky teplu jsme vyprahlí a rádi bychom jim navrhli malou pauzu na Turistárně. Dříve než to stačíme vyslovit, nám Lothar sděluje, že jdou na Bič. Walter ho před 2 lety nechtěl lézt, že už na to nemá, ale nyní má velkou chuť to zkusit. Obdivuji jejich nadšení a nezničitelnost. Lothar Bič tahá a nechává za sebou smyčky a vyrobené dřevěné vklíněnce pro Waltra. Waltr odpočívá v každém kruhu a využívá k lezení i smyčky a vklíněnce, za které há-

kuje. Už se blíží ke 4. kruhu a jsem zvědavá, jak se mu podaří vybojovat traverz. Zvládá to a cestu pak v pohodě dolézá. Na vršku se moc raduje a je šťastný. Je to krásný pohled. Večer posedíme u st. Kořase na Prachově, kde má chalupu, a Němci – hlavně Walter – nadšeně vypráví. Popijeme a užíváme si to s nimi.

I když Walter používá kruhy a smyčky k výstupu, velmi obdivujeme jeho chuť do lezení v jeho věku. To nejdůležitější máme společné – užívat si a radovat se z lezení.

Iva Kořátková

Moje popolezní v roce 2013

Byla to moje jubilejní pátá sezona, co jsem začal s lezením absolvováním kurzu nováčků. Pravda trochu starší nováček, ale sny se mají plnit, ne?

Tak k tomu loňskému roku: sezona pro mne začala později než pro kamarády, neboť jak každý ví, tak jaro 2013 docela dost propršelo, a když náhodou skály uschly, tak já skřípal zuby na odpolední směně a mazal maily, ve kterých popisovali, co kde vylezli. Ale dočkal jsem se. Tak jsme si s Martem tahali po Prachově ty naše III. až VI., hlavně na pohodu. Když jsem začínal, tajně jsem pošilhával k cíli, že bych si jednou vytáhl nějakou sedmu, ale roky šly a nic. Když jsem vytáhl něco za VI, tak si říkám, jestli ta VII není moc velký sousto.

Ale pak to najednou přišlo, v půlce srpna sedíme na Turistárně, nasáváme trochu morálu a najednou Míra povídá – Běž na Pelíška, je tam pěkná údolka. Já kouknu do průvodce – a sedma: to ses zbláznil, ne? Ale Míra, že ne, že je pěkná. Tak jsme se tam šli podívat. Chvilí pod nástupem stepuju, jestli jako jo nebo ne, a pak jsem se odhodlal. No co to budu protahovat, trochu jsem se vybál, ale dal jsem ji – radost byla veliká – moje první VII.

Jasně, starý pardálové se smějou, ale není lezení o zážitcích? A sny se mají plnit, ne?

Od doby, kdy jsem začal s lezením, tak mi v hlavě zůstával ještě jeden sen – Tatry. Takže když Bača vypsal termín oddílového zájezdu na chatu Pod Rysmi, tak jsem neváhal ani chvíli a přihlásil se. Bylo hodně trémy a respektu k vysokejm horám, ale taky hodně očekávání, co se nám podaří vylézt. Po dlouhých poradách jsme s Guffem a Pehubou vybrali Žabího koně. Dali jsme na radu Rudy, že lepší je nástup přes vrchol Rysů: byla to nádherná túra, krásně exponovaná, sice dlouhá, ale nemělo to chybu. A to počasí. Lezení na Koňovi nebylo moc těžké, ale řekl bych, že pro seznámení se s tatranským lezením ideální.

V dalších dnech sice nebylo počasí ideální, ale přesto se našla díra a vyrazili jsme na Voliu věž, kde jsme si dali Východní pilíř, taky lehká cesta. Na vedlejší těžší už nezbyl čas, ale na první lezení v Tatrách se mi to moc líbilo a určitě se chci vrátit: sny se mají plnit, ne?

No, na závěr sezony jsem se ještě jednou dostal na Prachov, kde jsme si dali něco lehčího na Dubnovkách a na Hořejší a Dolení věžičce, a tak jsme rok 2013 venku zakončili.

Ted' nabereme během zimy trochu síly a techniky na překlízce a v další sezoně – no sny se mají plnit, ne?

Takže asi tak.

Pavel Šulc

Křehká poupata

Zřejmě to znáte... Zasadíte semínko, zaléváte ho a zpíváte mu: „Vstávej, semínko, holala...“ Když se k tomu přidá ještě sluníčko, vyroste malá květinka s droboučkými zelenými lístečky, a staráte-li se o ni skutečně s láskou, vyraší jí za čas i křehká poupátka. Já vám chci ale povědět o Křehkých poupatech, jedné, nejen lezecké, holčičí „dvojce“.

Už nás s Pavčou nebavilo čekat na kluky, až budou moci do skal, a doufat, že nás s sebou budou chtít vzít, takže když už jsme byly schopné vytáhnout si nějaké cesty na Prachově samy, vyrážely jsme do skal emancipovaně – bez nich. Nevěřili byste, kolik pozornosti to mezi okolními lezci vzbuzovalo. Strašně se divili, do jak obtížných cest si troufáme, a moc je zajímalo, z jakéhožto jsme oddílu. A prý jestli není škoda, že jsme ve skalách samy? Pche..

Docela se s Pavčou doplňujeme, jedna něco zapytlí (většinou já) a druhá to vyleze (většinou Pavča). Jen na Ferdu, kterého jsme dobývaly v rámci tréninku na „čtyřadvácu“, pro nás žádná cesta nevedla. Vždyť stejně zapršelo, takže jsme se tím nemusely dvakrát trápit. Ale příštího ročníku se spolu určitě chceme zúčastnit a Ferdu, pokud ho tedy organizátoři opět zařadí mezi povinné věže, zmáknout!

Sezónu 2013 jsme zahájily několika úspěšnými výlety na Sušky. Pavča vytřela všem zrak, když prokráčela na OS Maškovu cestu na Hlavní věž, a já příjemně překvapila samu sebe v Cestě do „L“. Na Prachově jsme začaly horezdarem na Obelisku a dále se nám podařilo například stavění v komíně. Jakým jiným způsobem také lézt Starou cestu na Pečírkovu...

Je na Orlovi stále obyčejná tužka Ikea? Jo, tak tu jsme tam dávaly také my. Tu starou jsem zvládla vyklepat z krabičky nejspíš někam do vnitřního komína. No, a co teď s tím? To nejde, nechat Orla bez tužky. Jé, Pavčo, já mám možná tužku v kabelce, uvědomila jsem si, nosím ji tam na škrtání nákupního seznamu. Čtete správně, vážně v kabelce. Vy ji s sebou do skal nenosíte? Já z lenosti někdy ano. Místo toho, abych z ní dávala do batohu zvlášť doklady, peníze, mobil, klíče, tak tam raději hodím celou tašku. A tenkrát se mi to vyplatilo. Křehká poupata si umí poradit!

Občas s námi chodí do skal „náš dvorní fotograf“ Václav. Udělal nám například krásnou fotku na Čapce. Jenže pouze u focení to většinou neskončí... Teda to zní blbě, ale my jsme děvčata cudná a počestná (od té „prsatice“ odhlédneme), takže žádnéj strach, klidně čtete dál. Váša se totiž vždycky stává i rádcem: doporučuje nám, jakou cestu lézt, a pak i obvykle ví, jakým způsobem. A to se to hned jinak leze s Vaškem za zadkem! Nevím, proč spíš než nás v sedmičkách nechodí fotit Vít'u v desítkách... Velice, ale velice zřídka potřebujeme Vášu (občas i někoho, kdo je prostě po ruce) využít jako našeho zachránce. Ten konec lana spuštěný seshora někdy tak obyčejně potěší, zahřeje u srdíčka, které bývá tou dobou až vysoko v krku. Ale děláme to jen kvůli tomu, aby si ti dotyční připadali mužně a potřebně. Vid', Pavčo, ty slzy bývají jen naoko! V červnu pořádalo FCU 2. ročník Prachovského výšvihu a dost jsme se chtěly zúčastnit, jenže tu byly hned dvě překážky – termín akce a pivo. Červen rovná se zkouškové období a my jako studentky musíme šprtat a každé chvíle je k tomu třeba využít. No, a to pivo Pavča nepije. (Každá žena z dvojice má totiž vypít během závodu šest lahváčů.) Organizátoři se tvářili, že pro Pavču žádnou výjimku nevymyslí. Nakonec jsme se s nimi ale dohodly a oni svolili. Místo šesti lahváčů devět lahví frisca. V den závodu jsme odhodily učebnice, sladily dresy, od pana Palase vypůjčily basu, naplnily ji a vyrazily na start na Blata. Tam již byla spousta dalších odvážných závodníků, mezi nimi Markéta a Míša, které okamžitě začaly vymýšlet jméno pro svou dvojku a za chvíli už se u organizátorů závodu registrovaly jako Pivopičky. Hned jsme s Pavčou chtěly taky nějaké pěkné jméno. Tak buďte třeba Křehká pouta, napadlo Maziho.

Juchú, vystartovaly jsme... Hned na první kontrole za Košíčkem nám s Pavčou ale už tak hej nebylo. Přišly jsme tam jako poslední, vůbec jsme si té kontroly nevšimly, dokonce jsme byly tak zabrané do hovoru, že jsme ani neslyšely volání organizátorek, jež nás mělo ke kontrole nasměrovat. Ještě jsme to však nevzdávaly. Žel družný rozhovor jsme musely přerušit, abychom mohly přidat do tempa. Vyplatilo se. U Moutřenína už jsme dohnaly i nějaké mužské dvojky a na Českém ráji jsme dokonce dostihly i jednotlivce Maziho. Ten nám v cílové rovině ještě pěkně utekl. To jsme tedy nevěřily vlastním očím a netušily, jak to s třinácti vypitými pivy dokázal. My jsme ještě musely před cílem, který byl na Bradech u křížku, každá vypít své zbylé pivo. A

s vypětím posledních sil jsme se doškrábaly nahoru do cíle. Tam nás vítal Bóča, vrchní kontrolor víček, a hlásil nám, že jsme první. Jupí, jupí, my jsme vyhrály! Dostaly jsme nejen krásný diplom, ale i trička FCU pro vítěze. Díky, FCU! Z toho, co se dělo dál, vím jen následující: domů jsme s Pavčou šly s Dvořkym a Matějem, s mužskou vítěznou dvojicí, a u Dvořkyho dědy na Bradech jsme si odložily basu. Naštěstí jsme odolaly pánským svodům a nabídkám, že si tam vypůjčíme nějakou motorku a do Jičina na ní (asi všichni čtyři najednou) pojedeme. Vojta je prostě gentleman.

Už asi tušíte, že Křehká poupata vznikla z těch Křehkých pout. Myslím, že to byl Vít'a, který nás takto přejmenoval, a my si to s Pavčou rády nechaly líbit.

Pokud si čítáte ročenku jako já druhý den po vejroče, vzpomeňte si prosím na Křehká poupata! Nejspíš právě teď bojují o „holej“ na Jizerském člověku. Pepard sice slíbil, že pokud se zúčastníme, k první věži nás vynese, ale stejně nám držte palce!

Za KP Pavla

Bambiro(c)k

V loňském roce se událo tolik skvělých momentů, že když bych napsal všechno, do týchle ročenky by se už nic nevešelo. Proto uvedu jen těch pár vzpomínek, který se nesmazatelně zapsaly do hlavy, co zapomíná, co bylo včera...

Začlo to v Jizerkách na lezecko-chlastací soutěži. Lezení nám šlo skvěle, chlast ještě lépe. Sranda, legrace, žádný zranění. Čtverným stavěním se podařil dokonce i prvovýstup. A pak... poslední cesta... teď už vím, že se to nemá říkat. Milouš našel do spáry, a když byl v pülce, sjel zase zpátky. Takto třikrát. První znamení, ať se na to vybodnem. Ale, my ne! Na počtvrté Míla znovu dolezl do kritickýho místa, tam si už dal pozor a tutově zamknul koleno tak, že už nešlo vyndat... Perné chvíle plné paniky se nakonec obešly bez krumpáče, zbíječky a pneumatickýho kladiva. Dopadlo to dobře. Uff..

Po nějaký době jsem byl s Ádou na Prachově. Adam vybírá, jak je jeho zvykem, ten největší děs, Fatamorgánu na Jehlu. Spára s úvodním převískem připomínající uvnitř povrch kuchyňského struhadla. První kruh kdesi v nedohlednu. Když Adam založil smyčku, bylo jasné, že je to kotel! Nakonec spáru vybojoval!!! Tak jsem se taky vydal ostrouhat si pěsti. Navrcholu jsme si plácli krvavými dlaněmi a ten den jsme dolezli a skončili u Šugra.

Teplice s Kubánosem

Jednou napadlo Kubu udělat si výlet do Teplic. Nikdy jsme tu lízt nebyli, takže to bylo jasné. Přijeli jsme a koukali jak vejři! Kubános měl vybranou Kalamárku. Začli jsme

si pivem dodávat energii a odvalu. Dařilo se všechno, kam jsme vlezli. Za to druhý den Bída. Odstartoval jsem já... Brzo jsem byl zase dole. Pád do své smyčky, která mě klepla do kebuly. Až stoletá erár smyčka mě zachránila. Pak už jen pytel... Na řadě byl Kubános. Vybral si Paprikovej lusk. Už nástup za IV svyžnej a pak přepad. Ať jsme se snažili, jak chtěli, nepřepadli a nepřepadli, ale vypadli – a to nejkřtaší cestou domů, protože v nejlepším se má přestat...

Čundr s Miloušem

To je každoroční sázka na jistotu. Už předem je jasný, že to bude zase skvělý! Na zážitky vždycky bohatý. A tak tomu bylo i loni. Začalo to tím, že Míla zapomněl sedák, takže jsme měli jeden a druhý smyčkou provizorní. Lezli jsme, hecovali se. Jednou jsem hecnul Mílu, ať si skočí... Chvilí žbrblal, ale pak mě překvapil a skočil jak dálkový skokan – vítěz olympiády. Odrazil se tak, že vlytnul až na protější skálu, kterou štrejchnul prdelí. Byla z toho krvavá zadnice a odřenej svěrač. Sám jsem to viděl! Ach, chudák Míla...:-)

Ostrov s Vít'ou

Sehnali jsme brigádu jako pomocníci na Horotáboře v Ostrově. Tady jsme ale nejvíc pomáhali s lístkem na baru. Joooojooo Horotábor... Když děti odjely, vybrali jsme si cestu Klavír jako terapii. Každý sám na své triko. Mělo to být tajný, ale nebylo tomu tak... Na facebooku je všechno, takže se tam objevila i fotka našeho sóla. Hold fejsbuku asi neuteču...

Tatry!!

Co se nestihlo kvůli počasí v lezení, dohnalo se v části kulturní... Vyrazil jsem jako horský nováček, ale to Dvořkymu ani Pavlínce nevadilo a udělali ze mě lídra týmu. Zklamat jsem je nechtěl, to je jasný, a tak jsem vybral MORIBUNDUS. Tři délky, klíčový je převisek v délce druhé. Vymrskal jsem to pomocí kolenou, zbytek týmu o něco lépe. Ovšem Pepčův tým v závěsu s Elegancí Býka! Oslavy byly parádní... Zapojili jsme i proti jejich vůli personál na chatě, který, myslím, na nás chvíli nezapomene... Tatry su Tarty!

Ke konci roku jsem vyrazil za teplem na Jih. 30° stupňů na slunci, skály, kam se podíváš... Co víc si přát. Ráj na zemi! Celý lezecký zájezd ale zneprjemňovala jediná věc. Potulný, mručící a téměř nezahlédnutelný tvor španělských plání. Něco mezi pumou a medvědem. Podle struktury výměšků blíže k medvědovi. Strašil výhradně za svitu měsíce. Slovenští kamarádi po jednom střetu radši odjíždí domů dřív. Posledním dnem se však záhada rozrušila. Spatřili jsme to... Věrná kopie symbolu velkopopovickeho kozla... Takže třeba příště...

Děkuju kamarádi za zážitky, kterejch díky vám mám víc než dost!!!

Čiko, Bambin

Ostrovská chuťovka

Je obvyklé, že člověk občas dostane chuť jet do Ostrova. V půlce srpna tyto choutky přepadly nejen mě, ale ještě čtyři další labužníky, a tak jsme se je rozhodli řádně uspokojit.

V pondělí ráno stavím u Bačů, abych na dno kufru uskladnil Markétino kolo. Auto se rychle plní, když Pavča s Verčou přidávají své make-upy a toaletní taštičky. Takže nakonec pak ani nezbyvá místo pro helikoptéru na ovládání, kterou chce Pája odvést Pepínovi. Kvadrikoptéra tak musí zůstat doma, ale nás pět – já a čtyři sličné dívky – už míříme do Ostrova. V Děčíně ještě nabíráme 40 skleněných kamarádů a po poledni už stojíme pod Komáří stěnou a na Pájino doporučení se pouštíme do Cesty pro Molly VII. Pavča bez problému zvládá úvodní partie až k obtížně vypadajícímu převislému žlábků. Udatně bojuje, ale pokukováním dolů mi dává najevo, že tam asi budu muset já. Úspěšnější jsem nebyl. Nakonec jsme to ošidili asi desetimetrovým traverzem doleva a zase zpět, čímž jsme se dostali nad problémové místo (při pohledu shora jsem byl ale stejně rád, že jsme to ani přímo nelezli).

Dva krásné gurmánské zážitky nám poskytl Romský masiv, dali jsme si Zkamenělé máslo VII a Kofoli jdou do nebe VIIb. Za stmívání jsme ještě ukázali vzornou týmovou spolupráci. Na Malou tovární věž jsem si vybral cestu uprostřed stěny a Pavča něco při hraně. Na půli cesty ke kruhům jsme oba zjistili, že dneska už toho máme dost, a obrátili jsme se k sestupu. Nicméně Pavča najednou zůstala bezmocně vězet nad balkonem. Po chvíli pozorování jsem se rozhodl pro záchranu – dolezl jsme na balkon a Pavča po mých zádech konečně mohla slézt dolů. Pro všechny přihlížející to musela být dost vtipná podívaná.

První i všechny následující večery jsme samozřejmě využili k hudební produkci v restauraci Pod Císařem.

Úterní ranní přehánka nám určila, že místo lezení půjdeme na výlet na Sněžník. Při zpáteční cestě to už vypadalo velice nadějně, jenže začalo krápat znovu. Po odpoledním spánku už nebylo po dešti ani památky. Slunce krásně osvětlovalo Malou ostrovskou stěnu, a tak jsme den zakončili Sokolíkem VI na tuto dominantu. Moc hezká cesta, ne těžká, ale chvíli mi trvalo, než jsem se odhodlal do morálovějšího sokolíku. Středu jsme strávili lezením v Tisé. Všichni lezli, co mohli. Křehká poupata – Pavča a Pája – ukázala, že nejsou sehraná dvojka pouze při Prachovském výšvihy, ale i ve skalách. Seznam vylezených cest hovoří za vše: Zlatý hřeben – Zlaté písky VI, Pevnost – Dětský sen VIIb, Dárek rekreantům VII, Aksovo chomout VII, Schovanka – Oči plné prachu VII.

Ani já s Verčou jsme nelenili. Začal jsem Hranou úlu VIIb na Pevnost, Verča pokračovala Zlatými písky VI na Zlatý hřeben. Další na řadě byl Aksovo chomout VII na Pevnost a nakonec In pivo veritas VI na Pivovarskou věž s parádním přepadem do hrany nad převisem. Tisá je prostě celá super.

Poslední den byl ve znamení pytlů, ani braničtí rytíři nepomohli. Světlo mého života (Oranžový expres) VIIc na Kořenáče byla nakonec jediná pořádná cesta, kterou jsem vylezl. Křehkým poupatům se dařilo o trochu více (Hastrman – Údolní cesta VI, Podzimní koncert VIIb). Špatná konstelace se u nich ale projevila také, když Pavča lezla Údolní cestu na Široký roh a museli ji zachraňovat němečtí slacklinisté – škoda, že jsem to neviděl :) Zkrátka ten den jsme měli víc pytlů než zápisů ve vrcholových knížkách.

Avšak to nezměnilo nic na tom, že to byl skvělý výlet. Pochvala holkám za jejich lezecké a kulinářské výkony a dík Pepínovi za pohostinné přijetí, brzy přijedeme zase!

Fiša

Jak pytlili 2 aneb Osobní rekord v pytlení

Vážení přátelé, vítejte! Právě se nacházíme v oblasti Lužických hor, přesněji řečeno v jedné z jejich částí, a to v sektoru Horních skal neboli Obervégrů. S naším štábem stojíme v těsném sousedství méně významné skály zvané Sokol. Jsme tu, abychom zachytili pokus o překonání osobního rekordu v pytlení. Méně zasvěceným divákům prozradí, co takzvané pytlení je, rozhodčí dnešního pokusu pan Lachtan.

„Ano, pytel je, když lezec nedokáže překonat vybranou cestu vlastními ani jinými silami, a proto ji vzdá. Buď se nechá spustit dolů, sleze, nebo spadne.“

A nemůže se stát, že by závodník podváděl?

„Ano, může, ale kvůli této skutečnosti jsem tu já, abych posoudil, zda byl pytel pověšen v souladu s regulemi. Máme zde jedno základní pravidlo: Pytel je pověšen tehdy, prokáže-li se, že lezec se pokusil dosáhnout vrcholu skály.“

Chcete tedy říct, že lezec v podstatě musí chtít danou cestu vylézt, a ve chvíli, kdy se mu to nepovede, je pytel uznán?

„Přesně tak, je to, jak říkáte. Prvolezec vlastně nesmí chtít pytel pověsit, ale naopak, musí prokázat, že měl nejvyšší vůli cestu vylézt. Že chtěl být úspěšný.“

A jak se dokazuje tato vůle?

„Jsou různé signály, že lezec nefixluje, například nadává, klepe se, čas od času vypadá, že spadne dřív, než pytel pověsí. Volá na jističe, má nejistý hlas a podobně.“

Výborně. Děkujeme panu rozhodčímu, a už tu máme naše borce. Přicházejí pod skálu, první z nich odkládá láhev od piva, zahazuje cigaretu. Dívá se na skálu a mává všelijak rukama. Prvolezec i jeho jistič vypadají soustředěně; a zdá se, že začíná dnešní pokus o osobní rekord. Přejme hodně štěstí v dnešním věšení pytlů! A pozor, Milouš nastupuje do první cesty! Jistí ho Petr...

Jako první cestu si dvojice vybrala Severní hranu za V od Josefa Čihuly z roku 1957. Ale pozor, tento pokus zatím nevypadá jako nadějný. Milouš bez problémů stoupá vzhůru. Už je u hrany dva tři metry pod vrcholem a metr pod podvrcholovou polici a něco volá: „Ty’o, v průvodci je něco o smyci, tady žádnou nedám. Ani prd! Nic nikde nemam a tady je to pěkně výživný. Jsem vysoko?“ „Tak čtyři pět metrů, fakt tam nic nedáš?“ „Ne, nedám, navím kam, nevím, kam to dávali, bojím se, tady to břicho nepřeletu, je převislý a nahoře nebere, je to hladký! A nohy na... Slejzám!“ Skutečně, leze dolů! Ani jsme se nenadáli a stojí na zemi. Přistupuje k němu rozhodčí a něco naznačuje, Milouš nastupuje cestu znovu. Je na stejném místě a pokouší se překonat opět to samé místo. Nalízá trochu výš, ale vypadá to, že neví, kam s nohama. Ale ne... vrací se dolů! Tentokrát rozhodčí pokyvuje hlavou. Nejspíše pokus považuje za platný.

V čem byl problém, pane Lachtane?

„První nástup jsem nemohl uznat, protože Milouš nevypadal, že by tomu dal všechno, nebylo tam dost strachu a chuti spadnout, nevěřil jsem mu to. Nakonec to taky uznal. Poslal jsem ho proto zpět, ať jde o krok dál. Podruhé už to bylo dobré. Je to paráda, má první pytel. Jen tak dál!“

Za druhou cestu lezci zvolili sousední V, Západní levou spáru. Milouš se vydychává, bere ještě nějaké smyčky a leze. Ano, přátelé, tento pokus vypadá od prvních pohybů nadějně. Již první tři kroky dávají lezci zabrat. A! Seskakuje, sotva pokus začal. Ihned se však do cesty vrací a pokouší se znovu. Ale zase nic! Opět seskok. Kroutí hlavou a usedá vedle skály. Jeho spolulezec ho poklepává po rameni. Milouš vypadá zklamaně. Po chvilkové diskuzi s rozhodčím dvojice přechází k údolní stěně a její jihozápaní hraně. Čeká je Frýdlantská cesta za VI z roku 1963. Podle průvodce má tato cesta kruh, proto zde můžeme být napjatí, dopadne-li pytel dobře. Však! Změna! Prvolezec netraverzuje do údolní stěny, ale ohmatává hranu a snaží se po ní stoupat vzhůru. Hrana se zdá být krátká, ale solivá a převislá. Je to Mechová cesta. Tento pokus by mohl být nadějný, ale nenechme se zmást! Milouš se vyvěšuje pod převis, nahmatává nad ním chyty, ale svůj krok vrací! Zkouší to ještě jednou..., ale ne, cestu vzdává. Zde to nevypadá, že by mu rozhodčí chtěl pokus uznat. Sotva se Milouš dotkl země, neohlíží se vlevo vpravo a znovu se vydává na skálu. Milí diváci, musí mít neuvěřitelnou fyzickou, dnes si v podstatě ještě neodpočal. Zdá se, že na dnešek trénoval poctivě. Ny-

ní přelázá z hrany nepříjemným krokem do rajbasu v údolce a pomalu se sune dál pod kruh. Teď už je to ona Frýdlantská. Ještě krok a... Stojí pod kruhem a cvaká. Prohlíží si sokolíka ubíhajícího šikmo zprava doleva, vyhrabuje listí a mech a opatrně stoupá. Odlepuje nohy z police krůček po krůčku, náhmat po náhmatu se sune sokolem výš. Nyní se zasekává a volá! „Sakra, mám nateklo, a nohy na nic, do spáry je nedám, musím na tření, ke všemu je to mokrá a samej humus. Musím zpátky!“ Stojí zase na polici a prohlíží si cestu vzhůru. Dívá se na rozhodčího. Ten kroutí hlavou. Lezec obrací zrak zpět ke stěně. „Petře, bojím se, vypadá to, že budu padat, tak bacha, buď připravenej, aspoň tady je ten kruh. Ale bojím se tý police!“ „Lez, lez! To dáš!“ Znovu nástup do sokola. Další pokus a posun nahoru. Ano, úspěšný, už je výše než před chvílí, stoupá, teď se zastavuje, vyklepává a šmátrá pravou nohou po stěně, druhá se mu klepe, funí, něco nesrozumitelného mumlá, chce se někde zapřít, popolézt... Skoro si myslím, že přes všechn strach zapomněl na pytel... Ne, nezapomněl! Letí dolů. Odráží se od police a po zádech po hlavě dolů sklouzává po skále do žlabu pod ním po jeho pravici. Vážení diváci...

„Petře, jsi v pořádku? Jsi óká?“ „Sem, copak já, co ty, seš živej? Není ti nic? Nemajzl ses?“ „Ne dobrý, drž, vylezu na polici.“

Milouš stojí u kruhu, mává na rozhodčího, vrtí hlavou, ukazuje na patu. Soudce vyšvihl palec nahoru! Význam gesta si jistě domyslíte! Gratulujeme, pytel je uznán! Pokud dobře počítáme, je to možná již čtvrtý pytel.

M. slézá dolů a podává si ruku s Petrem. Ihned k němu přichází Lachtan a probíhá rozmluva. Dvojice se chmuří a kvapně obchází skálu, kde se vzápětí pouští do další cesty. Podle informací z průvodce se jedná o Cestu přes břicho, znovu V, němečtí lezci, 1930. Milouš stoupá koutem ke skobě, kterou cvaká, a rychle popolezá dál až pod širokou spáru tvořenou dvěma oblými převisy. Snaží se do ní dostat co nejvíce, aby mohl lézt na klíč. Ale spára je příliš široká a na to, aby se do ní celý zasunul, je příliš mohutný. Milouš se pokouší lézt, heká, nadává, sakruje a kleje. Šoupá sebou sem tam, zkouší lízt horizontálně, skoro hlavou dolů, ale nic. Spára ho nechce pustit a ven na oblé hrany se závodník bojí. Rozhodčí ze země povzbuzuje. Žene Milouše výš. Ten frká, potí se a klepe se... Cestu ale nepřekonává. S velkou námahou a očividným strachem se vrací ke skobě a s ulehčením slézá koutem dolů. Jeho dech je slyšet až sem. Rozhodčímu dává najevo, že už toho má dnes dost a že končí. Lachtan mu podává se spokojeným úsměvem ruku. Všichni si ještě vyměňují pár slov, dvojice u toho balí své lezecké věci a unaveně odchází do lesa za odpočinkem.

Pane rozhodčí, jak hodnotíte dnešní pokus o osobní rekord a s jakým výsledkem?

„Nevím, jak moc je spokojený Milouš, ale mně se jeho dnešní počínání líbilo. Podle regulí mohu uznat pouze tři z pěti pytlů. Miloušovi jsem však poblahopřál, protože svůj osobní rekord vyrovnal; všechny pytle ale stihl ve velmi krátkém čase a na jedné skále! Tím lze jeho výkon stavět hodně vysoko.“

Můžete nám prozradit, které pokusy jste neuznal a proč?

„Neuznal jsem druhou cestu. Zde lezec neprokázal dostatečnou vůli po úspěchu. Sám říkal, že tohle prostě nedá, že na ni nemá. Ovšem nezlobte se, po třech čtyřech krocích dva metry nad zemí pytel neuznám. Po živé konzultaci jsem usoudili, že raději zvolíme další cestu. Nejprve byla v plánu šestka, ale Milouš vlastně dost zbytečně, stálo ho to síly, zkusil pětku po hraně, ale ani tu jsem mu nemohl uznat pro nedostatek morálu.“

Tedy zbylé dva pokusy už jste bral jako povedené, je to tak?

„Jistě, ve Frýdlantské jsme viděli velké nasazení korunované pádem, čímž mi závodník udělal velkou radost. Opravdu se mu povedl. Myslím, že své výkony žuchnutím skvěle podtrhnul. Škoda jen, že si zde zranil patu o polici, na kterou upadl. Snad je pata jen naštipnutá, tedy nic vážného. No a poslední cestu jsem uznal též, ač jsem dlouho váhal. Ale Milouš mě přesvědčil o své zarputilosti tím, jak se soukal do spáry, do které se asi opravdu nasoukat nemohl. Třeba ji zdolá příště. Bavili jsme se, že by chtěl v životě alespoň jednu cestu na tuto skálu vylézt. Nechme se překvapit, jakou zvolí a jestli se mu to podaří.“

Pane rozhodčí, velmi vám děkujeme za vyčerpávající komentář a s diváky se po úspěšném pokusu o osobní rekord v pytlení loučíme ze Sokola na Horním sedle neda-leko Hrádku nad Nisou. Od mikrofonu vás zdraví reportér Míla, stanice Silaf.

Milouš

Matterhorn za trest a za odměnu

Někdy se věci seběhnou tak, že člověk žasne. Užíval jsem si letní pohody, když tu z ničeho nic mi doma řekli: “Nic neděleš, s ničím doma nepomůžeš, akorát se tady válíš. Za trest pojeděš na Matterhorn!” A já na to: „Ale to ne! To je ten hroznej kopec, co je jen hromada kamení, která neдрží pohromadě!” „Neodmlouvej, pojeděš a basta!”...Tak, a měl jsem to! Dobře, úplně takhle to nebylo, ale že to přece jenom trochu za trest bylo, uvidíte dále. Původní impuls tomu dal vlastně Tišerák, který projevil zájem si tam s Kryštofem vyběhnout. Nakonec z tohoto společného plánu sešlo, ale my s Opicí jsme i tak do Alp vyrazili. Vzali jsme to známou oklikou přes řeku Salzu, vyběhli jsme si na Dachstein (někteří kvůli nahoře zapomenutým mačkám dokonce dva-

krát), stavili se na dalších dvou řekách (Loisach a Reuss) a už parkujeme v Taschi. Balíme na tři dny, vláčkem se suneme do Zermattu...a...a už na nás kouká. Pořád tam stojí, shlíží s vrchu na turisty a horolezce a svým zahnutým prstem láká: „Kluci a holky, koukněte, jak jsem špičatej. Pojd'te si na mě vylízt! Komu neshodím na hlavu kámen, ten to zvládne. Pojd'te...” Matterhorn. Když jsme to nějak začali plánovat, tak jsem měl podmínku, že nechci lézt Hornli, ale raději jít nahoru z Itálie Liongrat a Hoernligrat dolu. Tedy tzv. traverz. Máme před sebou tedy “okružní chůzi” do Itálie. Moc se v Zermattu nezdržujeme a už šlapeme nahoru na Trockenner Steg (prostřední stanice lanovky), kde chceme přespat ve vyzkoušeném “hotelu pisoir”. Ráno vyrážíme dále, šlapeme velmi nudný úsek po sjezdovce na italskou hranici, k vrchní stanici lanovky Testa Grigia. Odtud bereme lanovku dolů směrem do Itálie, z které vysedáme na platu jménem Plan Maison. Po svačině traverzujeme asi 1.5 hod k chatě Rif. duca Abruzzi (Orionde), kde si dáváme pivo a sbíráme síly na dnešní cílový výšvih. Matterhorn a zejména jeho žebro zvané Liongrat se tyčí přímo nad námi v plné své kráse. Čeká nás asi 2.5 hod po sněhu a skále do sedla na začátek žebra a dále asi hodina na bivakovací chatu Rif. Carrel. Mám trochu obavu, abychom se tam vešli, aby tam nebylo moc lidí. Obava se ukázala později jako velmi lichá. Vydáváme se tedy vzhůru, terén víceméně chodecký, až do chvíle, kdy se dostáváme pod Testa del Leone, skalní útvar, který je potřeba podtraverzovat do sedla. Poměrně příkrý svah (odhadem 45) tvořený velmi sypkou kamennou hmotou, pokrytý vrstvou sněhu velmi neurčité kvality. Krok sun krok, jak v tanečních se suneme pomalu vodorovně doprava. Těsně před sedlem už sníh ustupuje. Hurá... Hurá trvalo asi 5 vteřin, než jsem zjistil kvalitu suti, stále v poměrně prudkém svahu. Krok, zatížit, kontrolovaně popojet dvacet čísel dolů, dobrý stojím, další krok. Sto horizontálních metrů půl hodiny. Slovy klasika: „Je to takový, ošklivý, zlý... nepěkná věc!” Sedíme v sedle a vybavuje se mi Mildova hláška: „No víš co, to je jeden z těch kopců, který když ho vylezeš, tak si můžeš odškrtnout, že už tam nemusíš.”...hmm, super. Zároveň si v duchu říkám: „Ty vole, vždyť tohle má být jen o něco těžší varianta než normálka, po které proudí ročně stovky lidí, a já se tady málem po...l ”. Další postup je kupodivu naopak lehčí než vypadá, takže jsme za chvíli úspěšně na Rif. Carrel (3,830 m n.m). Chata opravdu přeplněná není. Jediné, co je přeplněné, je vchod zapadaný sněhem. Dávám se tedy do odhazování sněhu, což mi díky slabé (= žádné) aklimatizaci moc nejde. Po prokopání se dovnitř zjišťujeme podle knihy výstupů, že poslední zápis je někdy z minulého září. Na to, že je červenec, dost zvláštní informace... Interiér navozuje ducha jakési detektivky, neboť na stole je vařič, příbor, jídlo a vedle visí bunda a leží spacák. No jo, ale jídlo je podle etikety 3 měsíce prošlé! Vše působí opravdu dost podezřele. Usuzujeme z toho na nějaký rychlý útěk, dle zanechaných věcí asi pomocí vrtule. Ale i tak si říkám, proč tady i teď

nikdo není a evidentně dlouho nebyl? Předpověď parádní... hmm. Vaříme a zaleháme. Plán na zítřek je jasný. V 5 vyrazíme, v 10 na vrcholu, v 6 večer na Hoernli Hutte. V noci spadne nepatrný poprašek, který mě trochu zneklidňuje, ale cesta odtud vede beztak jen nahoru – zpátky stejnou cestou by mě nikdo už nedostal. Šplháme první lanový žebřík hned nad chatou, oblézáme věžičku, vše podle plánu. Pak to ale začlo. Popis: „...traverz po ukloněné polici doprava. Exponované, ale lehké.” Lehká ukloněná police je oblita lehkou ledovou glazurou, takže rádi vytahujeme lano a s pomocí několika frendů bruslíme opatrně vpravo. Mám pocit, že nabíráme dost zpoždění. Po chvilce nejistoty, jestli jsme správně, vidím fixní lano. Paráda. Aha, ale je ho vidět jen metr a pak mizí pod sněhem. Popis: „...pomocí fixních lan dlouhý traverz nad horní hranici sněhového pole” Takže v reálu mačky na nohy, cepín do ruky a už to mastím po sněhu někam, kde tuším linii fixu schovaného ve sněhu. Dobírám opici a po další délce už vidím zafixovaný komín, vedoucí na hřeben. No aspoň, že jsme správně. Popis: „...dále pokračujete pro hraně až na vrchol tzv. ramene. Tato pasáž může být nebezpečná, pokud je zde led nebo sníh.” Jak to mysleli „pokud je zde led nebo sníh?” – tady je všude led a sníh:) Lezeme pomalu s průběžným jištěním, které ovšem díky zdejší vyhlášené kvalitě skalního materiálu jistoty moc nepřidává. V podstatě, co není zamrzlé v ledu, to vám zůstane v ruce. Začíná mě to dost srát!. Tak, jsme na rameni, sice asi o 3 hod později, ale jsme! Teď už to bude pohoda, přejdeme po hřebeni a vylezeme po fixech na vrchol. Popis: „Po rameni přejdete asi 200 m, slezte skalní stupeň, přejdete další rovný úsek a slezte do zářezu.” Realita: Popolezám v bezpečné vzdálenosti od hrany převěje a po 50 m dělám štand v jediném kamenném bloku, který potkávám. Nevím ovšem, jestli je to součást hřebene nebo jen balvan ležící na sněhu. Na hřebenu je to ale snad ta první varianta. „K..., do pr... mám to za potřebí?!” :) Opice ke mně dolézá a ptá se, co je, když smutně koukám na další postup. „Ty převěje se střídají na obě strany. To jsem asi nikdy předtím neviděl.” Když se po další půlhodině snažím z jedné strany převěje kontrolovaně probořit na druhou stranu, abych podlehl další převěj, tak už si opravdu říkám, že jsem letos asi hodně zlobil! Pravděpodobně zasloužený trest! Ale za co?!:) Převěje, rozpadající se skalky, krása nebeská. Po další asi hodině strachu nalézám nýty a fixní lano. Nýty! Lano! Dva relativně pevné body! Dobojovalo jest! Člověk by neřekl, jakou to udělá radost. Zejména po tom, co nám další 15minutový úsek trval asi 2 hodiny. Slézáme do zářezu a čeká nás vrcholová pyramida, která už je celá zafixovaná, ale díky nadmořské výšce už to taky moc neodsejpá. Opice vylézá na italský vrchol, kde nenachází kříž, který jí slibuji, neboť jsem si to spletl – je totiž až v sedle mezi švýcarským a italským vrcholem. Scházíme tedy ke kříži a dále na švýcarský vrchol. Jsou asi 4 hod odpoledne – no prosím, 11 hodin namísto slibovaných 5;). Veškerý stress a únava z děsivé cesty ze mě padá! Jupiiiiiii!!!

Matterhorn! Jak pomatený pobíhám po vrcholovém hřebínku tam a zpět. Nechce se mi věřit, že tu nikdo není. Joooo, jsme sami na vrcholu, jupiii!! Odměna! Dramatičnost tomu dodávají mraky stoupající podél italské strany, takže když stojíme na vršku a koukáme směrem na Monte Rosu, levou rukou hladíme azurové moře a pravou rukou se vrtáme v mraku, který se zastavuje o vrcholový hřeben. Vydržel bych na vrcholu klidně hodinu, ale čeká nás ještě dlouhý sestup. Díky dvěma přicházejícím společníkům – únavě a tmě – se rozhodujeme slézt jen na Solvayku, bivakovací chatku zhruba ve dvou třetinách hřebene. Já slézám po svých, opice se na to necítí, a tak slaňuje. Solvayka má nyní oficiálně jen 4 místa, ale nakonec se nás tam osm opozdílů celkem v pohodě vejde. Jak je vidět, že sněhové podmínky nepřekvapili jen nás. Čtyři studenti ze Švýcarska, kteří lezli Zmutgrat nám vyprávějí ještě o něco veselejší historky z dnešního výstupu, než jsme měli my. Zejména ta o vytrženém bloku 2x2 metry nás nesmírně pobavila. Ráno nikam nespěcháme, necháváme přejít většinu lidí mířících k vrcholu z Hoernli Hutte a v 9 začínáme slézat. To nám zabere dle předpokladů další 3 hodiny. Příjemnou změnou je, že na sestupu naopak skoro žádný sníh není. Máváme Madonce na úpatí stěny a jdeme si dát nejdražší vodu v životě na chatu Hoernli. Tak a je to, ani to moc nebolelo:)

Suma sumárum, podmínky opravdu za trest. Za odměnu oproti tomu bylo to, že díky nim jsme lezli celý den sami. A další odměnou celého zpoždění byl vrchol bez lidí. To je pro mě vždy třešnička na dortu! Veselou tečkou za celým příběhem je to, že jsem před pár týdny našel na youtube video Kylian Jornet, který jen něco přes měsíc po nás udělal na této trase nový rekord – těsně pod 2 hodiny z údolí na vrchol!!! Tak to mě pos... na holou hrud'!;) Na videu není vidět nikde ani vložka sněhu. Nezbyvá než před Kylianem smeknout!

Nějaká fakta:

nahoru – Liongrat neboli SW Ridge, III+ za normálních podmínek asi vše zajištěno;
dolu – Hoernligrat neboli NE Ridge, III- opět všechna těžší místa zajištěna

Hore zdar! 2. 12. 2013, Butte, MT

Mazi

Perla Orientale aneb Perla za perlou

Krátký report, kde se vám budu snažit přiblížit, jak to s těmi perlami bylo.:)

Středa – zpráva od Kuby: Čau Adame, Vítku, dostal jsem výjezdní povolení na víkend do Dolomit :) Jak jste na tom? Pátek po o odjezd, pondělí příjezd.

Moje první reakce byla, ach jo..., jel bych hned, ale slíbil jsem účast jako instruktor-pomocník v Ostrově na horotáboře s pražskými dětmi. Po domluvě s Jurdou jsem se dozvěděl, ať klidně jedu!:) Jupííí, kvííí, pomyslel jsem si, konečně zase nějaký sranda výlet se zárukou vynikajícího lezení! Adam účast taky potvrdil, tak jsme byli tři do týmu, chvíli to teda vypadalo, že s námi nebo za námi dorazí i Mazi nejmladší a budeme tvořit dvě plnohodnotná lezecká družstva; nakonec si svoji účast na podniku rozmyslel, a protože se ani nikdo další nenašel, vyrazili jsme tedy „pouze“ ve třech. Sraz byl v Mladé Boleslavi, kam jsme jeli s Adoušem autobusem. Kuba za námi měl dorazit z Liberce kolem 12 h. Vyráželi jsme tedy v 10:35, abychom měli náskok. Cesta utíkala moc pěkně, měl jsem pro každého připravený jedno pivo a musím říct, že jsme se smáli na celý autobus, dokud... jsme vítězoslavně nevystoupili: Já asi po dvou minutách potom, co jsme zamávali našemu autobusu, který pokračoval do Prahy, zjistil, že jsem nechal na sedadle peněženku s občanským průkazem! Tudíž pro mě nastal velký problém, jak do ciziny odcestuju... Zaběhl jsem tedy na informace, že mám takovýhle trápení. Paní byla moc milá, ihned se mnou začala sdílet mou svízel, dala mně číslo na Osnado linku, tak jsem volal a volal... Když jsem volal už asi po dvacátý pátý a stále bez odezvy, napadlo mně zavolat kamarádovi Mílovi, jestli by mně nějak nepomohl. Míla byl taky moc hodnej, říkal, že se může u nás doma stavit pro můj pas, ten mi poslat dalším autobusem do Boleslavi, akorát že bychom tam na něj museli ještě přes hodinu čekat. Mezi tím po hodině volání na Osnado jsme se dovolali nějaké paní, která nás odkázala dál, kde nás odkázali dál, až na pana řidiče našeho autobusu, který říkal, že je v Praze, peněženku má a vyrazí odtamtud ve 14 h zpět přes Poděbrady. Mezi tím přijel kolem 13 h Kuba, kterému po otevření kufru vypadl batoh, v kterém se mu rozbilo pivo, takže mu proteklo batohem, namočilo a ovonělo věci (od péřovky až po ponožky). Co bylo horší, že při vytahování zbytků lahvičky se „moc hezky“ říznul do prstu. To byl start jako ze žurnálu, ještě jsme ani nevyjeli a už tolik „legrací“ nás potkalo! Mezi tím se ukázalo, že moji peněženku ve 14 h v Praze nestihneme, takže poslední telefonát řidičovi, jestli by mě ji tam nemohl nechat. Řekl, že to není problém, tak jsem moc poděkoval a zaradoval se, že už teda opravdu vyjedem na nějakou tu pěknou stěnu. Když jsem ale ještě pohledem kontroloval obsah našeho kufru, padli mně do oka boty: první myšlenka – Do pr..., já s sebou nemám žádný jiný boty než sandále na nohách, to jsem blbec! Chvíli jsem přemýšlel, jestli to mám říct, bál jsem se, aby mě nenechali doma!:) Nakonec jsem se přiznal s tím, že je to moje startost, a v hlavě si říkal, jak si na sestup budu tejpkou za pomoci alumatky oblepovat sandále, aby mně neumrzly nohy. Kluci radost neměli, ale na prokletém parkovišti v Bolce mě nenechali! Konečně jsme tedy mohli vyrazit! Jen nikdo nevěděl kam. Kuba jediný co říkal, že na „Čivetu“ ani Marmoládu nemůžeme, když nemám boty, že musíme na něco „nižší-

ho“, kde nebude sníh... Kuba měl přiravený nějaký alternativy, měl vytisknutý „topa“ stěn. Prý by se dalo „asi“ na Croz'dell'Altissimo, že tam mají 900 m vysokou stěnu, ve který vede Perla Orientale – 25 dýlek s nejtěžším místem za 7b, jinak 7a/A1. Ihned taky dodal, že na to moc rozlezenej není, že se mu tam moc nechce. My jsme s Ádou kouknuli na topo cesty, moc se nám to líbilo. Já už o týhle cestě s Kubou mluvil, a když zmínil tuhle variantu, ač s dodatkem, že se mu nechce, tak jsem byl hned pro, abychom jeli přesně tam! Adam našťestí taky sdílel moje nadšení, takže bylo jasno, co je naším cílem!:) Cestovní doklad jsem si vyzvednul a mohlo se jet! Tohleto Croz'dell'Altissimo se nachází na jihu Dolomit, kousek od městečka Molveno, který je vzdálený cca 50 km severně od známý „Gardy“, tudíž jsme po necelých 9 h jízdy zdravili ceduli Molveno s tím, že musíme najít ulici via Dolomity, na konci který má být parkoviště, ze kterýho ráno budeme startovat. Ulice najitá celkem rychle, ale co čert nechtěl, značka zákaz stání nám trošku kazí plány! Rychle projíždíme městem, hledáme, kde bude vyčkávat náš Atlantis po dobu našeho zápolení, pak taky koukáme, kde složíme hlavu pro dnešní noc. Místo pro vůz najito kousek od parkoviště z průvodce, ze kterýho to má být údajně hodinu a půl až dvě pod nástup do cesty. Místo pro nocleh se taky nakonec našlo na kraji lesa, daleko od všech žlutých čar, značek zákazů stání a zastavení.

Na večer zbylo ještě sbalit si batoh na zápolení do stěny, já si balil s Adamem a Kuba měl batoh zvlášť. Jak jsem se později dozveděl, průvodce na Dolomity uváděl cestu na 14-16 h na dvojci, a přestože mně, možná i nám všem, zůstalo tohle utajeno, tak jsme se spíš připravili na to, že budeme ve stěně bivakovat, počasí tomu mělo přát. Kvůli tomu, abychom měli co nejlehčí batohy, jsme si tedy sbalili každý péřovku, já ještě merino s dlouhým rukávem, Adam zvolil podobně, jen si přivzal „goráčový“ kalhoty, Kuba si vzal radši celý „goráčový brnění“, ač déšť být neměl. Dál se do batohu dalo tolik různých energických, výživových tyček a „gelů“, jako je k vidění někde v regálu „supersportu“. Říkal jsem si, tohle všechno nemůžeme nikdy sníst! Co bylo ale nejtěžší, bylo pití. Protože se jednalo o jižní stěnu a předpověď sluníčko, vzali jsme tedy do stěny 3 x 1,5 l plus „camelback“ s podobným obsahem, abychom nemuseli před každým napitím rozepínat batoh. Kuba to měl podobně, jen myslím o láhev míň. Ještě jsem se taky zeptal: „Co nějaký „normální“ jídlo? Mám vysočinu a tři housky.“ Kuba odpověděl něco ve smyslu, ať si sbalím, co chci, ale že by to špatný nebylo. Když jsme tohle všechno sbalili společně s lezeckýma věcmi, mohli jsme krátce po půlnoci zalehnout a těšit se na ranní budík v 5 h. Crrrrr..., vstáváčka, snídaně, přejezd autem, krátký pochod po asfaltu ulicí via Dolomity, dál po pěkný šterkový cestě, dál a dál do kopce, já s Kubou s batohy, Adam s dvěma dvojčaty na zádech... „Hele, támhleto je jako ono, jo? To snad nemá 900 m, tohle není o tolik větší než Anča Kuk,

to vylezem za jeden den, vsázim pivo, co čeká v autě!“ „Nenech se zmást, velikost klame tím, jak jsme pod tím,“ říkal Kubajs! „Myslíte, že to je už tady, nebo za rohem?“ „Jižní stěna je tahle, to je jasný!“ „No jo..., máš pravdu, obrázek z průvodce odpovídá.“ Takže už jen zbývalo odbočit ze šterkové cesty, překročit vyschlý řečiště, nabrat posledních cca 150 výškových metrů suťoviskem, až vlevo od velkého kouta začínal nástup cesty s prvními dvěma délkami za 6b. Chvilka bádání pod stěnou, kdeže přesně se nástup nachází. Po chvilce byl prvním červeným nýtem odhalen. Takže hurá do sedáků a lezeček, abychom mohli kolem 8 h okusit první délku z těch dvaceti pěti nad námi!:)

Popis cesty zněl: impozatní stěnové lezení převážně pevnou stěnou. To se však o prvních metrech říct nedalo... Kuba šel první bez batohu, Adam druhý, já nakonec... Mně hned první metry ukázaly, na co si mám dát pozor. Když jsem „boulder“ kolem první zkusil čistě s tou krysou na zádech, tak jsem chytil spodňák, který se ulomil, takže jsem skončil na zadku zpět na zemi s nulou ulezených metrů na „tachometru“. Do druhého pokusu jsem si připravil presku na pomoc, hned to bylo lepší! Kluci říkali, ať na čistotu lezení tolik nehledím, že jde hlavně o rychlost od štanu ke štanu. Snažil jsem se tím tedy řídit, hlavně v délkách na „prvním konci“, to bylo hned ve třetí délce za 7a+.

Když jsme se bavili, jak asi budou vypadat nejtěžší „dýlky“, mluvilo se o lezení v plotně; byl jsem tedy připraven na ledacos... První 7a+ mě ale hodně překvapilo! Takhle těžký jsem to teda nečekal: když jsem se probojoval ke štanu, napadlo mě hned, jak asi vypadá to 7b nade mnou! Pak jsem si říkal, že tohle vylízt nebude vůbec legrace!! Naštěstí však v 7b bylo jen jedno těžké místo a zbytek lehčí narozdíl od 3-4 těžkých míst v předešlé délce. Pak bylo třetí do řady, krásné 7a podél trhlinek se závěrečným traverzem, kam dolezli kluci s batohem už řádně hotoví! Dál jsem ještě pokračoval v tahání já, to byla dýlka A1, kde udávali, že je potřeba žebříček. Ten jsme však neměli, takže jsem provázal smyčku nýtem, stoupl si do ní, přidržel jediný chyt a natáhl se na další nýt. Pak to hákli i kluci a nás čekala první (z šesti „pětkových“) „odpočinková“ délka za 5+, proběhlo i střídání provolezců, nastoupil Kuba, který už podle prvních pohybů naznačil, že tady ani 5+ zadarmo nebude! Tohle, musím přiznat, mě zaskočilo podruhý! Čekal jsem, že aspoň někde bude místo na odpočinek... Velký kulový! Popisovat všechny metry by bylo na dlouho, tak jen napíšu, že se střídaly délky náročné s ještě náročnějšími. Zde bych podotknul, že obtížnost některých dýlek byla hodně orientační, mnohdy neodpovídaly o stupeň možná i víc! Takže síly ubývaly a metry nabývaly. Konečně taky jedna opravdu odpočinková dýlka, kde byla možnost se taky podívat kolik je hodin a díky travnaté polici si na chvíli udělat siestu. Tuším konec 13. dýlky, ty brd'o, ono už je 17 h! Tak je jasný, že tohle za den nedáme, bivak je

nutná věc..., tak děláme, mrskáme, ještě aspoň čtyři dýlky! Teď „odpočinkový“ 5+, pak 6b,6a a zas 5+. ...heci heci Kubo!!! Povzbuzujeme s Adoušem, když Kuba vyklepává první křeče, pak už jen střídavě hekáme s Adamem, když souběžně bojujeme v 6a.

„Heleď, jestli to támhle bude vypadat k světu, tak bychom tam mohli zůstat, už toho pomalu začínáme mít dost, další police by měla být až za dlouho...“

„Heleď, Adame, co támhle bivak?“ říkal Kuba, když se sešli na štandu. „Jo jo..., akorát jsme si to samé říkali s Vítkem.“ Takže po překonání dost šíleného traverzu v 5+ na mě kluci houkli, ať se podívám, jak to vypadá... „Tak co??“ „Jóó, skvělý, tady to určo půjde!“ Dál nelezeme, zkontroloval jsem ještě čas: 19:45. Už toho začínáme mít dost, šestnáct dýlek musí stačit. „To nejtěžší máme za sebou, zítra to dolezeme, kolem poledního budeme na vršku!“ „Dobrá slaňujeme k tobě! No jo..., úplná paráda, bivak z říše snů!“ Stačilo jen vytrhat porost, srovnat rovinu a vznikly krásný tři místa na spaní vedle sebe tak, že dva leží skoro natažení, třetí malinko schoulenej. Bivak měl taky tu výhodu, že tvořil jakousi ohrádku, takže jsme se nemuseli bát nějakého pádu nebo podobných věcí. „Ještěže Vítek vzal tu vysočinu s houskami,“ zaznělo. Tak jsem se začal smát!:) Joo, joo, máme každý jednu housku s dvojnásobným počtem gramů vysočiny pro jednoho, za což jsme všichni moc rádi! Poprvé se nám daří usnout po 22 h, jenže dolomitskej Krakonoš nám chystá první překvapení v půl dvanáctý, když nám snese dárek v podobě dešťíku; rychle tedy balíme věci do batohu, kterej sloužil doposavad jako izolace.

Pak ale Kuba vytahuje alufolii, kterou máme místo deštníku. Po chvilce našťestí déšť přestane, Kuba ještě kontroluje předpověď, ta hlasí pravděpodobnost deště 0-20%, možná i proto odkládáme alufolii, abychom ji neprotrhnuli (malá chyba). Po chvilce převalování znovu usínáme, kolem 3 h se budíme zimou, po chvilce prohřívání zase začíná pršet, tentokrát se ale příkrýváme alufolii v leže, takže plní funkci deštníku a příkrývky. Rázem (kdo by to byl řekl:)) bylo mnohem větší teplo. Z dešťové nudy jsem si přešel po prstech, au au, nějaký otlačený, беру tedy opalovací krém z lékárny a mažu prsty. Kluci mě následují (ráno Adouš děkuje). My jsme s Adamem dvakrát poprosili místního Krakonoše, aby už přestalo pršet, ale místo toho se párkrát blýsklo. Našťestí však daleko... Potřetí ho tedy Adam osolil trošku pepřejšíma slovy. Víte, jak se říká, že s někým to podobrým nejde... Tady to taky našťestí platilo; déšť po chvilce ustal a my jsme spali jako kořata až do 5:17 minut, kdy už se dělalo světlo. Nikomu z nás se ale z vyhřátého pelechu moc nechtělo:) „Ještě 13minut,“ říká Adam. Nastavuju budíka..., dobrá, souhlasíme..., lusk..., třináct minut uteklo v jediný vteřině! Tak dobrá, teď už navážno vstávačka, protahuju ztuhlé tělo a připravuju se, až prsty budou muset šáhnout na skálu.

Snídani obstarala sojová tyčinka Big shock s endorugelem. Nechci nechat nic náhodě. Jak jsem říkal, že by mě nenapadlo, že tyčinek bude málo, tak na poslední část nám zbývalo posledních pár kousků s jednou čokoládou. S pitím to bylo dost podobný, ráno jsme do camelbeku natlačili poslední litr a půl vody; naštěstí druhý den byly mračky, což se nám náramě hodilo! Na prvním konci začal druhý den Adouš: na rozlez ho čekal „top rope“ druhý části 5+. Dál se pokračovalo divokým 6a, poté nasledovala první část, ta lehčí z 6c, se záverečným převislým spárosokolem. Pak jsem jako „tahač“ přišel na řadu já, nejdřív jsem se bránil, chtěl jsem týmu pomoci tím, že polezu s batohem. Bylo mně to prd platný. Musím ale přiznat, že jsem si rád ulevil, přestože batoh už zdaleka nebyl tak těžkej jako na začátku. Začal jsem tedy taky 6a, kde jsem vynachal první „nejt“, poté zprvu přehlídl štand. Ale všechno jsem zachránil docela dlouhým vodorovným traverzem, dál krásný 20 m dlouhý spíš lehčí 6b převískem po sokolovytých madlech. Pak opět překvapila „lehčí“ délka za 6a. Ta, jak jsme se pak shodli, byla nějtěžší dýlkou druhého dne. Začátek těžký lezení za ostré lišty, poté dlouhý koutek s mírně převislými částmi, nakonci pěkná police se štandem. Zde už zbývaly poslední tři délky, které vedly mírně položenou stěnou. První krásné pohodové 6b, poté dvě pětky... První pětka měla jeden nýt, pak se travinami dolezlo na dost velkou polici, kde vpravo pod převisem byla schránka. Když jsem ji viděl, tak první, co jsem si říkal, bylo: „Joo, konečně se dozvíme, kdy to kdo lezl naposledy.“ Za celou dobu totiž nikde nebyly vidět stopy od „mágá“, ani známka nějakýho olezenýho vápence. Počkal jsem ale s překvápem na kluky.

Čáry máry..., schránka s notýskem nám připravila pěkný překvapení! Cesta byla udělána v roce 1990 nějakýma Italama, dost rychle získala deset přelezů, ale od roku dva tisíce ji lezlo pár jedinců, takže jsme si do knížky napsali 20. přelez týhle Perly Orientu s tím že naposledy lezli tuhle cestu nějakí Němci v roce 2010! Předtím nějakí Italové za 9 h v roce 2008. Co se týče národností, tak všechny přelezky krom 19. německého a našeho 20. patřily Italům. Můžeme se tedy „pyšnit“ prvním českým přelezem! :)

Po zápisu tedy zbývala poslední dýlka a kousíček na vrchol... Jediná dýlka, kde nebyl ani jeden nýt, jediná dýlka, kde jsem nenarazil na štand, takže posloužila borovice. Kluci pak dolezli tu půlku lehkým terénem... Pak už jen krátký „pochod“ po vršku až na samý vrchol „hory-stěny“ Croz'dell'Alitissimo (2339 m n. m). Tam jsme byli překvapení z toho, že nejsme na vrcholu sami, že tam je pár lidí! Lidi měli většinou trekový hůlky a kraťasy, byli docela i „postaršího“ věku, což nám prozradilo, že sestup by nemusel být těžkej. Z našich zásob nám na vrcholu zbylo tak 0,3 dcl vody, jedna čokoláda, jedna tyčka s jedním gelem enduro! Prostě navíc jsme neměli vůbec nic! Jen troje brýle, který jsme nepoužili, a náhradní baterky do čelovky. Pak taky friendly jsme

nepoužili všechny, ale s těma člověk nikdy neví... Po krátkém odpočinku jsme začali se sestupem, jenže hned na prvním rozcestníku jsme se vydali špatně, naštěstí jsme brzy odhalili chybu... Na sestupu se vystřídala skalní část, část po louce a část lesem... Po hodině jsme došli na rozcestník, který ukazoval 10 minut k refugiu. Hned jsem začal kluky přemlouvát, abychom šli doplnit vodu, popřípadě jiné minerály. Těm se ale moc nechtělo deset minut tam a zpátky..., nakonec jsem je přesvědčil, což se ukázalo po vysočině do stěny jako další super tah!:) Deset minut to ani zdaleka nebylo, bylo to spíš dvě stě metrů. Dali jsme si všichni pivo, vodu, já jsem si příjemně procvičil svoje komunikační schopnosti. Taky se nám naskytnul pohled na „naši“ jižní stěnu: z větší dálky byla ta velikost mnohem větší! Shodli jsme se, že bylo moc dobře, že jsme to neviděli z takového pohledu předtím, stěna vypadala dost monstrózně! Přesunuli jsme se do polostínu, když si Adam všimnul lanovky, která se hned zalíbila Kubovi. Ihned se ujal nápad sjet do Molvena lanovkou!:) Šli jsme se tedy podívat, jak to chodí na místní lanovce. V kukani seděl mladý klučina, který když nás viděl, tak se hned ptal, jestli chceme dolů. My jako že jo, on jestli máme lístek, my že nemáme... Říkal něco v tom smyslu, že lístek budeme mít přistě, ať klidně jedeme. Takže jsme s velikou radostí využili tuhle službu!:) Pak se ukázalo, že musíme přestoupit ještě na jednu lanovku. Tam už jsme si lístek koupili, ušetřilo nám to spousty energie a času. K autu pak zbývalo 10 minut chůze!:) To bylo na místě, na kterém jsme ho nechali v sobotu ráno, byli jsme tedy šťastný až na půdu z toho, jak se to všechno povedlo!!! Radost byla veliká jako celá..., jako celá ta veliká stěna, co jsme ji měli za sebou!:) Poté proběhla koupáčka v „perlovém rybníce“ hned pod vesnicí, konzumace dračích klobás a menší oslavička... Na pondělí bylo v plánu taky nějaký menší lezení, nikdo si však nechtěl nechutí zkazít dojem z minulých dní, tak jsme vyrazili k domovu dřív. Cesta domů už proběhla bez problémů. Taky jsme si vyhlídli cíl na přistě, jaký to bude, se nechte překvapit v nějakým dalším psaní :)

Snad jste článek dočetli až sem!:) Skalám, stěnám a horám ZDAR!!!

*Za trojici sesmolil **Lachtan ml.***

Chorvatsko 2013

Každý rok jsme měli od kamarádů z Hradce nabídku, abychom s nimi jeli v září do Chorvatska za lezením. Mají objednaný celý penzion, tak je tam vždy přátelská atmosféra. Až letos jsme tuto nabídku přijali a vyrazili jsme, já, Iva a Vilda. Na cestu jsme se vydali v pátek večer a přenocovali u kamaráda za Brnem. Ráno jsme vyjeli brzy, abychom tam do odpoledne stihli dojet. Dálnice v Rakousku se přibližuje k Čechám,

tak je cesta čím dál rychlejší. Abychom nemuseli kupovat drahou dálniční známku ve Slovinsku (mají pouze 7denní, tak ji kupujete 2x), rozhodujeme se vyhnout se dálnicí. Připravil jsem se podle googlemap, tak se daří najít cestu, ale v Mariboru mají zavřený most a dál nás to posílá jiným směrem, na který nejsem připravený. Jedu tedy za místními a doufám, že vědí kudy. Když zabočíme mezi paneláky, tak mám obavu, že tam zaparkují, ale silnice pokračuje dál a my se vracíme na původní cestu. Dál již cesta pokračuje bez problémů, i hranice s Chorvatskem projedeme rychle, protože v červenci vstoupili do EU. Dálnici postavili, až kam potřebujeme, tak nám zbývá pouze 15 km sjezdu silničkami do Omiše.

Po nalezení našeho penzionu a přestěhování věcí do pokoje se jdeme podívat i smočit do moře. Natěšení rychle seběhneme k moři a těch 150 schodů si všimneme až cestou zpět nahoru. Po večeri se ještě vyrážíme rozlízť na pár cest. Jelikož jsme již v Omiši na jiném místě byli před třemi roky, tak víme, kam jedeme, a velké parkoviště v Omiši nás nepřekvapí. Nakonec lezeme opravdu jen dvě cesty, protože je druhá půlka září a je brzy tma. Druhý den dle instrukcí vedoucího (Parťáka) nasedáme do aut po brzké snídani v sedm hodin, protože později je již hrozné vedro. Vzhledem k tomu, že Parťák většinou jezdil o dva týdny dříve, tak je počasí o dost jiné. Jsme rád, že vždy s sebou mám kulicha a nakonec vytahuji i deku z auta. Těšíme se, až sluníčko přeleze hřbet. Jakmile se tak stane, tak je opravdu velké horko. Ještě dáme jednu cestu za tunelem ve stínu a vracíme se zpět do penzionu na polívku. Odpoledne strávíme u moře koupáním a opalováním. Večer opět trávíme popíjením, pokerem a seznamováním s ostatními, kdy přijdeme na to, že tam s námi jsou lezci z Rovenska, co prošli nováčkovským kurzem v Jičíně.

Další den má popršet, tak vyrážíme na hrad v Omiši patřičně vybavení bundami a deštníky, které se dají posléze využít jako slunečníky, protože se vyčasilo a sluníčko opět ukazuje svoji sílu. Po odpoledním koupání ještě vylezeme tři cestičky. Další den nás Parťák vyhecuje do dvoudýlky, kdy druhá délka je za 6b+, kterou z dosud pořádaných zájezdů vylezla pouze jedna dvojka. Patřičně namotivovaní se do toho odhodláme. Celé to má 45 metrů a podle toho, jak se cesta motá, by nám naše 80 metrové lano mělo vystačit. Iva se do toho pouští jako první. Ke konci docela bojuje, ale jak později říká, nejvíce bojovala s tahem lana, jelikož jde cesta zleva doprava a pak znovu doleva. Při spouštění mají ostatní obavy, ale lano vystačí akorát na zem. Vilda se to snaží dát taky a nakonec prohraje boj s lanem. Já se některé expresky snažím vynechat, případně se trochu vrátím a expresku vycvaknu. I tak je to na konci velký boj a obdivuji Ivu, která to vylezla se všemi zacvaknutými expreskami.

Vildovi jsme chtěli ukázat, jak se lezou vícedélky, tak jsme na jednu asi 200metrovou vyrazili. Přibíráme ještě jednoho kamaráda, který si to chce taky zkusit,

a vytváříme dvě lezecké dvojky. Nástup po chvíli nacházíme, leze se kousek od krásného vodopádu. V nákresu jsou dvě cesty vedle sebe a my jsme si vybrali tu pravou. Občas se vyskytuje nějaký borhák a za chvíli máme tři délky za sebou. Při dobírání spolulezce si všimnu svítících borháků asi 20 metrů vpravo, kde není žádná cesta. Je to jasný, zabloudili jsme a já traverzuji ke štandu doprava. Další délka je moc hezká plotna. Užíváme si krásné počasí, protože je pod mrakem a nepere do nás sluníčko. Další délka má být těžší: docela dost to přitvrdilo a jistič Vilda mi nedodává morál k postupu. Obtížnost je stále stejně nepříjemná a vím, že to 6a+ není a jsme v jiné cestě. Dochází expresky i lano, tak vytvářím štand ze dvou borháků. Vzhledem k náročnosti dobírám pouze Ivu, která dolézá poslední také obtížnou délku. Zřejmě je to nová cesta, ještě nezanesená do průvodce. Jsem zvědavý, jakou bude mít obtížnost, ale dosud jsem ji nikde nenašel. Slanění zpět nám trvá přes hodinu, protože se slaňuje šikmo a lano se zasekává do spousty keříčků. Mraky houstnou. Nakonec jsme rádi, že jsme se v pořádku a za sucha dostali k autu. Druhá skupina vedená Partákem už také začíná slaňovat. Ten si vždy stěžuje, že v této vícedélce zmokne, a i letos se mu to vyplnilo. Naštěstí jen poprchávalo, ale i tak to bylo nepříjemné. Zjistili jsme, že Chorvati vytvořili naučnou stezku vedoucí na vrchol a pro příště je lepší si vzít boty a sejít dolů pěšky.

Porovnáním průvodce z internetu, kterého jsem tisknul před třemi lety, je jasné, že počet cest a sektorů stále přibývá. Podle mě se z Chorvatska stane oblíbená lezecká destinace pro jaro a podzim, stejně jako je to Itálie a Francie. V Omiši naleznete i několik sektorů stále ve stínu, můžete kousek popojet do Brely, ráno zalézt a potom sjet dolů na jednu z nejkrásnějších pláží v Chorvatsku. Ve Splitu se nalézá krásná oblast kousek nad mořem a dál nad Splitem nově vytvořená. Lezení v Chorvatsku jsme rozhodně touto ani předchozí návštěvou nevyčerpali a doufáme, že se sem ještě vrátíme. Parták bude určitě pořádat zájezd i v roce 2014. Vždy shání lidi, kteří doplní zbývající místa, tak pokud by někdo chtěl jet, může vše zjistit na těchto stránkách www.hostezery.cz.

Kot'as

Dolomity, díl druhý

O prvním výletu do Dolomit jste si mohli přečíst docela vyčerpávající článek na LKP webu (Poznámka redakce: Ale i zde), jak trojice "lezců-bojovníků" dva dny a jednu noc dobývala vysokou, náročnou jižní stěnu Croz dell' Alitissima! Na konci článku bylo slíbené pokračování, těšili jste se na něj?? Tak tady je!!

Po cestě domů z prvního, celkem úspěšného zájezdu jsme se hned domluvili na další! Jen zbývalo vybrat místo, kam pojedeme! To však nebyl takový problém (pokud bych s sebou opět neměl pouze sandále), jelikož kluci minulý rok moc chtěli na Marmoládu, tenkrát jim však nevyšlo počasí...

Takže "destinace" byla jasná! Nejvyšší vrchol Dolomit! Sestava? No spíš by to teď chtělo dvě dvoučlenná družstva než jedno tříčlenné... Teda pokud chceme zkusit Marmeládu zblajznout za jeden den!

Nahodili jsme tedy udičku, tedy spíš Kuba nahodil..., chvíli to trvalo, než se někdo chytil! Pak ale vytáhnul svého spolulezce Radka, mohli jsme tedy vyrazit jako dvě plnohodnotná družstva! Teď jenom co si vybereme za cestu, kterou na tu Marmeládu zkusíme? Na výběr je toho dost... Známa je Cesta přes rybu! Po nahlédnutí do topa cesty však zjišťujeme, že tahle cesta je spíš známá tvarem rybí hlavy, než že by to byl nějaký skvost! Takže třeba příště?!?

Rozhodujeme se tedy pro trochu méně slavnou cestu, přesto však známou! Tempí Moderni "alijas" Moderní Časy! Lezecká délka (1100 m lezeckých) je pravda trochu delší, my se však nebojíme ničeho! Jižní stěna "Marmelády" má něco kolem 800-900 metrů, tahle cesta je tak dlouhá, protože se zde nachází děsně dlouhý traverzy (ale děsně)! Třeba ve spodní pasáži lezete celé dvě dýlky jenom traverz doprava! Není tedy problém nabrat pak nějaké metry navíc!

Všechno je tedy jasný, může se jet! Je čtvrtek 15. srpna odpoledne, kluci nás nabrali v Mladé Boleslavi, směr Marmoláda! Na místo dorážíme kolem 21 h. V "base campu" pod Marmoládou je dost plno, zbývá na nás jedno z posledních míst! Při dojíždění posledních kilometrů jsme si taky mohli prohlídnout (ona byla vidět stejně jen tma), kudy přibližně budeme sestupovat. Pak jsme zjistili, že nás čeká ještě slušný kus po silnici k autu, takových dobrých 6-7 km... To už mi začlo docházet, že to bude pěkná fuška! Zkompletovali jsme s Adamem věci, nevěděli jsme, jak budeme rychlí, takže lezeme na "těžko", každý má péřovku, docela dost vody (dokonce i vrcholovýho Bránika máme) i jídla "tři prdele"! To kdyby přespání "kdesi" bylo nevyhnutelné!

Ranní vstávání se koná o páté hodině, rychlá snídaně, potom hned batohy na záda a vyrážíme směr jižní stěna Marmolády! Mně se moc brzy udělalo horko, takže mi kluci lehce utíkají, když svlékám vrstvy... Horko je mi ale čím dál větší..., nakonec (stejně jako na nástupu k Perle Orientale) jdu pouze ve slipech... Kuba tomu opět nechce věřit, proto si fotí polonahého lachtana ve výšce cca 2400 m (fotka se "bohužel" nedochovala). Najednou vyjdeme z lesa... V tu chvíli se naskytne krásný pohled na přírodní sportovní arénu! Cca dva kilometry široká, 900 m vysoká stěna! Očima přejíždím všechny možný směry ve stěně... Tu a tam šílený kout (spíš mega komín), jinde zase krásný plotny různých barev... Nádhera!!! Už jen projít kolem kraviček, od kte-

rych zrovna pán nese plný kyblíky s mlékem, projít se po krásný pěšině až k poslednímu refugiu, kde nabíráme vodu. Jak tak nabíráme vodu, najednou vyjde starší pán... Namíří si to rovnou k nám... Co chce? říkám si... Pak před nás předloží jakýsi notýsek... Tam jsou napsané lezci, co se ten den (nebo dny minulé) vydali na vrchol! Jééé... to je od něj moc hezký! Říkám si v duchu... Co byla však druhá potěšující informace, ještě nikdo před námi si nezepsal "Tempi Moderni"! Kuba s Radkem na tom byli podobně, taky si jako první (možná jediní) napsali cestu Via Fortuna. Tak jsem nás tam za LKP podepsal! To už jsme byli tak 40 minut od nástupu do cesty. Rozloučili jsme se klukama, přeběhli poslední kousky zeleně, suťovisko... Stojíme, koukáme na stěnu, kudy asi polezeme. Po drobném prohlédnutí si všímáme dvojce horolezců, při podrobnějším pozorování vidíme, že nejsou moc rychlí... Adam volí, že jdeme za nima! Překročíme ledovcovou trhlinu a traverzujeme k nim. Adam jako první potkavší se s dvojicí se ptá, co lezou. Odvětlí, že jakousi "Gognu"... celou eskapádu tedy zopakujem směrem dolů...

Dál tedy koukáme po nástupu... Když tu najednou se zjeví jasná linie... První část lehká, pak výraznější police s první těžkou dýlkou (údajně 6c+). Vyběhneme tedy na polici, tam se nám naskytne pohled na starý botasky, hadry a různé části oblečení. Nad námi se tyčí kout s nýty, v jednom místě kout protíná mokrý "splaz". Adam se navazuje a my rozjíždíme náš kolotoč zábavy!

Tahle první koutová část se mi moc nelíbila... oklouzaný hnus... v horní části koutek s tutovým friendem. Druhá dýlka krásná!!! Pak dolezeme ke štandu, u kterýho je veliká, maglajzem udělaná šipka doprava, to jsme lezli víceméně dvě dýlky čistě traverz doprava, potom občas nahoru a doprava... Sem tam se zde nacházel starej fix, takže člověk posouval expresku před sebou, v dobré víře, že nehodí kyvadlo! Lezení utíkalo dobře... Na konci 12. délky je krásná bivakovací police, k ní jsme dolezli kolem 13 h, což vzhledem k tomu, že jsme do stěny přes nástupní "legrace" nastoupili kolem půl devátý, bylo docela dobrý. Nerozhodovali jsme se tedy asi ani nejmenší chvíličku! Dali krátkou svačinu a pokračovali v nastaveném tempu. Dokonce díky lehcímu terénu jsme o délku předlezli dvě dvojce vedle nás! Najednou však Adam uhnul nějak doprava, to jsme byli asi tak třetí nebo čtvrtou délku nad polici, vymotal celou dýlku lana, kratší jsem dokonce odvažoval! Vyběhnu rychle za ním! Do *rdele, myslí Adam, dostali jsme se do vedlejší cesty, „tý Gogny“, co nastupovali ty týpci. Já kouknou na topo, odpovídám, že to půjde takhle doprava jako na našem plánu... Adam tedy po chvílce koukání vyrazí mnou doporučeným směrem! Na úseku, který já vidím, založí dvě jištění... Pak ho nevidím... pak ho ale uslyším...

Ku*va! Do.....!!! Ozývalo se..., po chvíli „lamentování“ se ke mně dohnalo „toužebné“ zruš. Tady nastal moment, kdy jsem jako druholezec zpomalil a lezl na

maximální jistotu! Při pohledu na Adama sedícím v opravdovém štandu jsem měl velkou radost! Jen Adam nějak nemohl skousnout, že jsme byli ve vedlejší cestě. Po téhle vypjatější chvíli jsme lezli zase dál... Jen bylo poznat, že nám maličko došel elán! Adama přestalo úplně lezení „bavit“ ...Heleď, hecuju ho! Nechci trávit noc dvě nebo tři dýlky pod vrcholem! Povídám! Adam něco zabrblal, že jako odlezl z cesty a tak... Já rozumím tomu, že jsme taky odteď až nahoru mohli dolézat po vlastních štandech a to by teprve byla „legrace“, ale štandy máme, tak kurňa lezem! Po menším útlumu, tak ve třech dýlkách za sebou, se zase rozjíždíme. To když jsme k tomu přinuceni zvedající se obtížností v „novém“ terénu. Nabíráme zase obrátky jako na začátku. Počasí už taky není tak růžové, díky mlze je viditelnost do 50 m. Pak uslyšíme hlasy, týpci z nástupu jsou 1-2 dýlky pod námi. My jsme zpět v tempu, takže jim po chvíli odlézáme! Tak kolik myslíš, že je pod námi metrů? Ptám se Adama. Adam myslí tak 6-8 dýlek! Já říkám kravina! Z bivakovací police to bylo 14 dýlek nahoru, my už jich tak deset odlezi! Adam pak přiznal, že radši počítá míň. Najednou dolezeme na docela velkou polici, vpravo vedle nás vidíme dvě dvojky, jsou docela pod námi, určitě dvě délky. Pak ulezeme dvě délky my...

Tohle je snad vršek, hlásí Adam, já tedy „vysprintuju“ poslední dýlku. Je to tak!!! Máme vršek!!!:) Nahoře se potkáváme s „kamarády“, co jsme je potkali na bivakovací polici, respektive jen s jedním, druhý ještě dolézal. Jdu k němu, třesu mu pravicí! On jako by tohle gesto neznal... Ani známky sebemenší radosti neprojevil! Žádný velký „ovace“ se však nekonaly!

Bylo kolem 18 h, za hodinu a půl se začne stmívat, mastíme dolů! Seběhneme krátký skalní sestup, kde nacházíme jakousi bivakovací chajdu z prken, a stojíme na ledovci. Tady si říkáme, že nás ta Marmeláda docela vyškolila. Jak jsou na tom asi kluci? Zapnu tedy na okamžik telefon, nejdřív dorazí zpráva, že nám volal Kuba. Po chvíli přijde sms zpráva, kde se píše: Čau A&V, náš tým vykostila paní Marmoláda hned ve spodních partiích, netrefený nástup, tlama, vytržený skoby, roztržený prsty a jako přídavek rána šutrákem. Nám to pro dnešek stačilo! Jdeme se zpít, jsme rádi, že žijeme! Fortuna je v překladu asi spíš loterie :) Napište, kdy budete na vršku, my počkáme u jezera na druhý straně!

No do prkynka!!! Čtu zprávu Adamovi, ten taky nestačí zírat! To je teda mazec! Ale zpět k nám! Stojíme na ledovci, kde podle Kuby měly být jasně zřetelné stopy, kudy budeme sestupovat. Stopy tam byly, jenže jedny vedly zleva doprava, druhý křížně přes ně, další potom všemi možnými směry! Po jakých stopách se tedy vydat?? Nejprve jsme zvolili traverz „přímo“ k lanovce vpravo od nás. Pak „poloběhoklouzáním“ dolů k igelitu, co s ním byl přikrytý ledovec. Tam jsme pak chvíli chodili zleva doprava... Adam povídá, co támhle, půjdeme tam!? Já si nejsem jist, ale někam

bych šel, v tu chvíli se vlevo pod námi objeví další lanovka... Je ale dost daleko! Jdeme tam, ptá se Adam? Já spíš pokukuju po přímé cestě dolů. Traverzujeme chvíli k lanovce, pak ale přehodnocujeme plány na přímou cestu dolů. Snad nebude sráz dolů tam, kde vidíme poslední zlom, když tak se vyspíme tam a ráno sejdeme! OK! Poslední rozhodnutí direkt dolů! Když dojdeme ke sloupu od nějakýho vleku, tak zjistíme, že pod ním jsou další, další, další a poslední končí dole u silnice! UF! Máme cestu dolů! Ledovec skončí, začne nejprve docela příjemná cesta, která po čase ztrácí na příjemnosti. Dost se klikatí, nám se nechce klikatit, proto to bereme přímo dolů svahem než kolem po vrstevnici! Silnice se přibližuje, až je po dvou hodinách sestupu úplně blízko.

JÓÓÓÓÓ!!! Zvládli jsme to!!! Volám Kubovi, jestli pro nás dojede, pak popisuju naši pozici. Za chvíli je u nás, poblahopřeje nám, že jsme moc šikovný, převypráví nám jejich příběh z dobývání, pak to jdeme společně zapít lahvemi červeného vína! :) Potom jsme společně s Adamem vzpomenuli na partnery ze stěny. Říkali jsme si, kterým se povedl stejný „kousek“ jako nám, a to sestoupit ještě za světla dolů. Spíš jsme měli před očima, jak jsou pod námi, tudíž je čekala na 99% noc na vrcholu. Zjištění, že jde nalézt kilometr za den, pro mě bylo asi podobné, jako že země je kulatá! Ani trochu mi nevadilo, že jsme vlastně vylezli „půlku“ cesty té a druhou „půlku“ oné! Stejně jsme si pak řekli, že na tuhle cestu se ještě vrátíme, že se vrátíme nejen na tuhle cestu! :) Z celé naší těžké výbavy jsme nespotřebovali skoro nic, spíš vůbec nic, jen vodu a pár tyčinek. Takže jsme s sebou zbytek věcí měli „tréninkově“, néé..., to je špatný slovo! Nikdy nevíte, co vás může potkat, díky štěstí a další shodě okolností jsme nic z naší výbavy nepotřebovali. O to příjemnější pocit jsem pak měl, zvládli jsme to nahoru a dolů i s „těžkotonážní“ výbavou! :)

Výlet tímto neskočil, druhý den si Kuba s Radkem našli cestu poblíž, vypadala moc krásně! Všichni čtyři jsme došli pod nástup, jenže nástupní dýlku jsme nikdo neodhalili... Kuba tedy ulezl nějaký metry při hledání štandu, všechny je ale musel slézt, protože nikde nic nebylo...

Přejeli jsme tedy pak pod známé Tre Cime s tím, že zájezd zakončíme tam. My že zkusíme severní direktisimu, Hasse-Brandler. Kluci, už nevím, co lezli... Budíček se konal velmi brzy, tuším už o půl páté, tady víc než kde jinde rozhoduje být pod stěnou první... Cesta pod nástup je zde taková, že víc než půlka by se dala jet na kole (to ale někteří z vás znají). Pak jen odhalit, kde bude nástup, to se daří relativně rychle. Jasný zřetelný kout, i jištění je sem tam vidět...

Adam se navazuje, první dvě dýlky jsou lehké (daly by se i spojit), dál lezení těžkne, těžkne dokonce natolik, že Adam padá... V další dýlce padá znovu... Tady je něco špatně, říkám si při pohledu do topa na klasifikaci VII UIAA. Že by na nás byla

sedma „ujajá“ těžká? Když délkou prostupuju já, tak se přesvědčuju, že tohle sedma není! Při pohledu od dalšího štandu na terén nad hlavou zjišťujeme, že musíme být špatně! Skoby, kroužky a další podobná udělátka jsou tak po metru (někdy ani to ne), je tedy jasné, že se zde hákuje, a to po celou dýlku. V naší cestě se hákovat nemělo! Jsme tedy jisto jistě ve špatné cestě. Co dál? Za mě volím slanit dolů, Adamovi se moc nechce... Já mám však jasno, takže po chvíli opravdu slaňujeme. Adam má strach, abychom cestu dolů proslanili, občas zde byl traverz a převis, to je taky docela slušný... Jedu tedy první a ukazuju Adamovi, co mě naučily sportovní převislé cesty. Vždycky za sebou procvaknout oba prameny do expresky, to abych byl pořád u skály. Když dojedu ke štandu, odmotám tak metr a vážu lano napevno ke štandu (aby neuteklo!). Tohle si zopakujeme ještě 3x nebo 4x a stojíme na zemi.

Je teprve 8 h ráno, to znamená, že vylézt bychom na vrchol správnou cestou stihli, kluci jsou ale nejmíň dvě hodiny před námi a museli by na nás čekat u auta, volíme tedy cestu zpět k autu!

Už při slaňování jsme zjistili, že severní direktisima není až taková direktisima. Od druhé dýlky se traverzovalo doleva, s čímž jsme nějak nepočítali... Nalezli jsme tedy do severní superdiretisimi, ta měla klasifikaci čistého přeletu úplně jinde (9/9+), háknout by se dala, jenže my se těšili na volné lezení. Proto jsme zde zanechali „pytel“, na který se moc těším, až ho pojedeme sundat! :) On totiž právě vedlejší „Fantom čimí“, do kterého právě „naše“ superdiretisima „nalézá“ v horní části, nevypadal vůbec zle! :) Uvidíme, co nám rok 2014 přinese! :) Doufám další krásné výlety do vysokých stěn!!!

Sportu zdar a lezení zvlášť!!!

Lachtan ml.

Pověsit problémy na hřebík

Když se říká, že někdo něco pověsil na hřebík, tak to většinou znamená, že s něčím skončil. V tomto případě jsem skoncoval s problémem, kterým byl nesplněný sen. Sen v podobě závěsné postele, alias portaledge, kterou je, jak její název napovídá, potřeba někam pověsit. Od té doby, co jsem někdy v patnácti začal lézt, jsem si zasněně listoval v obrázcích těch „velkých kluků a holek“, kteří nocují v kolmých stěnách. Ne na nějaké polici, ale přímo zavěšeni v téhle posteli. Od začátku jsem měl jasno v tom, že bych se chtěl k takovéto srandě také jednou přichomýtnout. A jak to tak bývá, čirá náhoda mi tuto možnost přihrála do cesty. V půlce října kráčím na nástup k nějakým leďům a bavím se s mým novým partákem Philem o plánech na prodloužený víkend ko-

lem dne Dikůvzdání. Říkám mu, že už jsem byl v pár západoamerických lezeckých oblastech, ale rád bych se podíval do Zionu. On na to, že to je skvělý nápad, že tam v tomto datu jezdí už tři roky a že zrovna nemá parťáka na jednu cestu – hákovačku. Při slově hákovačka se trochu zarazím a říkám: “Eeeee...,to asi nebude pro mě, já radši lezu než tahám za smyčky a skoby.” A on na to, že ne, že to bude sranda, protože budeme spát na portaledge, večer bude party a tak... Při slově portaldge otáčím sebe i svůj postoj k věci o 180 stupňů a s rozzářenýma očičkama příslibuji svou účast. Následuje jeden trénink “na suchu”, kde se přesvědčuji, že technické lezení je opravdu pruda, ale pode mnou visící portaledge, rozestavěná v závratné výšce jednoho metru nad zemí, mi říká, že to za to stojí. Jupííí, pověsíme postel na hřebík! :) O dva týdny později přijíždíme (nakonec ve třech) do NP Zion, nacházejícího se na jihu státu Utah. Po celonoční jízdě autem vyrážíme po snídani rovnou lézt, snad abychom si připomněli to, kvůli čemu tady jsme. Jsem zase jako u vytržení, protože mám možnost vidět na vlastní oči vyhlášené pecky, mezi kterými jistě dominuje Moonlight Butress (5.13, tj. asi 7c+/8a), proslavený zejména Honoldovým sólem. Dáváme si pár bezchybných spár a obhlížíme náš cíl (vedoucí na Angel’s Landing) – Prodigal Sun 5.8 C2, 7 délek - dva dny sedm délek? To asi nebude žádný kalup. V kempu odpoledne chystáme věci a už mi dochází proč 40 frendů, 40 vklíněnců, asi tisíc karabin, pití a jídlo na 2 dny, spacáky, ale hlavně - postel;) Já ještě před spaním zkouším na stromě, jak se to používají ty jumary. Pode mnou už od čtyř odpoledne spí v houpací síti Tyler, kterého asi noční cestování zmohlo nějak víc. Zabírám tedy jeho stan a v 6 večer se už potmě (listopad) ukládám k spánku. Budík dávám na šestou ranní s plánem vyrazit v sedm prvním autobusem pod stěnu (jezdí tu v parku kyvadlová doprava). Usínám hned, ale budí mě Tyler, který se zmateně snaží dostat do stanu. Nechápe, že už tam někdo je a pak se ptá: “Kolik je hodin?” – “Sedm” – “Fuck!...to nám ujel ten první bus!” – “Sedm večer.” – “Co?” – “Je sedm večer!” – “Ahaaa...no tak dobrý. Tak dobrou.” Ráno už jde vše podle plánu, takže nám přece jenom ten první bus ujel! Po osmé hodině už ale brodíme ledovou řeku a za chvíli už jsme u nástupu. První délku “leze” Phil, který jako jediný z nás má nějaké zkušenosti s technickým lezením – shodou okolností s další klasikou, která je hned přes řeku a nese jméno Touchstone. Phil nejprve pomocí mého stavení (které zaujme celé široké jednočlenné okolí) dosáhne na pár prvních nýtů a pak už s velkým přehledem loví v obrovské kupě jištění, kterým je ověšený a za kterým skoro ani není vidět, zakládá jeden vklíněncem nebo frendem za druhým a celkem slušným tempem vzlíná vzhůru. Tady si dovolím poznámku, aby nemátlo, proč že se to neleze čistě, když tam jdou frendy .Jde většinou o frendy do velikosti 1 až 2 cm, tzn. micro nebo alien, tudíž v takové spárce bych nikomu čistě lézt asi nepřál. Celá tato cesta vlastně sleduje linii slabých spárek, do kterých je ale možné dát jištění. Proto nese ces-

ta označení C2 namísto A2 (C neboli “clean” znamená, že se cesta sice leze technicky, ale všechno jištění po sobě můžete vybrat. Nemusíte tedy, a ani byste neměli, používat skoby. Pokud už v cestě skoby jsou, jsou od prvovýstupce a není záhodno je vytloukat.) Pokud jsem zmínil slušné tempo, tak to znamená asi hodinu na jednu délku. Pak je řada na nás. Nasazujeme jumary a houpavými pohyby se suneme postupně vzhůru. Po pár metrech, když se snažím popadnout dech, si tak nějak uvědomuji, že i to jumarování je asi dřina. Po dalších asi 20 metrech si začínám ujasňovat názor na tento typ “lezení”– “vyběhnout” délku na jumarech je sice asi rychlejší, ale že by to byl nějaký odpočinek, to ani ne. Mezi naším snažením už prvolezec tahá “prase”, neboli pytel s věcmi. Za chvíli už jsme tedy všichni na štandu a celé divadlo začíná znova. Někdy po poledni jsme na konci třetí délky, kde chceme udělat kemp a během odpoledne zafixovat ještě jednu nebo dvě délky. Rozkládáme tedy portaledge, v jejím pohodlí doplňujeme energii a koukáme na tu nádheru kolem nás. Úplně vlevo vévodí údolí pilíř Moonlight Buttress, pod námi se klikatí řeka, která má na svědomí tvorbu celého tohoto úžasného údolí a jen asi odhadem 400 m proti nám se opět zvedají oranžovo červené, až 500 m vysoké stěny. Dost bylo odpočinku, přichází řada na mě. Stěží na sebe navlékám prsák se všemi těmi kovovými věcmi a začínám stoupat vzhůru. Začátek je naštěstí jednoduchý, protože je zde pár skob. Postup je tedy následující. Natáhnout se, cvaknout do skoby žebříček, vyhoupnout se do něj, vycvaknout žebříček pod sebou. Nastoupat v žebříčku tak, že skobu máte někde u kolen, pro rovnováhu si zaháknout fifiháček a velmi nejistým pohybem dosáhnout na další jištění. Chvilku mi zase trvá, než si zapamatuji logistiku celé věci, neboť klíčové je se nezamotat ve vlastním materiálu:) V jednu chvíli totiž používáte tři žebříčky najednou. Tak, to jsem nějak zvládl, ale teď přichází na řadu spára a zakládání vlastního materiálu. Tady se ukazuje velký rozdíl mezi klukem z Prachova a klukama z Montany:). Zatímco Phil většinou umístil vklínítko na první dobrou, mně výrazně chybí odhad pro to, jaký kus tam zrovna dát. Lovím tedy občas trochu bezradně ve zmeti železa, ale naštěstí se vždy nakonec něco najde, do čeho se pak nebojím stoupnout. Rady zespoda jako “Dej tam Metolious dvojku nebo žlutěj Alien” moc nepomáhají. Asi jsem zapomněl klukům říct, že pro mě se jištění dělí na frendy a vklíněnce, a pak, že jedny jsou větší a jedny zase menší. No nic, bojuji, ale je to pro mě doslova pěkná škola. Konečně štand! Nechávám se spustit dolů a tam se dovídám, že jsem vytáhl jen 2/3 délky, protože ten štand je jen slaňovací a délka končí až výše. No tak dobře. Skoro za tmy jumaruji zpátky a už za úplné tmy fixuji zbytek. Aspoň si to pivo zasloužím, říkám si. Konečně jsem tedy zpátky u kluků. Vyndáváme spacáky, rovnáme se na posteli (je určena jen pro dva lidi) a konečně může zaznít slavné “tsssss”...Ne,ne, to není to ,co myslíte, potřebu jsme samozřejmě vykonali také, ale tohle “tsss” zní z plechovky. Popijíme pivo,

rozebíráme vše okolo lezení, sledujeme další bludičky v protějších stěnách a do toho nám září krásné hvězdy. Když už není co pít, schoulím se do klubíčka na kraji postele tak, že mám hlavu přímo na hraně a mám tedy nerušený pocit toho prostoru pode mnou a kolem mě... Tak jo, tak se mi ten sen asi splnil! Noc není vyloženě mrazivá, ale teplota se určitě kolem nuly pohybuje. Dost se tu ve třech mačkáme, takže ze spaní moc nakonec není. Ani mi to ale nevádí. Skoro celou noc koukám na měsícem ozářené údolí a jsem opravdu hodně rád, že tu můžu být. Hned se svítáním začínáme balit věci a vyrážíme dál. Pro dnešní den je plán trochu pozměněný. Postel necháváme rozestavenou a po každé délce ji jen sklopíme a vytáhneme nahoru, abychom z ní zase mohli jistit. Řada je teď na Tylerovi, kterému to jde ještě o poznání pomaleji než včera mně, takže si s Philem můžeme hovět na posteli skoro dvě hodiny. Vyndávám tedy svůj tablet a mezitím, kdy v poloze ležmo dělám, že jistím, zároveň koukám na film. Jak vidíte, technické lezení je oproti tomu normálnímu trochu jiný sport s jinými možnostmi:). Čas celkem utíká, a tak nám dochází, že bychom asi měli trochu máknout. Phil se opět ujímá vedení a s přehledem zajišťuje asi nejtěžší délku (tenoukou, občas lehce převislou spárku). Na mě čekají poslední dvě délky. Už začínám být trochu kamarád s těmi kovovými věcmi, takže mi to jde o něco lépe. Už za tmy a dost unavení dolézáme na vršek. Jupííí. Sestup je naštěstí docela jednoduchý, protože výlez této cesty končí vlastně na pěšině, kterou se na tento útvar jménem Angel's Landing dostávají turisté. Sbíháme tedy zpátky k řece, a protože poslední bus nám beznadějně ujel, spíme přímo na zastávce. Hotovo, posekáno. Pár věcí, kromě natažené šlachy z jumarovani, které jsem si z této taškařice odnesl: technické lezení je úžasná průprava na zakládání jištění! Pokud jsem někde v horách dával jištění, tak jsem ho dával tak, jak mi to zrovna přišlo pod ruku, a ve většině případů bych si do něj radši ani nesesl:) Fakt, že do každého kusu si musíte plnou vahou stoupnout, mně toto uvažování trochu změnil. Zkrátka to musí být tutové. Po tomto výletu už taky dokážu docenit, jaké jsou obrovské rozdíly ve frendech. Jak jsou zkrátka některé naprosto úžasné a drží ve všech možných pozicích, a pak ty druhé, které jsou úplně na h...! Dále to pro mě byla škola logistiky, co se týče tahání materiálu a jumarování. Zkrátka pár takových věcí, které běžně při lezení nedělám, ale v nějakém větším podniku v budoucnu se budou určitě hodit. Ale hlavně... Hlavně jsem si odnesl ten pocit, kdy ležím na posteli, pomalu posunuji lano v jistíku a užívám si toho úžasného prostoru kolem. Bomba! Doporučuji!

Hore Zdar! Butte, MT, 2014/02/04

Mazi

P.S. mnoho hrubek ubrala, ale zato spoustu hacku a carek pridala: maminka;)

Kanáry a ještěři, žáby a sokoli aneb Gran Canaria (duben 2013)

Někdy v únoru při společný večeři s pár dalšíma lidma mi zazvonil telefon, že „se jedou kupovat letenky na Kanáry“.. Nevěděla jsem s kým a kdy a kam a za kolik, ale jela jsem s nima. Poznala jsem pět lidí ze šestičlenný party a o půl hodiny dýl jsme s Kasiou (ano, je to Polka..) smažily palačinky s koupenou letenkou na Gran Canaria. Plán byl pronajmout apartmán a auto a jezdit lízt.

Když jsme pak 22. na letišti sháněli portský na cestu, usoudili jsme, že jedna láhev bude stačit - byli jsme tam jen tři - ostatní tři odpadli pro nemoc, vztah s nemocným a třetí byla nevysvětlitelná ztráta. Na Gran Canaria jsme dorazili v pondělí navečer, vyzvedli auto a ubytovali se v přepychovém apartmánu s terasou s výhledem na moře a supervybavenou kuchyní včetně baru. Mělo to něco do sebe, přiznávám, ale indiáni z Ostrova na ostrově trochu chyběli no.. Další den jsme v Las Palmas koupili průvodce, chvíli se ohřáli na kamenitý pláži (koupání pro velký vlny a nebezpečí zakázáno) a jeli do jedné z nejbližších oblastí - Moya (na severu ostrova). Nejdřív jsme narazili na kratší cesty, kde nás ohrožovali tlustý půlmetrový ještěři (a já nejsem zrovna fanyнка plazů), vedro a sluníčko. Pak jsme ale popošli asi o kilometr dál a našli další sektory s dlouhými a pěknými cestami. Lezení bylo v údolí vysychající řeky, právě tam byla většinou neprostupná džungle.

Ve středu jsme se s Kasiou probudily jako rud'ošky, takže jsme přemýšleli, jak se před sluníčkem schovat. Nakonec jsme usoudili, že nejlepší bude jet na Roque Nublo (Clouded Rock, 80 m, 1813 m n.m.), protože tam jsou mraky a vítr vždycky. Zaručeně. Sbalila jsem teda čepici, protože ta je základ, a mohli jsme vyrazit. Poprvý jsme se tak dostali do vnitrozemí ostrova. Téměř kolem celého Gran Canaria vede dálnice (asi 240 km) a odtud ostrov vypadá dost suše a nehostinně. Na severu jsou větší vlny, kamenitý pláže, míň turistů a větší zima, na jihu je klima teplejší a pláže písčité, většinou hlava na hlavě. Ve vnitrozemí je spousta klikatých silniček stoupajících a klesajících mezi kopci, ty jsou většinou pravidelného kuželovitýho tvaru, porostlý stromy a palmami, mezi nima zapomenutý vesničky s typickými barevnými domečky. Takže jsme se tak pomalu klikatili nahoru a očekávali tu mlhu. Když jsem ale viděla Roque Nublo rozmazaně, usoudila jsem, že to nebude ani kvůli mlze, ani kvůli včera vypitýmu množství gintoniku, ale kvůli tomu vedru, který tam bylo. Obloha bez mráčku, teplíčko, v dálce obrys Roque Nublo, co víc si přát..? Možná trochu stínu..

Nahoru vedlo pár cest, vybrali jsme nejjednodušší - 6b+, chvíli jsme ji hledali, ale pak jsme ji našli. Aspoň jsme si to mysleli. Dolezli jsme ke třetímu dobíraku (cesta měla něco kolem 60 m) a další nýt viděli asi dva metry nad námi, což by nebyl zas takovej problém, kdyby všechny chyty nebyli vyndávací, stupy byly k stání a cesta nevedla přímo nad naší hlavou. Kasia i Lapa střídavě zkoušeli postup za mého tichého povzbuzování, jednou zleva, jednou zprava, přímo, ale ani jeden se v tom moc necítil. Asi po hodině jsme se dohodli, že lepší bude jet domů udělat to slíbený tiramisu, takže jsme nafotili „vrcholovky“ a tradá. Roque Nublo zůstává prozatím nedobytný... Další den jsme jeli lízt do pro mě asi nejlepší oblasti ostrova - Tamadaba. A proč? Asi proto, že mi to trochu připomínalo Prachov a český lesy. Místo palem, různých bambusů nebo co to tam všude bylo a dalších neidentifikovatelných křovin tady byly borovice, vůně lesa a smůly a jako bonus výhled na oceán. Lezení bylo taky pěkný, spíš technický než silový, delší cesty, lezli jsme v sektoru Lomo Caraballo. Přestože jsem ten den měla docela chuť lízt, poslední cestu jsem vyměnila za běhání. Bylo krásný vyměnit chodníky v centru Porta za jehličí na zemi a rozpadlý baráky v ulicích za přírodní výhledy. A tak to byl jeden z těch dnů, kdy jsem si zase uvědomila, že tady je všechno jiný, krásný a exotický, ale doma je doma.. V pátek jsme jeli lízt na jih, do oblasti Fataga a cestou jsme se stavili v Maspalomas, abychom navštívili údajně nejhezčí pláž ostrova - Playa del Inglés. Pravda, pláž byla krásná, velká, moře čistý, ale davy tlustých a nahatých Němců a Angličanů to trochu kazily. Vzhledem k tomu, že jsme za celý týden skoro nikoho nepotkali, byl to pro nás docela šok a na pláži jsme (vedle několika k sobě se tulících týpků, Kanáry jsou jedna z top gay destinací) vydrželi jen chvíli. Šli jsme se teda podívat na duny, které sem navály ze Sahary a jsou hned vedle pláže, dosahují výšky až dvacet metrů a vážně jsou jak z jinýho kontinentu. Odpoledne jsme se přesunuli do Fatagy, oblast opět mezi kopcema, pod přehradou a mezi palmama. Lezení tu bylo pevnější, spíše poličky, na skalách skoro oranžový barvy, cesty různých obtížností kolem 20 metrů dlouhé, ta oblast je tak veliká, že by vystačila na měsíc lezení.. Proto jsme tam taky zůstali až do setmění, pak si dali instatní sprchu a převlíkli se do party oblečení - byl pátek a my jsme si nemohli nechat ujít španělský noční život. No ve finále jsme ho klidně vynechat mohli, protože ten José z couchsurfingu, co nám měl ukázat hlavní město Las Palmas, byl trochu ztracená existence, ale nevadí. Dali jsme si pívko, potkali pár dalších lidí, usoudili, že lidi z ostrova jsou divný, holky pořád téměř nahatý a chlapi slizský, a kolem třetí ráno zvedli kotvy. Jako suvenýr jsem si odvezla foukací náhubek z alkotesteru, protože ty policajti nechtěli uvěřit, že jsem měla jen jedno pivo... Nejlepší na tý noci bylo téměř ranní posezení na terase se šuměním moře a měsícem v úplňku.

Na další den byl stanoven restday, takže jsme se chtěli podívat někam za kulturu. Lapa chtěl vidět El Frontón, kde je jedna z nejlepších a největších vln na bodyboarding, asi na popátý jsme ho našli a stálo to za to. Je tam vidět, že voda má pořádnou sílu. Já bych tam nevezla ani s prknem ani bez.

Pak jsme se jeli podívat do nějakých měst (Arucas, Teror), ale zjistili jsme, že tam fakt není co k vidění. Na severu ostrova bylo všechno prázdný, bez lidí a těžko jsme sháněli i místo na tapas, o památkách radši ani nemluvim.. Takže nám nezbylo nic jinýho, než jet zase lízit. Než jsme našli oblast El Cenobio bylo už něco po sedmý hodině. Dali jsme si jen jednu cestu, mimochodem moc pěknou, plnou sokolů a spár, a dohodli se, že se sem vrátíme v pondělí před odletem zpět do Porta. Cestou domů jsme pak narazili na přírodní bazény, kde jsem neodolala a musela jsem se za soumraku vykoupat. Myslim, že tohle byl jeden z mých topů zájezdu, mental picture zůstává...

V neděli jsme vyrazili opět na jih, do oblasti La Sorrueda, a protože byl víkend, nebyli jsme tam sami. Nicméně i v tam je víc sektorů, takže jsme možností měli spoustu. Opět bylo krásný počasí a co se týče okolí, je to jedna z těch nejkrásnějších oblastí na ostrově. Mezi skalami protéká řeka, jsou tam palmy a bujná vegetace. Lezení bylo pestrý a moc pěkný, možná právě tady byly ty nejhezčí cesty. Cestou domů se unavení stavujeme na pivko, náš výlet se chýlí ke konci a začíná trochu pršet.

V pondělí ráno, poslední den, tedy vše balíme, uklízíme a jedeme opět do El Cenobia, kde už jsme byli v sobotu. Do odletu máme ještě několik hodin, který jsme chtěli využít na lezení, ale počasí nám zkazilo plány. Nejprve se zvedl vítr a pak začalo pršet. Vzhledem k tomu, že já odmítám lízit na mokré skále, je to jediný den, kdy jsem nelezla. Nicméně i Lapa s Kasiou si po pár pokusech uvědomili, že to moc nemá cenu, předčasně tedy končíme, jedem si dát kafe a zmrzlinu, vrátit auto a čekat na odlet.

Shodli jsme se, že se nám domů nechce. Sice jsme po týdnu dost unavení, ale tím, že jsme měli k dispozici víc než pohodlný zázemí, ještě bychom to pár dní vydrželi. A rádi.

Za týden jsme vylezli něco kolem 20-30 cest spíš lehčích a středně těžkých obtížností, žádný velký výkony z ničí strany nepadly, ale přesto jsme si trochu užili světa.

Lucka

Jdu na jih, jdu na sever

Tuhle trochu upravenou hlášku jsem si půjčil ze známé cimrmanovské divadelní hry *Dobytí severního pólu* Čechem Karlem Němcem.

Začnem ale pěkně po pořádku.

Další cíl na cestě za 7summits byla Antarktida a její nejvyšší bod Mt. Vinson. Kopec se nachází v Elsworth mountains a měří 4892 m. Samotný výstup normálkou není až tak složitý, o to složitější je se k němu dostat.

Antarktida ledový kontinent, kontinent nikoho a všech je opravdu místo, které spíš připomíná jinou planetu.

Přístup je pouze lodí anebo letecky. Na pobřeží jsou samozřejmě základny, na které se dá doletět, všechno jsou to ale charterové lety, žádná linka.

Celou akci jsme se Štěpánem Bečvářem začali plánovat už před lety. Sezona je relativně krátká, výstup se dá uskutečnit pouze v antarktickém „létě“, tj. koncem prosince, celý leden a začátek února.

Logistiku zajišťuje firma z Utahu v USA jménem Antarctic Logistic & Expeditions (AL). Firma je dneska v podstatě jediná, která organizuje logistiku do Antarktidy pro komerční subjekty. Sídlí v Utahu v USA, vlastníci jsou ale z Austrálie, UK a samozřejmě ze států. Logistika je vedena z území Chile z Punta Arenas. Město, které především proslavil portugalský mořeplavec Ferdinand Magalhães, jenž našel průplav archipelagem ostrovů a právě tudy projel z Atlantiku do Tichého oceánu. Vyhnul se tak nebezpečnému mysu Horn v Ohňové zemi. Jenom tak pro zajímavost, když jsme čekali na odlet z Punta Arenas, tak jsem se ptal v sídle AL, proč se nelétá z Ushuaia v Argentině, kde je letiště blíž k ledovému kontinetu. Šéfové mě řekli, že důvod je jednoduchý, v Argentině chtěli úplatky za zřízení takového slotu pro odlet, což v Chile nikoli. Dokážu si představit, jak by takové jednání vypadalo asi u nás. Aby byly informace úplné, logistiku na ledový kontinent poskytuje ještě ruská firma z Jižní Afriky, tam je to ale složitější, neb letadlu se musí doplňovat palivo po přistání na cestu zpět. Tuto službu využil např. princ Harry, který jel se svou equipou vojáků veteránů z Afghánistánu právě odtud na pól.

Když si člověk otevře internetové stránky AL a mrkne na ceny logistiky, tak Vás trochu zamrazí. Částky jsou to opravdu vysoké, skoro bych řekl pro Čecha astronomické. Po dvou letech komunikace jsem si „vymailoval“ slevu jako guide, vpravdě kosmetickou.

20. listopadu jsme tedy sedli na letadlo a odfrčeli do Punta Arenas. Místo už znám z mé předešlé návštěvy Patagonie. Klidné chilské město, kde je velká chorvatská komunita, jež sem emigrovala okolo časů první světové války. Naše plány byly jasné: vystoupit na nejvyšší vrchol Antarktidy a jako přídavek si dát cestu na lyžích na jižní pól z „poslední rovnoběžky“, tj z 89 stupně jižní šířky, na pól.

V sídle AL jsme si do vypůjčili speciální polárnícké boty. Ostatní jsme měli. Docela legrace byla, když vám lidi z AL na brífinku kontrolují vybavení podle doporučeného seznamu. Za prvé už docela dlouho nikdo nekontroloval, co mám s sebou na kopec☺, ale proč ne, nebudeme si hrát na žádné mistry, v Antarktidě jsme ani jeden z nás nikdy nebyli.

Jako součást vybavení má mít každý Pee bottle, což je flaška na chcaní. Občas jsme to používali na kopcích v Himálaji, ale tady? Štěpán to trochu vyzýval a měl jen takovou malou, což se mu vymstilo. V Antarktidě se totiž nesmí čůrat, kde se Vám zachce. Na kopci jsou určené tzv. pee holes, anebo do flašky. Cestou na pól to je stejné. Kontinent se chrání, jak jen to je možné, proti civilizačním vlivům, takže se tu vše buď recykluje, anebo vrací zpátky do Punta Arenas, včetně „solid human waste“. Vše do igelitáku a pak zpátky do Jižní Ameriky. Ke kontrole jsme měli info, jak to chodí ve stanovém městečku jménem UNION GLACIER (UG) camp, a naplánovali jsme odlet.

Transport na místo zajišťuje nákladní cargo letoun Iljušin IL 76 s obrovskou nosností několika desítek tun. Letiště u UG je „vymetená“ ledová dráha. Lítá se tedy „na oči“, tudíž musí být naprosto ideální počasí. Počasí bylo proti, takže jsme 5 dnů museli nuceně čekat na odlet v Punta Arenas. Díky tomu byla možnost navštívit místní kolonii tučňáků a lachtanů na přilehlých ostrovech a samozřejmě hospody a hlavně steakárny. Steaky v Jižní Americe jsou opravdu super. Maso je libové a na jazyku se Vám rozpadá. Nechápu, proč to nejde u nás. Štěpán mě poučil, neb je vyhlášený chovatel krav a býků v západních Čechách. Býky prý u nás překrmujeme, a proto jsou ty

steaky nic moc. Opravdu, originál angus steak medium-rare s červeným chilským Malbecem je čistá delikatesa.

No, pěti dnech čekání se počasí umoudřilo a koncem listopadu jsme konečně odletěli směr Antarktida. Nástup do letadla je impozantní. Nad Vámi visí kladkostroje, je vidět, že sedadla jsou tam přidělána jaksi navíc; s námi letělo i speciálně upravené auto pro jízdu v Antarktidě, barely nafty a benzínu, potraviny, materiál, kola na jízdu na pól atd... Letadlo nemá okna, resp jedno, u kterého jsem zrovna seděl. Odlet byl ještě v noci. Cesta byla dlouhá 4,5 hodiny, což je vzdáleností asi tak z Prahy do Egypta. Letiště jsou vzdálená přesně tak, aby se Iljušin dokázal v pohodě bez doplňování paliva zase vrátit do Punta Arenas.

Dole nás čekalo Antarktické léto, čili světlo 24 hodin denně a relativně teplo. Odlet je trochu komické divadlo, v Punta Arenas léto, i když Patagonské, ale léto, do letadla ale nastupují lidi v péřovkách a zimních botách. Samotný let je nic moc, Iljušin hučí jak ocelárna. Posádka z Kazachstánu v pohodě, a když jsem naznačil své díky normalizaci získané znalosti ruštiny, tak mně ukazovali kde co.

Přistání je opravdu zážitek, zapnuli nám obrazovku, tak bylo všechno vidět. Letadlo dosedá na ledovou dráhu a brzdí velmi dlouho jenom motory. Po vstoupení na ranvej člověk opravdu pochopí, jak mistrovskou pilotáž musí ti zatracení Rusáci umět. Fakt to klouže a v podstatě se nedá dobře chodit. Ihned přijedou rolby a vyloží cargo.

My sešli po schůdkách a je to tady: „Welcome in Antarctica“.

Sedli jsme do jednoho z těch speciálně upravených aut a asi po dvou kilometrech jízdy jsme na základně – stanovém městečku Union Glacier.

Přiletěli jsme ráno chilského času, ale stejně je světlo jako v poledne. Město sestává z mraků dobře vyrovnaných stanů, pak několika velkých hangárových stanů, z nichž dva jsou jako společenské. Vedle je hned malé letiště na sněhu pro ty, kteří na pól letí (5 hodin letu tam a 5 hodin letu zpět) strojem DC 3 a dále pro dva malé Twin Ottery, dvoumotorové hornopološníky jako taxíky pro ty, co letí na různé polární výpravy. Jídlo je na to, kde se nacházíme, naprosto luxusní. Večer se rozdává i pivo a víno. Jídlo parádní a je ho hodně. Lidí se tam motá spousta, výpravy, co jednou na tučňáky a lachtany; dva borci, co jeli na horském kole na již pól: svezl jsem se na tom a je to zážitek jet na takovém speciálu; dále frajeři, co jdou od pobřeží cestou Scotta na

pól a zpět bez podpory; vědci, co budou zkoumat horniny a ledový příkrov a další sílenci.

Voda tu není, jenom v mobilních sprchách, kde se roztápí sníh. Byli jsme upozorněni, že je doporučeno sprchovat se jenom jednou za dva až tři dny. To nám se Štěpánem nebude dělat problém.

Hned po příletu tedy brífing co a jak tady chodí, jedeme podle chilského času, tím je dán náš denní rytmus. Světlo je tu stále, ale člověk si zvykne, a když jsme seděli ve společenském stanu a bylo kolem půlnoci, tak to tam i vypadalo.

Dozvídáme se, že Base Camp pod Mt. Vinsonem ještě není ready, je to odsud ještě 150 km a náš odlet bude nejdříve za dva dny.

Poflakujme se po UG a koukáme, jak to tady chodí. Je to nářez. Vše, co tady člověk vidí, sem dovezl nákladní Iljušin. Štěpán nakonec pronáší památnou větu, ty vole Šimone, když tak tady na to koukám, tak to není drahý, ale levný. Lidi, soláry, sprchy, přenosný záchody, jídlo, tři malá letadla, palivo pro ně, materiál na různý expedice, co AL zařizuje, prostě bigbít jako prase.

Začátkem prosince tedy sedíme v letadle směr Base camp Mt. Vinson. Let v pohodě a po 50 minutách letu dosedáme s Twin Otterem na airstripu vedle Base campu. Ten je ve výšce 2200 m. Nakonec to je tedy 2 700 výškových metrů. Cesta vede přes dva campy, poslední je ve výšce 3700 m. Počasí bylo v pohodě, měli jsme kliku. Vyrážíme ještě s partou: jeden guide, resp. guidovka v Chile, a jeden Američan z Německa. Cestou táhneme boby, na nich zásoby a svoje věci. Stany už v campech, skladují se tam, i když je „na kopci zavřeno“. Po šesti hodinách docházíme do prvního campu. Pohodová procházka se sviní na zádech a ještě s boby. Tohle známe z Aljašky, takže žádný překvápko. Další den výstup strmější stěnkou po fixech do dvojky. Odsud je už parádní výhled na celou Antarktidu a její ledový příkrov.

6. prosince ráno svítí sluníčko jako blázen. Ve stínu je ale kosa jak v ruském filmu. Po osmé hodině ráno vyrážíme a za 5,5 hodiny jsem na vršku Antarktidy. V sedle foukalo tak, že nás to se Štěpánem skoro odneslo. Sestup v pohodě. Výstupový den mně moc nesesdl, tak jsem si to „odbolel“ až nahoru. Snídat vločky mně fakt nejde.

Další den jsme ze dvojky sešli až do Base campu a ještě navečer pro nás letělo letadlo, takže večer už slavíme v UG již pátý vrchol ze sedmi.

Čeká nás polárnický zájezd na lyžích na jižní pól. Polárničení není úplně naše pivo, takže posloucháme na brífingu co a jak.

Zkoušíme si obličejové masky, přes to brýle, člověk vypadá jak kosmonaut. Dostáváme speciální postroje pro tažení bobů a taky backcountry polárnické lyže s takovým „bačkorovým“ vázáním s napevno přidělaným stoupacím pásem. Lepidlo by v tom mrazu nefungovalo. Boty jsme si už přivezli, jejich komfort je do -50°C , a další materiál. Vše balíme do bobů a zkoušíme si UG, jak to bude vypadat.

Máme velmi malou přestávku mezi kopcem a tímto lyžařským výletem na jižní pól, jemuž se tady oficiálně říká SKI LAST DEGREE.

Čeká nás pochod z poslední rovnoběžky na jižní pól, v překladu do češtiny jdeme tedy poslední zeměpisný stupeň, tedy 60 zeměpisných minut je tady 60 nautických mil (na hladině moře), což je v přepočtu asi $60 \times 1,85$ km. Půjdeme po Antarktickém ledovém příkrovu, tady v těchto místech kompaktní vrstvou ledu, která je tlustá 3000 metrů a na východě Antarktidy až 4 tisíce metrů. Uvážíme-li, že tento příkrov je v podstatě poušť, ač je to s podivem, tak to je nejsušší místo na planetě, sušší než Sahara a další vyhlášené pouště. Navíc je tam permanentní talová výše, takže zrovna na našem směru nám bude neustále foukat do ksichtu vítr. Srážek je tam fakt velmi málo, takže sníh, který člověk vyhazuje lopatou, aby si vykopal místo na stan v jednom metru, může být klidně 30 let starý. Neuvěřitelný, uvědomíme-li si, že ten příkrov je tři až čtyři kiláky tlustej.

No tak jo, je 8. prosince 2013 a nasedáme do jednoho malýho Twin Otteru a letíme směr poslední rovnoběžka. Let trvá 5 hodin s mezipřistáním na doplnění paliva. Při vzletu se nám rozbil motor, takže to vypadalo na perfektní bivak s piloty, respektive pilotkou a pilotem... Naštěstí druhý letoun byl připraven v záloze, před námi na stejnou akci hodil partu Rusáků, a tak nás pohodili v Antarktidě v pustině a odletěli. Bylo nás pět, kluk, co měl od AL na starosti tento zájezd, byl taky guide, takže pohoda. Jdeme v pěti, Dylan první, já se Štěpánem poslední. Kopírujeme azimut na pól, takže si vlastně do sněhu kreslíme boby svůj poledník. Jako zálohu máme 2 GPS. Kosa je fakt veliká, průměrně je od 25 po 30 st. pod nulou a permanentní vítr do tváře. Bez

obličejové masky ani ránu, lyžařské brýle se zamlžují a ta mlha v nich okamžitě mrzne. Na hůlkách máme speciální návleky, jinak by se to nedalo držet.

Jedem sice stále podle chilského času, ale vstáváme v 11 hodin, to je fakt jiné než na kopci, a jedeme každý den 6 až 8 hodin. Po přiletu jsme tedy rozbili tábor a další den se vydali na pochod.

Člověk jde odnikud nikam. Stále stejná pláň, nekonečno. Napadají ho různé věci, jak se tak zabere do myšlenek, tak občas narazí do bobů před ním. Štěpán povídá, sakra, dávej pozor na ten můj návěš, mám tam nový gumy a novejš lak, ať mně to nepoškrábeš.

Pak po čtyřech dnech začne ta pustina člověka pohlcovat. Zvláštní moře ledu, naprosto nezávisle si žijící, úplně mimo naši realitu. Je to horší než mezi himálajskými velikány. Tady se člověk opravdu setkává s originální dobou ledovou. Není tu prostě nic, co by nás opravňovalo k tomu tady permanentně žít. Jediný, co člověka spojuje s planetou Zemí, je, že tu můžete dýchat, jinak nic. Jsme na jiné planetě, ale stále na Zemí.

Na Everestu se člověk otočí a za dva tři dny je v Gorak Shepu a dá si pivo, tady si za dva dny pochodu dáte tak akorát kulový...

Pochod nám jde jak na drátku, je to taky tím, že máme všichni vylezený Mt. Vinson, takže jsme dobře aklimatizovaní. Jak jsem psal, jsme ve třech tisících, takže je třeba si zvyknout.

Permanentní zátěž nám nedělá problémy, takže nám to pěkně odsejpá. Nejvíc jsme ušli za jeden den 12 nautických mil, což dělalo okolo 24 km. Z pohledu pěší turistiky v okolí Jičína nic moc, z pohledu polárnícké výpravy úžasný výsledek.

13. prosince najednou vidíme v dáli malé tečky. To je polární stanice Amundsen – Scott přímo na jižním pólu. Dva dny jdeme a vidíme ji, jak se NEpřibližuje. Hrozný, člověk se tam ani nechce dívat. Jdete jako soumar a nic.

No, nakonec se to začalo zvětšovat a 14. 12. 2013 jsme tam došli. Přesně na den 102 let po slavném Amundsenovi: to jsme se teda dozvěděli až potom.

Koukáme na geografický jižní pól a skáčeme kolem něj jak magoři. Jsme v ose Země. Tady odsud je to všemi směry na Sever. Zvláštní místo. Hned vedle je obrovský komplex polární stanice. Máme kliku, vezmou nás na prohlídku. Po vstupu dovnitř se

člověk nemůže ubránit dojmu, že se tady testuje osídlení jiné planety. Stanice je v provozu celoročně, tedy během Antarktické zimy, kdy teploty venku klesají k mínus 80 st. Celé to stojí na betonovém fundamentu, který je uložen v ledu, a podepírají to hydraulické pilíře, které se zvedají a klesají, jak se hýbe ten led. Uvnitř je malá basketbalová hala, tělocvična, herna, hudebna, samozřejmě vědecká pracoviště, jež sledují neutriny, které se díky ledu zpomalují při průchodu Zemí a tím pádem se dají sledovat. Těch 6 měsíců zimy je to nejdříznutější místo v sluneční soustavě. Na oběžnou dráhu se dostanete snadněji než sem. Žádné letadlo v té permanentní tmě nesedne. Nářez. Vidíme zahradu s umělým slunečním osvětlením a hydrofobně pěstovaným ovocem a zeleninou. Je tu malý shop, prádelna, jídelna a nahlížíme do hasičského oddělení, které zde má mimořádný význam. Když by tu něco chytlo, tak je to fatál. Stanice shoří, lidi by sice asi ven vyběhli, ale nárok na přežití speciálně v té 6 měsíční tmě nula, okamžitě by umrzli.

Koupil jsem pohledy a jeli jsme domů.

Měli jsme zase kliku. Právě sem přiletěla skupina z UG, která si zaplatila výlet na jižní pól letadlem, takže rychle naskládat krámy do éra a hurá domů.

Nejprve na UG, tak jsme lehce zapili tento výjimečný zájezd, a pak domů do Jičina...

...A malá rekapitulace: oba cíle jsme dali během deseti dnů, na jižním pólu jsme byli za šest dnů pochodu z poslední rovnoběžky.

Ale polárník ze mě fakt asi nebude.

Hore zdar!

Šimon

Jizerský člověk 2013

I.

Do roka a do dne přijdu si pro tebe, tady mi to podepiš... takže už při závodě jsme si řekli (Míla udělil úkol), že by každý z nás mohl napsat vlastní článek o tom, jak jsme si to "prožili individuálně".

Dopadne to ovšem tak, že článek napíšu jen já...:/ Takže tady je pár řádků o tom, jak to bylo a nebylo očima Lachtana.

Bylo 10. února 2012, já s Honzíkem Chrpou jsme za sebou měli krásnou sobotu v Jizerkách na Stržovém vrchu, bylo sluníčko, sních skoro žádný, extrémní závod Jizerský člověk byl za námi a nám se to líbilo natolik, že jsme si plácli, že do roka a do dne... budem tady zas! Jenže rok se s rokem sešel a Honza měl v plánu třídní sraz v Plzni, LKP mělo v pátek před závodem výroční schůzi, takže jsme oba rozesmutili, protože tyhle akce dohromady nejdou.

Až jednou v neděli, zpráva Jan Zebra: Vítku, na sraz prdím, je výročka a nakonec bych se rád zúčastnil Jizerského člověka, půjdeš se mnou?!? :) Já smířen s osudem a ponechán výročce napospas, že tu uplynulou sezónu zase pěkně oslavíme, jsem byl na vázkách – to přeci nazvládnou neoslavít výročku a ráno vstát na závod o šesté hodině ranní... nechal jsem tedy Jeníka na trní! V pondělí mně už dokonce zavolal a já řekl, že se další den rozmyslím, že nevím a počasí nemá být žádná sláva.

Další den ráno jsem byl přesvědčen, že na to s..., že se nebudu lynčovat někde v Jizerkách! Jenže co čert nechtěl, při cyklovýletu jsem si řekl, že vlastně nejsem z cukru a že se dá zvládnout jak výroční chůze, tak závod v plném tempu. A tak jsem pln optimismu napsal: Jedem! :)

Byl pátek před závodem a já chtěl na výročku jet na kole, aby, až mě to tam přestane "bavit", jsem nezávisle mohl odjet domů. Ale ty výročky... tam to nepřestává bavit nikdy! Legrace byla velká jako celá Afrika, mně se domů nechtělo, a když už se mi začínalo chtít, vždycky se "někdo" a "něco" postaraly o to, že se to odložilo na pozdějc...:) Naštěstí však večerní euforie vydržela až do rána a já byl ráno jak raketa! Budík v 5:55 mě probudil a já se v pátečním oparu začal chystat. Naštěstí jsem měl sbaleno z pátku, tak jediný, co zbylo připravit, jsem byl já! Připravil jsem si energetický grog do skal, oblékl se a čekal, až mě vyzvedne Míla. Ten přijel chvíli před půl sedmou s tím, že Bambi zaspal (ale druhý auto na tom bylo podobně) a že budeme chvíli čekat. Trošku jsem se začínal bát, aby moje euforie vydržela do startu závodu. Proto, když jsme se stavovali u Kuby Kynčla ani nevím pro co, jsem za ním vběhl do kuchy-

ně, že bych chtěl na cestu odlít tu moc dobrou slivovici. :) Kuba mě jako správný kamarád zachránil a já mohl být dál v plný síle! Takže jsme konečně mohli vyrazit směr hospoda u Kozy v Oldřichově, kde byl start závodu v 8:30.

Tam, když jsem vystoupil, mně pořadatel dal mysli tyčku jako energii do skal a všichni na mě docela koukali v jaký jsem formě na závod! Já však věděl, že vertikální pohyb mně jde a že to bude veliká zábava! :) Po rozdělení materiálu a navlíknutí návlaků (díky Honzikovi za asistenci) jsme vyrazili do skal (tři týmy z LKP: tým jedna Adam+Pepa, dvojka Já s Hanzem a trojka Míla s Mc Bambinem Ferinem), přičemž tým jedna se úplně oddělil a šel si svůj závod (znali cesty a věže) a my jsme spolupracovali". Třetí družstvo tam bylo poprvé a my po loňském ročníku podruhé... (já skoro poprvé:))

Po cestě jsme si řekli, že budeme cesty víc zkoušet, že loni jsme lezli lehký cesty a málo bojovali... Na první věž (Sněhulák) jsme dorazili první, tak jsme se hned nebojácně pustili do hrany za III., tam byla ovšem vyledněná trhlina. Proto už v první cestě jsem vyzkoušel, jak drží friendly. Po pár pokusech jsem to vzdal, nešlo to! Proběhlo tedy střídání a Honzik nastoupil do vedlejší hrany za II., byla sice lehčí, ale bylo na ní mnohem víc sněhu, takže chvilka ometání, hecování, skoro štrand ve friendu a Hanz byl nahoře! Jupíííááá, první věž! Nahoře nebyl slaňák, tak jsme slaňovali přes vršek každý na svoji stranu.

Vedlejší věž byla Gorila, tam jsem si vybral Mikrospáru za IV. Krátká mírně převislá spára! Jak jsme si slíbili po cestě do skal, jsme hned vyplnili. Nejdřív jeden friendly pád, drží! Pokus dva lepší, umíst'uji druhého a vejš... pád, sakra! Pokus tři špatnej a spodní friend vypadává... pokus čtyři dobrej, ale ruka projíždí spárou a ukazuje se, že jedny tenký flízový rukavice jsou málo. Ruka v jednom místě trošku zmodrala od krystalu, ale ukázalo se, že friend je tutovej! Bambi nám zapůjčil spárový rukavice a mohlo se pokračovat. Dalších pět pokusů vždycky dopadlo tak, že žába dobrá, ale pohorky nedrželi ve spáře, tak jak by měly... až jeden pokus se pohorka zasekla a já mohl udělat krok navíc a chytit "vršek". Tam ovšem sněhu jako máku a celej jsem se zvezl zpátky na nástup... Zimou jsem teda netrpěl, adrenalin mi stříkal i z uší! :) Po dalších pádech, kdy se pohorka nezasekla do spáry, jak bylo potřeba, zase přišel dobrý pokus a já se dostal od pasu nahoru na vršek; už jsem však nechtěl ujet po sněhu zpátky, tak jsem se po pár šoupancích vymrskal na vršek! :) Tep jsem měl asi tak 200 a teplo mi bylo jako v sauně! Nahoře jsem si říkal, jak to bude asi vypadat dál, když tady na čtyřmetrový cestě jsem asi tak 20x spadnul... Naštěstí to byla nejnáročnější cesta dne! Hodil jsem dolů Honzikovi spárový rukavice a ten se taky nějak vymrskal nahoru. Dolů jsme to sjeli taky nějakou IV. spárou a šlo se na Oldříška!

Oldříšek: tam jsme loni lezli V-VI. s kroužkem – krásná cesta! Ta teď ale vážně nešla! V sokolíčku byly sněhový návěje. Zvolili jsme teda další IV., nějaká varianta od starý cesty, tu si vybrali kluci. Dolez měly stejnej, tak jsme se mohli aspoňpořádne hecovat! Ovšem já zase něž nastoupil... hned v první polici led, pak pěst do spáry, friend číslo jedna, sedím... zase boj, ale už né tak hroznej! Další metr spáry, žabovíce, friend dva, sedím znovu... přichází traverz doleva, do starý cesty, římsa zmrzlá a od sněhu, chvíli koukám, nakonec jsem to vykoukal, žába, žába a rozkročit se nohama, pak už lehčím nahoru za Bambim, který už tam dobíral Mílu. (druhá cesta s obtížnosti IV. měla tak 6m a já ji lezl tak dobrou půl hodinu) Bambi seděl u slaňáku, tak jsem si tam nechal přicvaknout karabinu, a s bláhovou myšlenkou, že Hanz to vyleze levou zadní, jsem ho jistil přes rameno. Jenže ten si na nástupu rozsápl rukavici o nějaký krystal a lezl jen ve spárových. Po chvilce si začal stěžovat na to, že mu nějak omrzají ruce. Já ho však hecoval a hecoval (trošku jsem totiž trpěl přes to rameno). Po pár sezeních, když už se dostal vejš a viděl, jak ho jistím, mně řekl, jestli si náhodou nedělám prdel! Ale heclo ho to tolik, že byl nahoře raz dva. :) Nahoře ovšem říkal, že mu trošku znečitlivěly prsty a že už asi další cestu nezvládne, že půjdeme dělat body do hospody. Mně to nijak nevadilo, ale Honzik to statečně rozhýbal a mohlo se pokračovat dál!

Po slanění z Oldříška jsme se rovnou pustili do IV. pod slaněním. Zas krátká pětmetrovka, ani né. Sokolík, friend, tři pády, ale pak krásným RP pokusem jsem stál u slaňáku! Honzik chvíli bojoval v pohorkách, ale nešla mu založit noha do sokolíka, zvolil tedy přezutí do lezeček a hned první ranou stál vedle mě! :)

Další nás čekal Morčoun, tam jsem dokonce loni zkoušel VIb cestu přes krystal, letos?!? Sci-fi!!! Nahoru dvojkovým komínem. Jedno místo s docela nepříjemným překrokom na sněhový polici jsme každý lezli jinak: já spíš plazmo, Honzik s nóblesou! Dolů jsem to v druhý polovině sjel jako v tobogánu, což docela šlo... Takovej Adam to vzal tobogánem celý a to prý nebylo uplně košér... No a touhle věží skončilo "pořádný" lezení. Dál to byla už jen taková sněžná turistika... Chvíli jsme se pokoušeli o Koblížka a jeho starou za III., ale nástupový chyt jeden led, a tak po pár pokusech, třeba když Honzik spadl, ještě než vůbec chytil nástupový chyt:), jsme šli...

Už značně promáchaní, unavení, ale euforičtí jsme po cestě ke Kozovi předvedli jedno ukázkové stavění (jen tak mimo soutěž). Základna Míla, Hanz, druhý stupeň Mc Bambin a já dráždil vršek. Akorát šli kolem pořadatelé, takže naše stavění bylo zachyceno a zdokumentováno!

Po cestě do skal jsme vynechali nějaký Pik možná Lenina, ale nevím...:) Že si ho vylezem, až půjdem ze skal. My s Honzinem byli už však s lezeckou částí spokojení, dali jsme si na zakončení oslavný magický oko a díky pár těžším cestám jsme si

říkali, že tým LKP tři máme skoro v kapse, nebo že nám neutěčnou o tolik, a díky okům a grogu jsme lepší! :) Proto jsme se tedy rozhodli Leninu nebo Lenina (Pic 60. výročí VŘSR) vynechat a třetí tým vyrazil sám... My přišli do hospody jako první – dali si pivo, koleno a já pak únavou ze závodu a večera upadl na lavici a chrupkal...Honzik tedy dělal body sám! Co mě ale překvapilo, když jsem se tak po hodině a půl probral a Bambin s kaprem Mílou tam ještě nebyli!!! Dost mě to znepokojilo, ale naštěstí za další půl hodinu přišli jeden docela veselej Ferin a druhý docela "zelenej" Míla:), že se Mílouš zasekl ve spáře za koleno a že tam vysel asi hodinu. Bambi mu sám nepomohl, tak musela přijít záchrana a ve dvou že ho po chvíli páčení dostali ven! :) Bambi se smál, že Míla chtěl odsekat a vypáčit pajcrama, Míla byl rád, že už taky sedí v hospodě! :) Za hrozně dlouho přišli i Adam s Pepčou dost unavený, pomlácený a veselý a hned začali vyprávět jejich historky. Byl jsem docela rád, že to zvládli "ve zdraví" a bez vážnějších následků!!! Následky si však nesli možná ještě týden potom... Blázní!!! Jejich výkon byl ovšem prvotřídní!!!

Dál??!?!? Dál to bylo moc veselý, já byl moc rád, že jsme takhle vyrazili, šest kamarádů, pejsek Bád'a a Jizerky! :) Večer proběhlo vyhlášení vítězů a vítězů, poražený nebyl nikdo! Všichni, kdo ten den byli na Stržáku a aspoň něco vylezli, vlastně vyhráli! Dokonce sám organizátor akce se mi večer svěřil s tím, že když mě ráno viděl, nevsadil by na mě ani halíř! :) Podmínka byla výzvou a všichni jsme odjížděli se stejně hřejivým pocitem! Když jsem pak doma zapnul televizi, tak zprávy byly plný kalamity odtámhle a odcuhlecut'...:) To jsem teprv byl rád, že jsme to s Honzikem bez větších problémů zvládli a že pro zimu 2013 se můžeme nazvat Jizerskýma lidma!

Děkuji všem zúčastněným a všem sponzorům!

Pro LKP sepsal Lachtan ml.

II.

Začalo to vloni ve chvíli, kdy jsme se povalovali u Adama v „klubovně“ a kdy se pan domácí přišel na nás podívat s nohou v ortéze. Inu, prasklý meniskus. Do té chvíle jsme s Davidem slyšeli mnohé historky z onoho světa jizerských člověků od Vítka a Peparda, už i ty lákaly, ale teprve pohled na závodem zmrzačeného Adama nás přesvědčil o tom, že Jizerský člověk je „výlet“, na kterém, ač v podstatě lezečtí nováčci, bychom neměli chybět. Proto slovo dalo slovo a rok na to jsme s Davidem utvořili dvojičku, která se rozhodla přičichnout k závodu, o kterém slyšela tolik legend.

Je 23. 2. 2013 ráno

Jituška nám půjčila Červený šíp, a tak jsme s Vítkem a Davidem utvořili posádku druhého jičínského vozu, který směřoval do Oldřichovského sedla ke Kozovi. První koráb dorazil na místo prezentace o několik chvil dříve. Jeho osazenstvo byli: Adam a Honza Chrpovi a Pepard. Z počtu mužů, kteří se auty vezli, vyplývá, že jsme byli schopni vytvořit tři lezecké dvojčky. První dvojicí, a to takovou, která pomýšlela pouze na příčky nejvyšší, byli Adam a Pepard, druhou Hanz a Vítek a třetí, téměř bez ambicí, David (Bambi) a Milouš.

Sotva jsme dorazili na parkoviště u Kozy, uprchli do skal Adam s Pepardem a Baďousem. Ty jsme znovu zahlédli až večer. Hanz si odebral Vítku a odešel s ním také. Já Davida zdržel krámováním, když jsem se prohraboval zásobami třech vrstev oblečení, ale nakonec jsme s malým zpožděním odešli také.

Bylo zhruba půl deváté

Již samotná cesta do skal byla překvapivá. Prodírali jsme se půl metrem prašanu (zhruba) a nabrali jsme první vlhkost, které jsme se nezbavili celý den. Do kopce se šlo těžce, ale batoh a jeho váha nás rychle rozehrály do provozní teploty. Po úvodním funění do kopce jsme se objevili u první skály, u které se lopotili Vítek s Hanzem. Byl to Sněhulák. Kamarády jsme minuli a rozhodli jsme se pro první výstup toho dne – na Gorilu. V okamžiku, kdy jsme začali vytahovat lezecké vybavení, jsme si ihned připomněli, že jsme opravdu ještě nováčci. Věci jsme oba měli sbalené tak, že lezecké byly až dole nebo uprostřed, a proto jsme museli vysypat do sněhu téměř veškerý obsah krosen. Ihned jsme si slíbili, že napříště tento nedostatek odstraníme a zabalíme své vybavení smysluplně. Ale ouha, nebyla to jediná chyba, kterou jsme na úvod dne udělali; zapomněli jsme totiž, že i práce s průvodcem – a to určování světových stran – nám také činí jisté problémy. Proto poučení druhé: do neznámých terénů se budeme vydávat jedině s buzolou. Na Gorilu jsme však cestu přece jen našli. První jsem vyvedl já, byl to Východní kout za II. Na vršku jsme bohužel přišli na to, že to byla sestupová cesta, kterou jsme právě vylezli. Ale pozor! Z prvního výstupu vzešlo třetí poučení: bez rukavic se dnes lézt nedá! Jediná zasněžená cesta a měli jsme ruce jako rampouchy. Když jsme slezli stejnou cestou, David yhlédlHranu pilířku za IV. Tou jsme dobyli skálu podruhé (já při nástupu za pomoci stromu) – už tady jsem si říkal, jaký je David pašák!

Druhá skála, která na nás čekala, byl zmíněný Sněhulák. S klukama jsme si vyměnili pozice. Doporučili nám dvojku od severovýchodu. Sami se na Gorile pustili do Mikrospáry. U nás byla řada na mně, a tak jsem překonal tři police a po boji jsem se vyplazil na vršek. Bambi Normální cestu vyběhl jak kolouch a podávali jsme si ruce dnes potřetí. Slaňák Sněhulákovi chyběl, a proto jsme prvně v životě slaňovali naráz každý na jednu stranu skály. Tím kontakty s bytostí ze sněhu skončily

a společně s druhou dvojkou, která dokončila po čtvrt hodinovém pachtění a po Vítkově pádu do frenda svůj výstup na naši první dobytou věž, jsme se vydali dál vstříc dalším skalám.

S Davidem jsme usoudili, že nejlépe bude, když s kamarády utvoříme čtveřici, která se skalami bude protloukat pospolu. Nedovedli jsme si vůbec představit, že každou věž a každou cestu budeme hledat v průvodci. A to máme nějaké orientační schopnosti! Jak se ukázalo, nápad to byl zdařilý.

Třetí věž, kterou jsme vyhlédli, tedy kluci určili, byl Oldříšek. Naše dvojka se pustila do Normální cesty za III. a kolegové do její varianty za IV. Obě cesty se ukázaly jako zajímavé spáry. Hlavně pak pro nás druholezce. David cestu s přehledem zdolal, ač v ní dokonce založil dvě jištění. Vítek se s Večerní variantou také pěkně popral (opět si vyzkoušel, jak drží frendy) a pak jsme přišli na řadu my s Hanzem. Honza se do lezení pustil bez rukavic, za což pěkně pykal; Já zase se svou láskou ke spárám. výsledkem toho všeho bylo, že jsme zhruba pětimetrové cesty lezli asi dvacet minut. Já se ve své spáře mrskal jako kapr, nebyl jsem ji schopen zdolat, protože mi nějak nedržely nohy, a Honza div nepukl bolestí, která svírala jeho přemrzlé prsty. Nakonec jsme se všichni šťastně objevili na vrcholu Oldříška. Hanz zvažoval odchod do teplých krajín, ale nakonec rozmrzl a nenechal v tom Vítka samotného a pokračoval v lezení. Když jsme všichni slanili, kluci si vybrali IV. pod slaněním. My jsme mezi tím vylezli na Morčouna Severní a Jižní komíny, oba za II. (Později jsme se dozvěděli, že Adam několik hodin po nás tyto komíny dolů už ani neslézal, ale rovnou je proskočil až na tvrdou zem skrytou pod bezpečí nahánějící vrstvou sněhu) Pak jsme se vrátili pod Oldříška a vyměnili jsme si s pány kluky lezecké terény. Znovu jsem vzdával holt Davidovi, jelikož dnes potřetí prokázal, jak mu lezení šlape.

Dalším naším zastavením byla pod okrajem turistické cesty schovaná Okrajová věž. Na tu naše čtveřice podnikla sólo výstup Variantou Severozápadní hrany za IV. Po boji na Oldříška byla tato cesta za odměnu. Dolů jsme sjeli-slezli Náhorní spárkou, která v ideálních podmínkách letošní zimy byla za II.

Za vytrvalého sněžení a v dostatečně silném větru jsme spokojeně šlapali závěje směrem k Dolní Lysé skále. Tam jsme již řádně zmáchaní lezli sólo jakousi II., ve které jsme krom Hanze všichni postupně a svorně zabloudili, a to když jsme se vydali k jakési hraně, která končila jen sněhovou plochou a srázem kamsi do hlubin. Nicméně jsme se všichni vrátili do směru, který jako první vyznačil Honza, ač nebylo snadné najít jeho stopy, protože vítr a sněhulenice dělaly své. Z vrcholu Dolní Lysé jsme sestoupili jedničkovým žlabem-tobogánem, který chvílemi hrozil, že nás vyplivne až tam, kde zemská tíže táhne více, než je zdrávo.

Nicméně jsme sešup z Lysé zvládli a pokračovali ke Koblížkovi, jenž je prý zdejší „klasou“. Jediný jsem se nenamáhal pokusy, jelikož cesta za III. už od prvního pohledu vzbuzovala respekt a dojem, že lezba zde je z oblasti sci-fi. Pánové však takový dojem neměli a několik pokusů dali. Nadějně vypadal David, který jeden moment vypadal na to, že udělá alespoň první krok. Škoda že se mu to nepovedlo, protože jsem byl docela zvědav, a kluci jistě také, až se dostane na uklouzanou plotnu nad převislou hranou, která ho měla vést dál – určitě by to byl pěkný pád do udupaného měkkého sněhu. Krom Davida nás rozveselil Hanz, jenž při nástupu ukázal, jak se padá pod hranu na záda. V době cviků na Koblížka jsme se zastavili na jednom místě déle, než bylo zdrávo, a začala nám být poprvé zima. Sice jsme všichni měli náhradní oblečení, ale převlékat se nám v tak krásném počasí v mínus pěti nechtělo. Zde nás podruhé přepadla myšlenka, že bychom vlastně mohli mít dost. Hlavní propagátor Vítek však byl ukamenován a pokračovali jsme ve výstupu a sestupu směrem k oblasti kolem Frýdlantské věže. Zde jsme po delší době potkali i jiné lezce. Většina z nich zdatně bojovala i na druhé frontě tohoto závodu, v pití. S jedním takovým měl malý incident David; zřejmě nedokázal odhadnout, jak nepříjemní mohou být opilci, i když jsou to závodníci jako my. Vše se však po několikaminutovém válení ve sněhu rychle vyřešilo a my jsme mohli dorazit k Borové věži, na kterou jsme vystoupili I. komínem z náhorní strany a sestoupili podobným v jeho sousedství.

To mělo být z lezení v podstatě všechno a měli jsme se věnovat už jen druhé neméně důležité disciplíně, ale přesto nás čekaly dva lezecké zážitky. U obou jsme byli my s Davidem. Kluci naštěstí nebo bohužel prožili jen jeden. Tím bylo stavění, které jsme uskutečnili na zhruba 4metrový kámen vedle turistické cesty. Vrchol štru dobyl nejprve Vítek, jemuž dělal oporu David, jemuž dělali sokly Hanz a Milouš. Poté se za pomoci na vrcholu přebývajícího Vítka ocitl i David, kterého jsme ze spodu postřkovali. Náš počín vzbudil nadšení u nás sledujících pořadatelů, kteří se velmi bavili a za odměnu nás zvěčnili na věčnou (dokud digitální přístroje budou) památku na svůj fotoaparát. Odtud jsme se rozjaření a poměrně unavení vraceli směrem ke Kozovi. Když jsem v úvodu prohlásil, že naše dvojice neměla téměř žádné cíle, nebyla to úplně pravda. S Davidem jsme se totiž dohodli, že během našeho prvního ročníku zdoláme alespoň patnáct cest. K tomu číslu nám chyběly dvě. Na místě odbočky k Picu 60. výročí VŘSR jsme se rozhodli, že svůj cíl splníme. Kluci pokračovali za teplem a suchem a nás čekala velká zábava.

Pod skalou jsme se dohodli tak, že David vyleze výrazný kout Rudí komisaři, IV., a já poté dobudu trojkovou spáru Výzva k exilu. První úkol David splnil velmi lehce, sic si dnes poprvé vyzkoušel, jak drží frendy. Já jsem se za ním lopotil až hanba, ale za jeho povzbuzování a za pomoci rad další dvojice (která skončila v závodě dru-

há) jsem vrchu dosáhl. Dolů jsme slezli buď jedničkou, či čtyřkou. Ale podle obtížnosti a morálové nepříjemnosti jsme rozhodli, že to byla zaručeně IV. Pak měl přijít můj majstrštyk. V době, kdy druhá dvojice slézala skálu IV., kterou jsme nahoru vystoupili, začal jsem bojovat ve zmiňované trojce. Měla to být naše dokonce 16. cesta!, která se však podle pravidel o dvou cestách na jednu věž počítat už nemohla. No ano! Ale vše bylo malinko jinak.

Spáru jsem nejprve třikrát sjel po břiše z její první poloviny až dolů. To už byli chlupci dole a šuškali si, že u téhle legrace snad ani nemusí být. A odešli. Já neohroženě pokračoval dál v dobývání. Chtěl jsem, chtěl! Vždyť jsem to Davidovi slíbil. Založil jsem frend v půlce délky spáry a chtěl jsem pokračovat. Jenže opět jsem zradil sám sebe a znovu jsem uklouzl. Frend mě zachytil, tentokrát jsem nezhučel až dolů. Vytušil jsem, že místo nad frendem – zde se tvořil nepatrný převísek, nad nějž bylo třeba dát nohu – je klíčové a zároveň poslední nepříjemné. Protože jsem nechtěl znovu padat, strčil jsem do spáry nad převískem levé koleno, přes které jsem se chtěl postavit. A pak jsme nezažili nic než legraci! Koleno a holeň nešly ze spáry vyndat! Ve Výzvě k exilu jsem si prožil krásných 45 minut až hodinu zavěšený za nohu. Nejprve jsem poznal, co je hysterie, a poté panika. Volal jsem všechny svaté a Davida, aby sehnal polici a majzlík. Čekal jsem, že přijdu o nohu, že umrznu nebo umřu vysílením!

Nic z toho se však nestalo. David a přivolaná pomoc mou nohu vyprostili a vysvobodili mě ze zajetí blbosti. Lezecký závod jsme tak skončili kolem šesté. Co bylo u Kozy, už nestojí za zmínku, pít se dá přeci všude!

Můj dík patří Davidovi za radost a nadšení, které jsme spolu prožili, a za péči, kterou mi poskytnul, když jsem si tak visel, a neznámému Honzovi, který pomohl při záchraně mé nebohé nohy a napomohl tomu, že jsem mohl napsat tuto vzpomínku na našeho prvního Jizerského člověka.

Velká gratulace putuje k Adamovi, Popardovi a psu Badovi, protože se stali Jizerskými člověky pro rok 2013!

Milouš

III.

Tak už je to konečně tady! Další ročník skvělého závodu Jizerský člověk bude za dva dny! Doma nemůžu usnout, a když už se to podaří, stejně mě ze snu o zasněžené divočině budí hryzavá myšlenka, jestli je vůbec hezký a charakterní, že chci prostě vyhrát. Titul je pro nás velká čest, naposledy se uděloval v roce 2009, a letos budou od té doby poprvé regulérní podmínky, těmi se v závodech Jizerský člověk rozumí dostatek sně-

hu a ledu ve stěnách, spárách, i všude jinde, což velmi ztěžuje, spíš až znemožňuje, lezení těžkých cest, zvláště plotnového charakteru. Je jasný, že závodit budeme opravdu hodně. Vlastně chceme jednoduše makat, co to dá. To se nám myslím splnilo, a za sebe můžu říct, že jsem se zkoumáním odolnosti, množství sil a energie, motivace a morálu, velice spokojen. Takhle do hloubky jsem to totiž nikdy netestoval, a to je teprve začátek.

Naše bilance z předchozích ročníků je asi taková:

2011 – seznamování, nadšení, hodnotný a krásný prvovýstup a spousta legrace

2012 – opravdové závodění, hodně lezení i pití, katastrofální závěr v podobě Adamova přetrženého vazů

Takže 2013 test, co z těch našich tělíček jde vymáčknout, když se člověk snaží. Upřímně a tak trochu zahanbeně přiznávám, že cokoliv jiného než titul by pro mě bylo zklamání. Ambice, hrozný svinstvo, ale když já ho tak chtěl!!!

Už na parkovišti je vidět, že nálada bude opět skvělá, nás s Ádou hřeje u srdce zejména krásné zastoupení LKP – FC UNTERHOLZ, v podobě dalších 4, všem dobře známých borců, kteří u mě po těchto silných společných zážitcích zase o něco „stoupli na ceně“, čímž žádnopádně nemíním naznačovat, že bych si chlapců doposud vážil málo, naopak, však víte, jak to je se zážitky lezeckého kalibru. Jen ten ženský tým nám stále chybí, milé dámy, doufám, že se příští rok osmělíte!

Zanechávajíc veselý zbytek LKP-UNTERHOLZ velkotýmu na parkovišti, rozvázným středním tempem se rozehříváme v prvním kopečku, a probíráme varianty trasy. Obvyklé hlavní hřiště procházíme bez zastávky, zdržíme se na chvíli až u Oldříška, kde zklamaně zapomínáme na jedno z plánovaných VIc na Morčouna, a taktéž na krásnou Západní stěnu na Oldříška V-VI. Ambice se střetávají s realitou. Sníh je všude, a je ho hodně. Rozhodujeme se napálit to až nahoru na Stržový vrch, a projít trasu odzadu, řka, že ty klasický cesty na prvním kopečku známe jako své boty, takže za tmy a po předchozím lezení ve svazích Stržáku je dáme pořád jako prd. Prd... Po hezkém svižném pochodu hlubočákem již využíváme menší úlevu chůzí v Bádových stopách, pokud to jde. Když dorazíme pod první věž – Panenku, výskáme si v dobré náladě. Adam ji zdolá bez problému, já za ním a už si podáváme ruce a se smíchem slaňujeme každý na jednu stranu věže. Naše první cesta s lanem, ze třech, vlastně čtyřech celkově. Tedy vylezených, a jedné slezené..

Jupí! To jsou panečku podmínky! To si užijeme legrace! Áááh, potěší nás Jameson chlapskou chutí.

Hrnu se namotivován pod parádní Pravou s. spáru na Hradby za pět. Led. Špatný. No co, stejně to zkusím, jestli je ta příroda silnější než já! Nástup. „Jo, pojed!“ povzbuzuje Áda. Jedu. Ovšem na špatnou stranu. Fakt je silnější, ale čekal jsem to, tak

jdu trochu zklamaně vedle na Piliřovou spáru IV, s tím, že bod je v pytli, ale zas to bude pohodovka, když je o stupeň lehčí. Po urputném boji vyráží první krůpěj potu a já v pohodovce odlepuji i druhou nohu od země. Hrozná bitka, oblaka sněhu lítají všude, občas se z nich vynoří názvy oblíbených částí těla, ale dobívám menší římsičku, kde se spára mění v mělký žlábek a rozdvojuje. Hádejte, co v něm je. Ledík. Metám košťátkem jako dřas, ale pozice není zrovna na pohodu, tak se začnu štrachat, abych se trochu líp uvelebil a vymyslel co dál. „Dej si frienda“ radí Adam. „A joooo“ řítím se dolů, překvapen že jsem na to ani nepomyslel. Během tohoto rychlého návratu na základnu se jizerská žula plnou silou zakusuje do mého vypaseného podvozku a kolene. Áda nástup nedává, tak se jde bitkovat s přírodou na mém prvním kolbišti vedle. Rve se statečně a dolézá do místa pro frienda, leč, příroda je silnější i než on a tak slézá. Přestávám si hladit prdel, ve které je víc dírek než bych zrovna potřeboval, a koleno, a mrknutím zapomínám na Střední s. spáru V, která je zaledněná ještě víc. Jdu pykat do kouta na Převislou cestu IV-V, už bez lana. Vršek zle zasněžen, ale co, „nejsme přece žádný omáčky, že!“ myslím si, ještě když při traverzu v převisu tlačím nohu v těžké pohorce téměř do rozštěpu. Po 20ti minutách hrabání sněhu z výlezového, zarostlého žlábků, a pár chvilkách hlubokého dýchání a hledání úlevových pozic, Omáčka volá, že se necítí vůbec dobře, že to nejde. Pokus o rozštěp nazpět. Ne. Omáčka dostává strach, co bude dál, a nastiňuje dolů již poněkud neklidně vyhlížejícímu partákovi, ústup skokem přes kout do plotny Zimní hrany VI-VIb, pod kterou vypadá množství navátého sněhu jako celkem hezký dopad.

5 vteřin počítání brzdného účinku řítě, řítící se šestkovou plotnou, skok, a jsem dole, tentokrát bez újmy.

Nedám si říct a zkouším to koutem přímo. Spárka krásná, převis, hm, převislejší než vypadá, žába, tutová pěst, a už z téměř vodorovné polohy hlásím, že vršek je kupodivu úplně stejně na pytel, jen to lezení je těžší, a před hrozbou nekontrolovaného pádu po hlavě se rozhoduji uniknout již natrénovaným skokem do plotny. Pouštím se, odrážím a skáču. Adam divně kouká, proč nejsem dole. Já koukám ještě divněji a vytřeštěně obracím zrak k pravé pěsti, která zůstala ve spáře a já, naštěstí stále stejně pevně spojen s ní, se houpu ve vzduchu nad koutem. One fist trick. Vysvobodím se, již opatrněji skáču a společně zapytlujeme ještě Severní c. III. Nakonec Hradby zdoláme Západním komínem III, žádná lahoda, dolů kýženým Komínem nad průchodem IV, s bilancí 4 pytlů a 2 vylezených cest. Nic se nám naštěstí nestalo, a respekt zdravě roste cestou k Oldřichovské věži, kterou dáváme v pohodě za sebou Komínovou II a N.c. I dolů.

Pod Žralokem přijde na Bád'u krize, tak ho balíme do Ádovy péřovky. Já se vydávám do Pěšťovky V, se slovy „ale to, co jsme loni tak v pohodě lezli, byla ta trojka

vpravo, hm tak jo, 5 bodů.. “ Do dle statistik pořadatelů zřejmě nejtěžší cesty závodu (resp. jedné ze dvou – kluci z Liberce dali myslím nějakou V-ku u Zvonu), nalézám bez lana. A kde jsi teď, co, ty vole Respekte?! Stoupám přímo nad Bád'ou, a zjišťuji, že to nakonec není nijak málo vysoko. Cesta z police přes břicho houstne a spára se v převísku rozšiřuje. V tom mi ujede noha z krystalu a sranda končí, málem jsem sletěl, místo respektu se dostaví už rovnou strach, a já se snažím co nejlíp uvelebit za koleno a pěst ve spáře, zklidnit dech a soustředit se jen na lezení. Spára je na pěst už široká, místy zaledněná, a koštětem na sebe sypu laviny sněhu, takže musím následně ometat již ometené stupy, spáru, a oči, abych viděl kde je vůbec “nahore“. Vyhrabávám ze sněhu zamrzlý žlábek, kam opatrně dávám špatnou žábu, která naštěstí ve skvělém promodelu bobřích rukavic Obrworks drží, takže už můžu kutat šuple ve sněhu a vzápětí konečně pohladit stromek na vršku. Adama nabádám, že by bylo rozumný mi hodit normálkou lano, nebyla to nijak hezká legrace. Nechce. Respekt na něj kálí stejně jako na mě a tak stoupá, zatímco já omotávám stromeček, cvakám do něj odsedku, a jak si opatrně vydupávám pevný stupy pro zapření nohou, spojuji sešité smyčky, co jsem měl přes rameno, do sebe a provlékám okem sedáku. Do takového lasa se totiž, ze stoje na Žralokovi, chytá bejček, který hekne „DU“, čímž nás oba dost vyděsí, ve stejné chvíli chytajíc laso ze smyček, které se mi houpá mezi nohama od oka sedáku, a s jehož pomocí už v pohodě dobíjí vršek. Když si pak podáváme ruce, chechtáme se, jak jsme na to zase vyžráli, že se nám nic nestalo. Oslavíme to Jamesonem a jde se na Srdce, který po Adamově nepěkným pádu do komína dáváme poněkud bouldrovou Variantou N.c. IV a dolů originálem I. Občerstvujeme se za stálého opatrování Bádi, kterému je pořád zima. Na Rozeklané věži si N.c. I zpestřujeme veselým přeskokem tam a zpět, v těch místech to je slušný kamenný bludiště. Čapku vynecháváme a taktizujeme, co dál.

Výlez na Smrkový kámen mi v zimě nedělá vůbec dobře, tak se moc netěším, a nastupuji první, abych se utužil. Jižní koutek IV. Spára v pohodě, na vrcholový blok ale výšvih nedám, tak čekám na balvanu pod ním na Ádu, a radím jak vyžrát na výlez ze spáry. Už je u mě, po pár pokusech vybírá klíčový krystal pro nohu a parádním stylem dává výšvih na vrchol. Opakujeme rodeo ze Žraloka, tentokrát jsem zalasován já a lasem se stává provázek od košťátka. To jsme se krásně doplnili, smyčka se uzavírá. Ještě hrozná patálie na Želvu a jde se dál.

Kovadlina nic, mraky sněhu, tak rovnou na Dvojitou věž pod ní. Lezeme s lanem N.c. II, která dlouho odolává, než se mi vůbec podaří nastoupit do spárky na vrcholovém bloku. Adam na moji žádost zřizuje stand o stromek a já se probíjím, prometávám, na vrchol. Zima. Spárka je ošklivě ledová, noha drží až při několikatém opatrném pokusu. Špatně ale přece. Postavím se a při další cestě nahoru už snad ani nedý-

chám. Na koště kvůli možnosti ztráty rovnováhy na ledu nemůžu dozadu sahat, tak hrabu a čistím holýma rukama. Opravdově holýma, protože o krystaly vyčnívající z ledu se slabé rukavičky roztrhají na kusy během pár metrů. Otevřený žlábek a žába v jeho ledu, zase. Spárka výš mizí, a jak moje nohy tancují na zledovatělých výstupcích okraje spáry, začínám opatrně hrabat šuplík pro pravou ruku. K mojí hrůze vrstva sněhu na skále vůbec neдрží, a není, navzdory dnešním podmínkám nikterak silná. Nakonec plácám spíše bábovičku velikosti větší pěsti, než pěkný šuplík, a opatrně vzlínám. Jištění v této cestě za těchto podmínek nejde dát. Prostě se nesmí spadnout. Vršek už se pokládá a já ze žlábků opatrně kladu nohy na nerovnosti po předchozí cestě rukou – šest báboviček, které jsem tam nechal Adamovi na cestu. Konečně sedím, spíš ležím, zakloněný ve sněhu na vršku a dobírám Adama, kterému pevně věřím, že nespadne. Slaňák pochopitelně nikde, a šupa do údolí velká. Leze v pohodě a za chvíli nahoře říká, ať už vstanu z toho sněhu. Já při lezení ale zle vymrznu, a jištění se zadkem ve sněhu mi nijak moc nepomohlo. Zuby mi cvakají téměř nepřetržitě, ani jeden z nás se tomu ale nesměje. Teda ne moc. To byla chvíle, kdy mi byla zima, jinak pořád pohoda. Slaníme pod blok každý na jednu stranu a slézáme údolku Severním koutem II.

Cestou už Ádu vesele připravuju na Komínové věže. „Teď něco uvidíš, to je parádní komín, a hrozná legrace, pecka!“ Při slézání touhle impozantní legrací (Troglobiont III), mě posílá do prdele, když mu ujede noha a málem schrástí. Dost se vedle něj a šikmo vzhůru v komíně směju, ne škodolibě kamarádovi, ale tomu, že tohle je vlastně docela nebezpečný koníček, který si tak náramně užíváme. Ovšem jen v duchu, protože kdybych povolil břicho, poroučím se dobrých 15m na dno komína, kde po bezpečném přistání zakládáme první depo. Podává se energetický gel, teplý ionťák, teplá voda, a protože tyto doplňky jak známo nenahrazují pestrou stravu, zakousneme to chlebem s klobásou, a připijíme Jamesonem na zdar závodu. Balím si cigárko. Adam nasazuje náhradní ponožky, které vkládá i s nohama do igelitek, já měním spodní vrstvu propocené termoprádla. Už jste se někdy vyskytli ve vánici do půl těla nebo v trenkách? Je to vtipné, stejně jako při výměně spodního dílu a kalhot u Koblížka. Vysápat se ze dna komína není úplně lehké a zjišťujeme, že začíná jít do tuhého. Na Borové věži už na nás po zdolání JZ komína I čeká Badik, který dávno překonal krizi od Žraloka, a dává si pro něj důvěrně známou Normálku za I. Chvíli mu vysvětluji, že na legraci při sjíždění z vršku do komína cestou Přeskokové jednání VI s námi nemůže, ale stejně s ním musím nakonec slézt Normálkou a trochu mu dolů pomoci. Dolů to jde vždycky hůř. Pak zas nahoru a šup za Ádou vesele sjíždět Levý koutový komín III.

Potemnělá šedivá stěna vánice, jak jsme ji se smíchem pozorovali z pěkného počasí shora od Panenky, nás už dávno pohltila, a teď se pro změnu zase směje nám.

Jen ať se směje, pošleme tam Boulderspáru za VIc, 9bodů bude v kapse a budem se smát zase my! V Boulderspáře posílám dlouho akorát tak držky do frienda. Marně. S každým pokusem se dostanu výš, bitka je to zuřivá, finálním ji téměř dávám. Téměř. Po hodině se dost vyčerpaný, se zle potlučeným kolenem a zmrzlým partákem, směju leda tak křeči v boku, která mě překvapí při cestě k Frýdlantské věži, a posílá regulérně k zemi. Na kolena ale nepadnu, ustojím to a za chvílku už vesele vykládám Adamovi, jaký jsem měl nevšední zážitek. Naše poslední veselí na delší dobu. Malou Frýdlantskou jsme nakonec dali Severní pravou cestou II, Severní c.II dolů. Nikterak lehké to nebylo. Plánované cesty na Frýdlantskou jsou moc zasněžené, tak Adam zkouší Severní spáru III-IV. V převisu uklouzne ale udrží to, a hodně tvrdě se proboují na vršek. Bohužel, výlez je katastrofální, a já se o něj dost bojím. Po urputném boji, zuřivém ometání a hanlivém titulování sněhu, skáče dolů na šilenej dopad, kde je obrovské šutr kterej taky trefí, a já zažívám největší strach závodu. Naštěstí je v pohodě a v mých očích v tu chvíli velkým hrdinou, protože já se potácím vysátý z Boulderspáry dole v hlubokém sněhu, bez možnosti jakkoliv ho chytat kvůli bloku pod ním... Jsem rád, že to nemusím ani zkoušet. Marně hledáme jiné možnosti, než je komín Normálky, nic nepustí, a tak se za chvíli už dost ztěžka vyhekám ke slaňáku hodně úzkým komínem. Obhlížím sestupovou trasu, která zdola nešla, a tak nějak jsme doufali, že ze shora to půjde líp. Nepřipadá v úvahu. Nevesele si pográtulujeme k dobytí vrcholu, a cestou dolů, nejprve Adam a pak já, vymýšlíme sami sobě, nikoliv navzájem, různá nelichotivá přívzviska, za tuhle legraci při slézání stejného komína dolů, kterou jsme si přivodili absencí lana na vrcholku. Komínovi nadáváme také, to už oba svorně. Pochopitelně dole, dostatečně vynadávaní, se nesmyslným hledáním viníka vůbec nezabýváme a jdeme se uklidnit na Koblížka. Při zkoušení normálky i přes totálně ledový nástupový chyt, zjišťuji, kolik sil jsem v Boulderspáře vyplýval. Ani jeden si neškrtneme, ale aspoň si tentokrát odnášíme v pořádku všechny zbývající křížové vazy. Jamesona odnášíme o něco méně, a taky převlékáme kalhoty, já i podvlíkačky a ponožky, vyndáme čelovky, a pokecáme s kolemjdoucími závodníky, prvními lidmi krom Makaka, které během závodu potkáváme. Už se vracejí ke Koze. Vypadají naprosto v pohodě, stejně jako nabušení týpci, kteří okolo nás proběhli při mém omlácování kolen v Boulderspáře. Kvapem se stmívá. Na vítězství už v podstatě nepomýšlíme, ale to neřešíme, a makáme pořád stejně. S mojí menší asistencí a jistěním dává Badík ještě dlouhatánskou Normální cestu I na Horní Lysou věž, stejně jako zbytek týmu LKP-Unterholz A. Jameson chutná pořád líp.

Podsvětí rovnou vynecháváme, a po mnoha marných pokusech, za přihlížení mně velmi milé partičky Liberec/Jablonec, zvláště krásné Tínky, pytlíme JZ hranu II a J stěnu III na Skalní bránu. Vůbec nás to nerozhodí, a užíváme si Jamesona, kterým

ťukáme o podobný drink našich největších „soupeřů“. Píšu v uvozovkách, protože by se lépe hodilo parťáků, vzhledem k atmosféře, v níž jsme seskotačili níž na Okrajovou věž, kde dáváme všichni sólo ve vláčku Šup šup V, a je to jeden z nejmilejších momentů závodu, povídáme si, radíme, povzbuzujeme, dole po sjezdu Náhorní spárkou I-II děláme blbiny a Jameson chutná skvěle. Legrace, kamarádi, a radost z toho že se máme rádi a děláme společně, co nás baví. Taky nás možná trochu zahřálo na duši teplo lidské společnosti, po celodenním, osamoceném plahočení divokým srázem Stržáku, v bludišti skal a šutrů, romanticky podkresleným vánicí a hromadama sněhu.

Oldříšek jde na řadu. Áda dává v pohodě sólo Sokolík IV, a po mém prvním, nejnadějnějším pokusu kdy padám už z police, slézám dolů, protože mně to nejde. Potřebná síla vola do sokola zůstala kdesi v Boulderspáře, a vůl je najednou těžce marnej. Přesto hrdě odmítá Adamovy pokusy přizvednout ten černošskej podvozek, a nakonec úmorným, asi 20., nebo třeba 50. pokusem, je zlý Oldřich dobyt kompletně. Severní kout IV, který mě čeká dolů, znám již dobře a vím, že to nebude legrace, ale po menším zaseknutí ruky v odpočívající žábě, návratu, odseknutí, několika ujištění, ať mě parťák chytá, že každou chvíli určitě poletím, slézám naprosto staticky dolů, a dožadují se nervy léčícího, irského nápoje. Pociťuji těžký nedostatek síly, a oba se shodujeme, že únava dosáhla už dost divokých měřítek.

U Morčouna nic neřešíme a jdeme N.C. II, dolez na vršek trochu legrace, hlavně při pomyšlení na cestu dolů. Vyčerpaně, ale už zase se šťastným úsměvem si podáváme ruce, a Adam hned mizí dolů. Doslova. Hup! Seskakuje na polici pod vrcholem, čímž se mi ztrácí z očí a já slyším nějaký zachrastění. Vzápětí zjišťuji, že při onom zachrastění se Adam řítí dolů komínem, protože na mě volá dost vyjeveně zezdola, ať na polici rozhodně neskáču, a slezu to po břiše jako nahoru. Nic jiného jsem v plánu ani neměl.

Na body a závod už delší dobu nemyslíme, plníme úkol – prostě to všechno vylézt, nebo se o to aspoň pokusit, jak to půjde nejlíp.

Ujišťuju se, že je parťák v cajku, a pokračujeme na Pic 60. Výročí VŘSR. Skoro nemluvíme, únava je těžká jako všechny tuny sněhu, kterými jsme se už dnes prohrabali, prometali, prováleli, a pročůrali. A to je hodně tun. Pod nástupem Rudých komisařů IV nastiňuji Ádovi moji aktuální kondici, síly z Boulderspáry prostě chybí, a já v dálce, ovšem né moc velké, rozeznávám obrysy Popardova dna. Parťák chápe, tak se toho chápe, a mastí nahoru koutovou spárou. V tomhle stavu a podmínkách je to podle mě velký výkon, i přes nějaký to upadnutí do camalotu pod vrškem. Jeden z největších co jsme v závodě předvedli, a kterým mě hlavně motivoval a dal impuls, takže jsem se trochu vzchopil a už s úsměvem mu hlásím z police pod spárou, že moje tělo si spletlo tři kroky od země na kámen s těžkým, dvouminutovým hokejovým střídáním.

Hlásí podobné dojmy, čímž mě uklidňuje ještě víc, nejsem teda takovej měkota, a za chvíli stojíme společně na dalším vrcholu. Ani se neodvazuji, a sebekriticky rychle vyhodnotím, že obvyklé slézání Výzvy k exilu III by pro mě teď bylo bez jistění nebezpečný. Áda tedy opět usedá, a já při slézání předvádím zkrácenou, ale o to zoufalější verzi Mílovy patálie z 2. dílu. Dole celkem pobaveně pozoruju mžitky, a partákoví, kterému se noha při slézání zasekla tamtéž, vykládám, ať se neleká, že možná omdlím. „Na to se vy*er!“ Teplé slovo vždy povzbudí, a tak jdu teda v závěsu za Adamem dál, na Gorilu. Lezeme N.C. I nahoru, a Mikrospáru IV dolů. Pochopitelně vše sólo, protože při smotávání lana už musíme docela dost vyklepávat, náročná to činnost, a navíc je to relativně nízko. Áda v pohodě, já se hodně špatně zaseknu v klíčovém kroku zápěstím ve spáře, a v tom mi uklouzne noha. Včas přiskočivší Adam mě na poslední chvíli podepřením ujeté nohy, zachraňuje od zlomené ruky. Seseru se tedy z Mikrospáry naštěstí vcelku, ale ruka zle bolí. Pardon za ta slova, silné zážitky vyžadují silné výrazy. Zle demoralizován nejhorším zážitkem v závodě přemýšlím, jak málo chybělo k ošklivému zranění. Jameson pomáhá..... Zbývá Sněhulák, a nálada se stává takřka slavnostní, což na nás teda navenek není nijak znát, protože se už oba sotva melem, a ještě se tomu skoro smějem, jak jsme totál na dno vyčerpaní. Adam zkouší Normálku, ale je hrozně uklouzaná, a přes led to nahoru prostě nejde. Z povinnosti to zkusím taky, vše na stejné polici potvrzují, a už dopijíme na oslavu konce lezecké části zbytek vynikajícího Jamesona. Mňam!

Plácnem si s pocitem dobře odvedené zábavy a cestou dolů plánujeme, co si dáme dobrého, a jak si ťuknem na oslavu jedním symbolickým magickým vočkem, pak si hezky zahrajem, dáme možná pivo na chuť, a na chlast prdíme. Přemýšlíme, jak na tom budou kluci, jednomyslně zavrhneme možnost přeběhnutí na protější kopec ke Zvonu, a někdy kolem půl 9 - 9 začínáme společenskou část. Půlka stáje LKP-Unterholz už spí, já po přivítání vytahuji z auta nástroje, a při vyplňování startovní listiny hraju s klukama občas na harmoniku, občas na kytaru. „Vokoo, Janinko nejmi-lejší!“ oslavuju. „Dvě voka, a nos mi to rovnou takhle po dvou“ trumfuje mě Adam a probíhá realizace našeho plánu, že já budu hrát na kytaru, abychom byli hodně veselí, měli radost a žízeň, takže budu pít míň, aby mi to šlo. Hrát budu co nejveseleji, aby Áda měl co největší žízeň a dohnal, co já v pití kvůli kytaře zanedbal. Naše střídme plány na decentní večer plný kultury, seznamování s novými lidmi, a třeba i lovu, se utápějí v magickém moři vočí, jedeme v kolejích zkušených loňských rekordmanů. Už ve skalách jsme si připadali hodně vyčerpaní, a proti několika málo závodníkům, které jsme potkali, naprosto marní, takže naděje na vítězství moc nebyla. Ale nějak jsme na to ani moc nemysleli a užívali si toho, že v hospodě nebyl vůbec žádný sníh, a my mohli chodit klidně do půl těla... Výkon v předchozí lezecké části se na nás ale přeci

jen hodně podepsal, katalyzátor ve formě části společenské s ním taky něco udělal, těžko říct, jestli zesílil či zeslabil, ale po nějakým tom paření jsme začali těžce umdlávat a pospávat jako zbytek prachovské stáje. Letos jsem se vyhlášení dožil já, a tak jsem mohl překvapeně zvednout trofej nad hlavou, radovat se, a hlavně si také vychutnávat gratulace ženského krasotýmu. Óóó, mňam, a tralala!

S Adamem se můžeme titulovat JIZERSKÝ ČLOVĚK! Je to čest, a taky radost, že jsme titul přivezli do Prachova! Dobyli jsme celkem 19 věží, vylezenými či slezenými 33 cestami. 88 bodů lezeckých, pití už přesně nevím. Průměrná obtížnost uspokojivých 2,6666. Byl to krásný závod, a super lidi, jako vždy. Velké díky Adamovi, Bambimu, Honzovi, Lachtanovi, Mílovi, všem zúčastněným, Kozovi a rodince, zvláště pak Janince! Po nějakých 14ti dnech jsem byl už v cajku a většina modřin téměř vybledla, ale těšeníčko na další ročník začalo už dávno předtím!

Ještě bych chtěl napsat, že případnému dámskému týmu LKP poskytnu rád všechny možné informace o cestách, společný trénink a seznámení s oblastí, a ještě Vás, Krasomily, vynesu na koni pod první skálu, když se hrdinně zúčastníte dalšího ročníku!

Obrovskej, symbolickej PLÁC, klucíí!!!!!!

Pepard

Prachovský výšvih 2013

V sobotu 15. 6. 2013 proběhl druhý ročník závodu Prachovský výšvih pořádaný sportovně-volnomyšlenkářským spolkem FC Unterholz. Startu na Blatech se zúčastnil rekordní počet 33 závodníků, z toho 3 dvojice v kategorii ženy (12 piv), 9 dvojic v kategorii muži (20 piv) a v královské kategorii jednotlivci muži 3 závodníci (13 piv). Proti loňskému ročníku jsme provedli několik organizačních úprav. K největším změnám patřilo prodloužení závodní trasy, opět s třemi kontrolními body, a také změna cílového bodu z příliš exponované Přivýšiny ke křížku na Bradech.

Letošní ročník přilákal na start kromě obhájců prvenství Starocha a Kedlase také mnoho nových tváří, které zaručovaly kvalitu závodu. Především borce startující v kategorii jednotlivci a také spřátelený tým jménem 3 promile, který můžete znát ze startu Tour de Bière.

Počasí bylo opět perfektní, a proto mohl být ve 14:30 otevřen první startovní lahvač. Někteří borci okamžitě po jeho vypití vystřeli na trať závodu, jiní řešili technické problémy způsobené touhou zvítězit a někteří zvolili taktiku vyčkávací. Ta se ovšem později ukázala velmi záludná a vedla k dezorientaci a ztrátě všech členů týmu 3 promile v lese.

Průběh závodu lze už jen těžko popsat, ovšem nutno říct, že atmosféra byla vskutku závodní. Nejlépe za ni hovoří čas 1:48:23, v kterém dosáhli cíle letošní vítězové, tým Bratři, ve složení Dvořky ml. a Mates a vylepšili tak vítězný čas v kategorii dvojic mužů o 22 minut! Také v kategorii dvojic dívek byl zásluhou Křehkých poupat Pafči a Páji vylepšen čas loňských vítězek o 16 minut a ustanoven nový traťový rekord 2:36:48!

Kategorie jednotlivců mužů našla poprvé své odvážlivce a s basou 13 piv vyrazili do závodu tři borci ukryti pod pseudonymy Míla Tomek, Kristián Kodet a Kopča. První dva borci se na trati rvali o prvenství do posledních metrů závodu a dosáhli úctyhodných časů. Míla Tomek proběhl cílovou páskou v čase 2:21:45, následován Kristiánem Kodetem s 15 minutovou ztrátou. Oba se bohužel nevyhnuli 30 minutové penalizaci. Taktika, kterou zvolil Kopča, byla sice o něco pomalejší, avšak stylová. Svou basu provedl lesem v pohodovém tempu zakončeném časem 3:53:20 bez penalizace a známek únavy.

V cíli tou dobou již probíhala zábava v plném proudu. Zpívalo se a radovalo z krásného závodu, který jsme si opět náramně užili. Díky patří především kamarádům, kteří nám pomohli s organizací a kteří nás přišli na trať závodu podpořit.

Závěrem bychom rádi všechny pozvali na konání již třetího ročníku Prachovského výšvihu, který proběhne v sobotu 14. 6. 2014 s motem: Kdo se bojí, nesmí s basou do lesa!

Výsledky závodu:

Kategorie dvojice muži (13 piv)

Závodník	Tým	Čas	Penalizace	Celkový čas	Umístění
Míla Tomek	FC Unterholz	2:21:45	+30	2:51:45	1.
Kristián Kodet	LKP	2:36:18	+30	3:06:18	2.
Kopča	Muži 1	3:53:20	---	3:53:20	3.

Kategorie dvojice ženy (12 piv)

Závodnice	Tým	Čas	Penalizace	Celkový čas	Umístění
Pafča+Pája	Křehká poupata	2:36:48	---	2:36:48	1.
Francovka+Bačovka	Pivopičky	2:35:46	---	2:35:46	2.
Terka+Anička S.	12nedáme	3:20:36	---	3:20:36	3.

Kategorie dvojice muži (20 piv)

Závodníci	Tým	Čas	Penalizace	Celkový čas	Umístění
Vojta+Mates	Bratři	1:48:23	---	1:48:23	1.
Staroch+Kedlas	TC Batalion	2:05:35	---	2:05:35	2.
Tomáš+Michal	B-Team	2:12:02	---	2:12:02	3.
Bárbi+Hanz	FC Unterholz	2:56:42	+45	3:41:42	4.
Danáč+Jirka M.	22.5.	3:45:30	+30	4:15:30	5.
Rád'a+Patrik	Kočiváči	?	?		?
Tým 3 promile		Neklasifikován – ztraceni v lese			

FC Unterholz**Aneta Hyvlová, Ondřej Barkman****Podkarpatské cyklotoulky**

S věrným pocitem, že mi něco chybí, vyřáším vstříc dobrodružství. Kolo překvapivě těžké, času klasicky málo. Přesto se mi podařilo dostat se přes Nymburk a Kolín ke kamarádům spolužákům do vlaku Širava, který neohroženě směřoval na Humenné. Uložil jsem s Radkem kolo do speciálního vagónu vedle smradlavých kobylek a hurá za Kubou do vydejchaného kupé. Slabší část posádky odradily naše živé řeči, nebo prostě dojeli, kam chtěli, a nám zůstal pouze děda plný příběhů (počínaje synem, co kope za West Ham, a konče V. Špidlou, kterému dělal skladníka... Kvůli výluce nás vlak vysadil již v Trebišově a my se vydali směr Michalovce – Užgorod (hraniční přechod). Jen škoda, že tento přechod je pouze pro motorová vozidla, a tak naše situace dospěla do fáze, že jsme našli řidiče a ten nás za bakšiš převezl. To byl ale frkot – borci nám nacpali zkušeně kola do kufru, říkali tomu “internacionálna družba“, cestou frkli do auta i nějakou Nastěnku a vyložili nás kousek za hranicemi; byli jsme šťastní, i když o 30 € lehčí. Doprava v Užgorodě... horší jak na Balkáně a každý řidič u ucha mobil. Rychle vyměnit někde peníze... paní ve směnárně za okýnkem reagovala na anglickou prosbu slovy: „Nechte toho!“ a nám se hned udělalo jasno, jak to tu chodí s cizími jazyky. Kolem samý holky alá blondatý podpatek a Kleopatra ze severu ☺. Tento večer nám byl domovem palouček nad osadou Cygánia. Ráno začala konečně

naše jízda nabírat na kráse a nám se začali naskytovat scenérie, kvůli kterým jsme tu – klid, vůně dávných časů a i nějaké ty kopečky. I když kolem Mukačeva se naše trasa linula i podél dálnice, dařilo se nám tento nešvar poměrně dobře eliminovat. Další dny byly pestré zážitky a různými překvapeními, ale kdybych tu vše psal, asi bych ročenku moc zahltil☺. Tudíž vyprávění lehce zhustím..., třetí den se nám podařilo probudit se ve švestkovém háji bez švestek a čekala nás etapa plná brodů, zhruba 5x přenášet kolo přes řeku dalo pěkně zabrat. Několikrát během cesty se kolem nás mihla hláška: “Ojojjoj!! Češi na byciklech!” Zřejmě zábava našeho typu tu ještě moc zažitá není... Večer stan na travnatém hřebínku až skoro kýčoidní, ranní probuzení neznámými dětmi, které říkaly: „Pšššt, nebuď je.“ Tato ohleduplnost se tu posléze stala docela symbolická. Mnohokrát soudruzi udělali chybu a museli jsme se vracet, no cyklostezky, jak tušíte, se zde takřka nevedou, a přičteme-li k tomu kochání, problémek je na světě (brodění, přenášení, slušné nadávky apod.). Ranní budíček obstarán půltunovými holkami se zvonem, skoro vlezly až do stanu, naštěstí kravičky byly jen zvědavé a neškodné, ba-bička, která je pásala, nám na uklidněnou dala hrst borůvek. U Syvenyrského jezera jsme se ocitli na pro nás nezvyklé cestě..., byly zde patníky a dopravní značky: prý zde jel prezident, tak narychlo cestu zkrášlili☺. Po tomto šoku stejně následovaly silnice ani nevím jaké třídy... pak že ty naše jsou nejhorší na světě, nebo terénní úseky s kalužemi od kraje ke kraji a bahýnkem, které Kubovi téměř snědlo botu. Také se nám naskytl zajímavý obrázek: nedělní Koločava. Lidé ve svátečním, každý si to špacíruje po ulici, holky se „nenápadně vystavují“ (samozřejmě s mobilem v ruce, nejlepší u ucha). Ale všechny zastínil zhruba 5letý borec, který se nám postavil do cesty a zakřičel: „Stavajte!“ a druhé slovo, co řekl: „Bonbon!“ Ten jsme samozřejmě měli, jelikož v krámě povětšinou nevrací drobáčky, nýbrž bonbóny. Kolem projel taťulda na motorce, který měl na klíně tak 2ročního syna, a po chvíli ho trumfovali 2 borci na motorce, kteří oba telefonovali... zřejmě spolu.

Zkrátka tento kraj mohu vřele doporučit, jelikož o zábavu zde není nouze, lidé jsou laskaví a příroda pestrá.

ZDAR! Dvořky

Příhrázské schody 2013

Ani nevím, jak se stalo, ale najednou sedíme v autě spolu s Áňou, Mazim a Vítkem a uháníme směr Příhrazy. Tentokrát nejsou naším cílem skalní věže, nýbrž 35. ročník

tradičního běžeckého závodu, pořádaného HO Mnichovo Hradiště. Jedná se o sprinterský souboj s proslulým schodištěm v Příhrazských skalách o délce 400 metrů s převýšením 86 metrů, který je výstižně nazvaný Příhrazské schody! Na parkovišti už na nás čeká Pepča, který je ještě plný dojmů z předchozího večera, kdy slavil se svými spolužáky výročí absolvování jičínského gymnázia. No a kde se vzal, tu se vzal, je tu také Vlašín, který smutně obchází svůj automobil, ve kterém si právě zabouchnul klíče. No to nám to hezky začíná...

Chvíli se rozkoukáváme a obhlížíme závodní trať. První úsek tvoří klasické písčinkové stupně nepravidelné výšky. Druhá část jsou železné, roštové schody a třetím úsekem je už jen pěšina se schody v podobě balvanů, která končí svižným kopečkem do cíle. Trošku začínám pochybovat, jestli jsem tu správně, ale v tu chvíli mám už nafasováno krásné startovní číslo 86. Startuje se ve dvojicích, takže netrvá dlouho a na startu stojí vedle sebe Vítek a Mazi. Kluci vyskočí se startovním výstřelem jako mladí srnci a mizí, za našeho mohutného povzbuzování, za první zatáčkou. Uběhne pět minut a startuju i já. Pocity z běhu bych shrnul asi takto. Svižný start, schody, těžkou nohy, schody, dochází síla, schody, dochází dech, nevím, cíl... Nakonec je z toho čas 3:26 a tedy 5. místo v kategorii horolezci muži. To kluci podali mnohem lepší výkony. Pepa se umístil na 3. místě v čase 3:04 a Mazi dokonce naši kategorii vyhrál v krásném čase 2:44! Možná se ptáte, kde že skončili Vítek s Vlašákem? Vítek podlehl startovní horečce a přihlásil se omylem do kategorie mužů sportovců, kde skončil v čase 3:20 na 6. místě. A Vlašín? Ten byl kvůli svému vysokému věku přeřazen do kategorie muži veteráni a díky tomu od nás sklidil spoustu vtipných poznámek. Kategorii samozřejmě ovládl v čase 2:45!

Závodu se zúčastnilo celkem 129 běžců. Pořadatelé se rozhodli všem vypsát diplom, a proto se na vyhlášení výsledků nějakou dobu čekalo. Dlouhou chvíli jsme si ale ukrátili v místní hospodě, kde jsme se pěkně připravili na Důstojnický večírek, na který jsme měli o pár hodin později namířeno.

Na závěr bych chtěl poděkovat pořadatelům této akce a vás, členy LKP, pozvat na příští ročník k utužení svalů dolních končetin!

Hore Zdar

Bárbí

Příspěvky LKP pro rok 2014

děti, studenti, senioři + nevýdělečně činí	100,- Kč
ostatní	200,- Kč

Příspěvky ČHS pro rok 2014

děti a mládež do 18 let (nar. 1996 a později)	100,- Kč
děti a mládež do 18 let, kteří mají alespoň jednoho rodiče členem ČHS	zdarma
junioři od 19 do 25 let (nar. 1995–1989)	300,- Kč
dospělí do 60 let (nar. 1988–1954)	400,- Kč
senioři nad 60 let (nar. 1953 a dříve)	zdarma

Členství ALPENVEREIN pro rok 2014

A-členství	dospělý muž nebo žena v produktivním věku (nar. 1954–1988)	1500,- Kč
B-členství	senioři do roč. 1953, junioři roč. 1989–1995, partneři kat. A, vdova, vdovec, zdravotně postižení	1215,-Kč
Děti a mládež	roč. 1996 a mladší	700,- Kč
Rod. členství	rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1989 nebo u studentů do roč. 1987 příspěvek platí pouze rodiče (např. otec 1500 + matka 1215+ děti zdarma) nebo matka (otec) samoživitelka+ děti zdarma nebo muž invalidní 1215 Kč + matka 1215 Kč + děti zdarma	2715,- Kč 1500,- Kč 2430,- Kč

Kombinované členství ČHS + ALPENVEREIN pro rok 2014

A-členství	dospělý muž nebo žena v produktivním věku (nar. 1953–1987)	1550,- Kč
B-členství	junioři roč. 1989–1995, partneři kat. A, vdova, vdovec, zdravotně postižení senioři 1953 a starší	1265,- Kč 1215,- Kč
C-členství	děti a mládež do 18 let (1996 a mladší) děti a mládež do 18 let (1996 a mladší) alespoň jeden rodič člen ČHS	720,- Kč 700,- Kč
Rod. členství	rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1996 rodič samoživitel s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1996	2815,- Kč 1550,- Kč

Všechny typy příspěvků a členství lze zaplatit v prodejně HUDY sport, Husova 59, Jičín

OSMISMĚRKA O CENY

Po vyškrtání všech lezeckých oblastí ukrytých v osmisměrce odevzdej podepsaný slosovateľný kupón, který vezmeš tam, kde jsi našel ročenku. V pravý čas dojde k losování vítězů věcných cen.

Tajenku nehledej, hraj fair play.

Prachov

Hruboskalsko

Příhrazy

Zbirohy

Ostaš

Buoux

Leonidio

Teplice

Geyikbayiri

Labák

Ostrov

Tisá

Rájec

Siurana

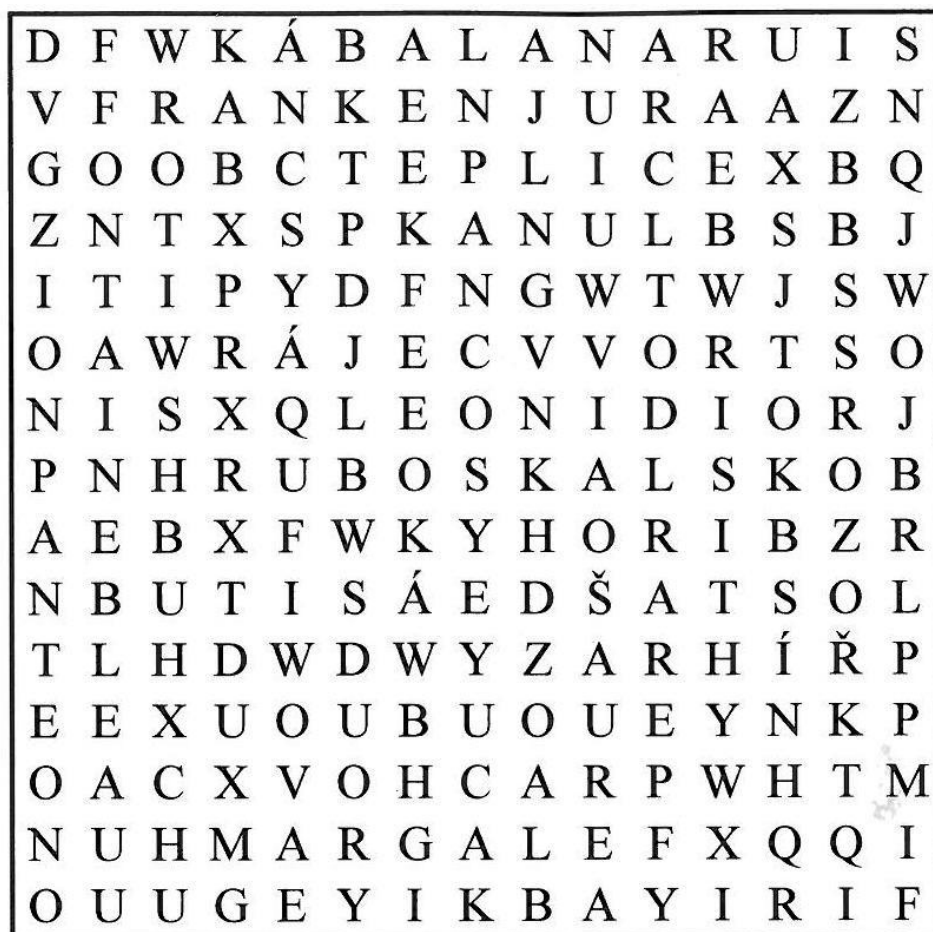
Margalef

Zion

Frankenjura

Panteon

Fontainebleau

Zuza